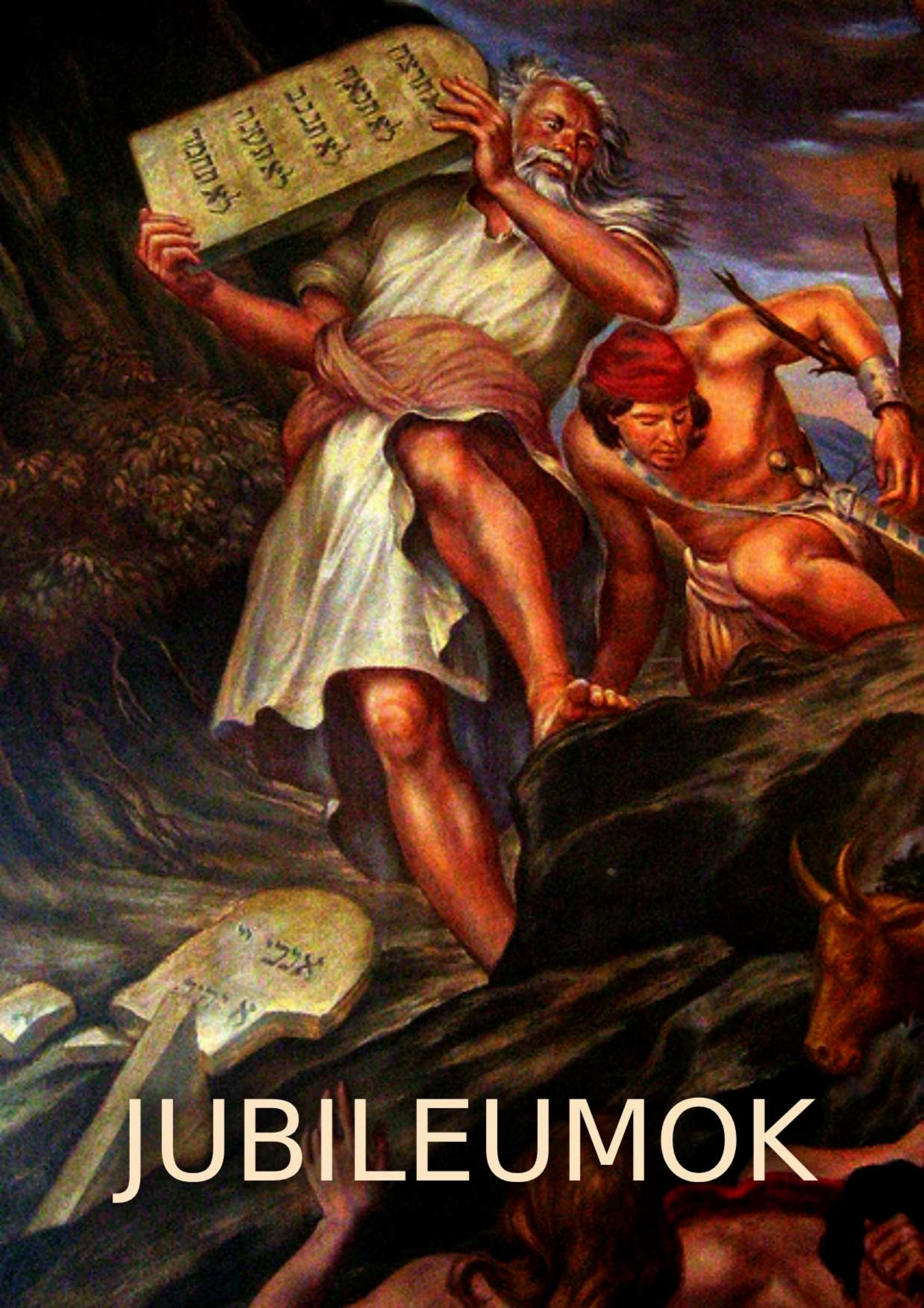

JUBILEUMOK

1. FEJEZET

1 És lőn Izráel fiainak Egyiptomból való kivonulásának első évében, a harmadik hónapban, a hónap tizenhatodik napján, [világi idők 2450.], hogy szóla Isten Mózesnek, mondván: „Gyere fel hozzám a hegyre, és adok neked két kőtáblát a törvényről és a parancsolatról, amelyeket írtam, hogy tanítsd őket.”
2 Mózes pedig felment az Isten hegyére, és az Úr dicsősége szállt a Sínai-hegyre, és felhő borította be azt hat napig.
3 És szólította Mózest a hetedik napon a felhő közepéből, és az Úr dicsőségének megjelenése olyan volt, mint a lángoló tűz a hegy tetején.
4 És Mózes negyven nap és negyven éjjel volt a hegyen, és Isten megtanította neki a törvény és a bizonyságtétel minden napjának felosztásának korábbi és későbbi történetét.
5 És monda: Hajlítsd szíved minden szóra, amit szólok hozzád ezen a hegyen, és írd le azokat egy könyvbe, hogy nemzedékeik lássák, hogy nem hagytam el őket mindazért a gonoszságért, amit elkövettek azzal, hogy megszegték a szövetséget, amelyet én kötök köztem és közted nemzedékeik számára a mai napon a Sínai-hegyen.
6 És amikor mindezek rájuk jönnek, felismerik majd, hogy én igazabb vagyok náluk minden ítéletükben és minden cselekedetükben, és felismerik majd, hogy valóban velük voltam.
7 És írd le magadnak mindazokat a szavakat, amelyeket ma kijelentek neked, mert ismerem lázadásukat és makacs nyakukat, mielőtt beviszem őket arra a földre, amelyről megesküdtem atyáiknak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, mondván: „A te magodnak tejjel és mézzel folyó földet adok.”
8 Esznek majd és jóllaknak, és idegen istenekhez fordulnak, olyanokhoz, akik nem tudják őket megszabadítani nyomorúságukból: és ezt a tanúbizonyságot fogják kihallgatni ellenük tanúként. Mert elfelejtik minden parancsolatomat, mindazt, amit parancsolok nekik, és a pogányok után járnak, tisztátalanságuk és szégyenük után, és szolgálják isteneiket, és ezek botránkozássá, nyomorúsággá, csapássá és csapdává válnak számukra.
9 Sokan elpusztulnak, fogságba esnek, és az ellenség kezébe kerülnek, mert elhagyták rendeléseimet, parancsolataimat, szövetségem ünnepeit, sabbatjaimat és szent helyemet, amelyet magamnak szenteltem meg közöttük, hajlékom és szentélyem, amelyet magamnak szenteltem meg az ország közepén, hogy nevemet ráhelyezzem, és hogy ott lakozzon.
10 És csinálnak maguknak magaslatokat, bereket és faragott képeket, és imádják majd, kiki a sajátját (faragott képét), hogy eltévelyedjenek, és feláldozzák gyermekeiket ördögöknek és szívük minden tévelygésének cselekedeteinek.
11 És tanúkat küldök hozzájuk, hogy tanúskodhassak ellenük, de ők nem hallgatnak rám, és megölik a tanúkat is, és üldözni fogják azokat, akik a törvényt keresik, és mindent eltörölnek és megváltoztatnak, hogy gonoszt cselekedjenek a szemeim előtt.
12 Elrejtem arcomat előlük, és a pogányok kezébe adom őket fogságba, prédára és felfalásra, és kiirtom őket az ország közepéről, és szétszórom őket a pogányok közé.
13 Elfelejtik minden törvényemet, minden parancsolatomat és minden ítéletemet, és eltévelyednek az újholdak, a sabbatok, az ünnepek, a jubileumok és a rendeletek tekintetében.
14 És ezután a pogányok közül hozzám fordulnak teljes szívükkel, teljes lelkükkel és teljes erejükkel, és én összegyűjtöm őket minden pogány közül, és keresni fognak engem, hogy megtalálhassak náluk, amikor teljes szívükkel és teljes lelkükkel keresnek engem.
15 És feltárom előttük a bőséges békét igazsággal, és eltávolítom tőlük az igazság plántáját teljes szívemből és teljes lelkemből, és áldássá lesznek, nem átokká, és fej lesznek, nem farok.
16 És felépítem szentélyemet közöttük, és velük fogok lakni, és Istenük leszek, és ők az én népem lesznek hűségben és igazságban.
17 És én nem hagyom el őket, sem nem hagyom cserben őket; mert én vagyok az Úr, az ő Istenük.
18 Mózes pedig arcra borult, imádkozott, és ezt mondta: „Uram, Istenem, ne hagyd el népedet és örökségedet, hogy szívük tévelygésébe tévelyedjenek, és ne add őket ellenségeik, a pogányok kezébe, nehogy uralkodjanak rajtuk, és bűnbe ejtsék őket ellened.”
19 Irgalmad szálljon, ó, Uram, népedre, és teremts bennük igaz lelket, és ne uralkodjon rajtuk Beliár lelke, hogy vádolhassa őket előtted, és tőrbe csalja őket az igazság minden ösvényéről, hogy elvesszenek színed elől.
20 Hanem ők a te néped és a te örökséged, melyet nagy hatalmaddal megszabadítottál az egyiptomiak kezéből: teremts bennük tiszta szívet és szent lelket, és ne engedd, hogy bűneik csapdájába essenek mostantól fogva mindörökké.
21 Az Úr pedig monda Mózesnek: Ismerem ellenszegülésüket, gondolataikat és makacsságukat, és nem lesznek engedelmesek, amíg be nem vallják saját bűneiket és atyáik bűneit.
22 És ezután teljes egyenességgel, teljes szívükkel és teljes lelkükkel hozzám fordulnak, és körülmetélem szívük előbőrét és magvaik szívének előbőrét, és Szent lelket teremtek bennük, és megtisztítom őket, hogy ne forduljanak el tőlem attól a naptól fogva mindörökké.
23 És lelkük ragaszkodni fog hozzám és minden parancsolatomhoz, és betartják parancsolataimat, és én Atyjuk leszek, és ők az én gyermekeim lesznek.
24 És mindannyian az élő Isten gyermekeinek fogják hívni, és minden angyal és minden lélek tudni fogja, igen, tudni fogják, hogy ezek az Én gyermekeim, és hogy én vagyok az ő Atyjuk igazlelkűségben és igazságosságban, és hogy szeretem őket.
25 És írd le magadnak mindazokat a szavakat, amelyeket kijelentek neked ezen a hegyen, az elsőt és az utolsót, amelyek megtörténnek a törvényben és a bizonyságtételben szereplő napok minden felosztásában, a hetekben és a jubileumokban mindörökké, míg le nem szállok és velük lakozom az örökkévalóságig.
26 És monda a jelenlét angyalának: Írj Mózesnek a teremtés kezdetétől fogva mindaddig, amíg szentélyem fel nem épül közöttük mindörökké.
27 És megjelenik az Úr mindenek szeme előtt, és mindenki megtudja, hogy én vagyok Izrael Istene és Jákob minden

gyermekének Atyja, és király Sion hegyén mindörökké. És Sion és Jeruzsálem szent lesz.
28 És a jelenlét angyala, aki Izrael tábora előtt járt, elvitte az évek beosztásának táblázatait – a teremtés idejétől fogva – a törvény és a jubileumok heteinek bizonyságtétele szerint, az egyes évek szerint, a jubileumok minden száma szerint [az egyes évek szerint], az [új] teremtés napjától fogva, amikor az egek és a föld megújulnak, és minden teremtésük az ég hatalma szerint, és a föld minden teremtése szerint, amíg az Úr szentélye Jeruzsálemben, a Sion hegyén fel nem épül, és minden világítótest megújul gyógyulásra, békére és áldásra Izrael minden választottjának, és hogy így legyen attól a naptól fogva és a föld minden napjáig.

2. FEJEZET

1 És szóla a jelenlét angyala Mózesnek az Úr igéje szerint, mondván: Írd meg a teremtés teljes történetét, hogyan fejezte be az Úristen hat nap alatt minden munkáját és mindazt, amit teremtett, és hogyan tartotta meg a szombatot a hetedik napon, és hogyan szentelte meg azt minden nemzedékre, és hogyan tette jelül minden munkájának.
2 Mert az első napon teremtette az eget, amely odafent van, a földet, a vizeket és minden lelket, amely előtte szolgál – a jelenlét angyalait, a megszentelés angyalait, a szelek szellemének angyalait [a tűz szellemét és az angyalokat], a felhők, a sötétség, a hó, a jégeső és a dér szellemének angyalait, a hangok, a mennydörgés és a villámlás angyalait, a hideg és a meleg, a tél, a tavasz, az ősz és a nyár szellemének angyalait, és teremtményei minden szellemét, amelyek az égben és a földön vannak, (teremtette) a mélységeket és a sötétséget, az estét <és az éjszakát>, és a világosságot, a hajnalt és a nappalt, amelyeket szíve tudásában készített el.
3 És ekkor láttuk az Ő műveit, dicsértük Őt, és magasztaltuk Őt minden műve miatt; mert hét nagy művet teremtett az első napon.
4 És a második napon megteremtette az égboltozatot a vizek közepette, és a vizek azon a napon kettéváltak – fele felment, fele pedig leereszkedett az égboltozat alá, amely középen volt, az egész föld színén. És ez volt az egyetlen alkotás, amelyet (Isten) a második napon teremtett.
5 És harmadnap megparancsolta a vizeknek, hogy az egész föld színéről egy helyre ömöljenek, és jelenjen meg a szárazföld.
6 És a vizek úgy tettek, ahogy parancsolta nekik, és visszahúzódtak a föld színéről egy helyre ezen a mennyezeten kívül, és megjelent a szárazföld.
7 És azon a napon megteremtette nekik az összes tengert különálló gyülekezőhelyeik szerint, és az összes folyót, és a hegyekben és az egész földön lévő vizek gyülekezőhelyeit, és az összes tavat, és a föld minden harmatát, és az elvetett magot, és minden sarjat, és gyümölcstermő fákat, és az erdő fáit, Éden kertjét Édenben, és minden növényt fajuk szerint.
8 Ezt a négy nagy művet teremtette Isten a harmadik napon. A negyedik napon pedig megteremtette a napot, a holdat és a csillagokat, és elhelyezte őket az ég mennyezetére, hogy világítsanak az egész földre, uralkodjanak a nappalon és az éjszakán, és elválasszák a világosságot a sötétségtől.
9 Isten a napot nagy jellé tette a földön a napok, a szombatok, a hónapok, az ünnepek, az évek, az évek szombatjai, a jubileumok és az évek minden időszakának meghatározásához.
10 És elválasztja a világosságot a sötétségtől [és] a jólétre, hogy minden dolog jólétet nyerjen, ami a földön hajt és nő.
11 Ezt a három fajtát a negyedik napon alkotta meg. Az ötödik napon pedig nagy tengeri szörnyeket teremtett a vizek mélyén, mert ezek voltak az első hús-vér dolgok, amelyeket kezei alkottak: a halak és minden, ami a vizekben mozog, és minden, ami repülő, a madarak és minden fajtájuk.
12 És felkelt a nap föléjük, hogy boldoguljanak (ők), és minden fölé, ami a földön volt, minden fölé, ami a földből sarjadt, és minden gyümölcstermő fa fölé, és minden test fölé.
13 Ezt a három fajtát teremtette az ötödik napon. A hatodik napon pedig megteremtette a föld minden állatát, az összes barmot és mindent, ami a földön mozog.
14 És mindezek után megteremtette az embert, férfivá és nővé teremtette őket, és hatalmat adott neki mindazon, ami a földön és a tengerekben van, és minden felett, ami repülő, és a vadállatok és a jószágok felett, és minden felett, ami a földön mozog, és az egész föld felett, és mindezek felett hatalmat adott neki.
15 És ezt a négy fajtát teremtette a hatodik napon. És összesen huszonkét fajta volt.
16 És a hatodik napon befejezte minden munkáját – mindazt, ami az égben és a földön, a tengerekben és a mélységekben, a fényben és a sötétségben és mindenben van.
17 És adott nekünk egy nagy jelet, a szombat napját, hogy hat napig dolgozzunk, de a hetedik napon tartsuk meg a szombatot minden munkától mentesen.
18 És a jelenlét minden angyalának, és a megszentelés minden angyalának, e két nagy osztálynak – Ő parancsolta nekünk, hogy tartsuk meg Vele a szombatot a mennyben és a földön.
19 És ezt mondta nekünk: „Íme, én elkülönítek magamnak egy népet minden nép közül, és ezek megtartják a szombat napját, és megszentelem őket magamnak népemként, és megáldom őket; ahogyan megszenteltem a szombat napját, és megszentelem magamnak, úgy fogom megáldani őket, és ők az én népem lesznek, én pedig az ő Istenük leszek."
20 És kiválasztottam Jákob magvát mindazok közül, akiket láttam, és felírtam őt elsőszülött fiamként, és örökkön-örökké magamnak szenteltem; és megtanítom őket a szombat napjára, hogy megtarthassák a szombatot minden munkától mentesen.'
21 És így teremtett benne egy jelet, amely szerint velünk együtt kell megtartaniuk a szombatot a hetedik napon, hogy egyenek és igyanak, és áldják Azt, aki mindent teremtett, ahogyan megáldotta és megszentelte magának egy különleges népet minden nép felett, és hogy velünk együtt kell megtartaniuk a szombatot.
22 És parancsolatait kedves illatként emelte fel elé minden napon…
23 Ádámtól Jákóbig huszonkét ember élt az emberek között, és huszonkétféle munkát végeztek a hetedik napig;

ez áldott és szent; és az előbbi is áldott és szent; és ez a másikkal együtt szolgál a megszentelésre és az áldásra.
24 És ennek (Jákóbnak és magvának) megadatott, hogy mindig az első bizonyságtétel és törvény áldott és szentjei legyenek, ahogyan Ő megszentelte és megáldotta a szombat napját a hetedik napon.
25 Ő teremtette a mennyet és a földet, és mindent, amit hat nap alatt teremtett, és Isten megszentelte a hetedik napot minden alkotására; ezért parancsolta meg róla, hogy aki azon bármilyen munkát végez, haljon meg, és aki megfertőzi azt, bizony meghaljon.
26. Ezért parancsold meg Izráel fiainak, hogy tartsák meg ezt a napot, szenteljék meg, ne végezzenek rajta semmilyen munkát, és ne fertőzzék meg, mert szentebb ez minden más napnál.
27 És aki meggyalázza azt, bizony meghal, és aki bármilyen munkát végez azon, bizony meghal örökre, hogy Izrael fiai megtarthassák ezt a napot nemzedékről nemzedékre, és ne irtsák ki őket a földről; mert szent nap ez és áldott nap.
28 És mindenki, aki megünnepli azt, és minden munkájától függetlenül megtartja a szombatot, szent és áldott lesz minden napon, hozzánk hasonlóan.
29 Jelentsd ki és mondd meg Izrael fiainak a mai törvényt, hogy tartsák meg a szombatot azon a napon, és ne hagyják el azt szívük tévelygésében; (és) hogy nem szabad azon a napon semmi illetlen munkát végezni, a saját kedvük szerint cselekedni, és hogy ne készítsenek azon semmi ennivalót vagy innivalót, és (hogy nem szabad) vizet meríteni, vagy bármilyen terhet be- vagy kivinni a kapuikon, amit nem készítettek el maguknak a hatodik napon a lakóhelyeiken.
30 És azon a napon ne vigyenek be, se ne vigyenek ki házról házra; mert az a nap szentebb és áldottabb, mint bármelyik jubileumi nap; ezen a napon tartottuk a sabbatot a mennyekben, mielőtt bárkinek is tudtára jutott volna, hogy ezen a napon tartsák meg a sabbatot a földön.
31 És a mindenség Teremtője megáldotta azt, de nem szentelt meg minden népet és nemzetet a szombat megtartására, hanem csak Izraelt: csak nekik engedte meg, hogy egyenek és igyanak, és megtartsák a szombatot a földön.
32 És mindenek Teremtője megáldotta ezt a napot, amelyet áldásra, szentségre és dicsőségre teremtett minden nap felett.
33 Ez a törvény és bizonyság adatott Izráel gyermekeinek örök törvényként nemzedékről nemzedékre.

3. FEJEZET

1 És a második hét hat napján Isten igéje szerint Ádámhoz vittünk minden vadállatot, minden jószágot, minden madarat és mindent, ami a földön mozog, és mindent, ami a vízben mozog, fajuk és típusuk szerint: az állatokat az első napon; a szarvasmarhákat a második napon; a madarakat a harmadik napon; és mindent, ami a földön mozog, a negyedik napon; és azt, ami a vízben mozog, az ötödik napon.
2 És Ádám mindegyiküket a saját nevükön nevezte el, és ahogyan elnevezte őket, olyan lett a nevük.
3 És ez alatt az öt nap alatt Ádám látta mindezeket, hímeket és nőstényeket, mindenféle földi lényt, de egyedül volt, és nem talált magának segítőtársat.
4 Az Úr pedig monda nékünk: Nem jó az embernek egyedül lenni; szerezzünk néki segítőtársat.
5 És mély álmot bocsátott rá az Úr, a mi Istenünk, és elaludt, és kivett az asszonynak egy bordát a bordái közül, és ez a borda volt az asszony eredete a bordái közül, és felépítette helyette a húst, és megépítette az asszonyt.
6 És felébresztette Ádámot álmából, és amikor felébredt, felkelt a hatodik napon, és elvitte hozzá, és megismerte őt, és ezt mondta neki: „Ez most az én csontomból való csont és az én testemből való test; feleségemnek fogják hívni, mert elvétetett a férjétől.”
7 Ezért lesznek a férfi és a feleség egy testté; ezért elhagyja a férfi apját és anyját, ragaszkodik feleségéhez, és lesznek egy testté.
8 Az első héten teremtetett Ádám, és a borda, a felesége; a második héten megmutatta neki azt; és ezért adatott a parancsolat, hogy tisztátalanságban maradjanak, a férfinak hét napig, a nőnek pedig kétszer hét napig.
9 És miután Ádám eltöltött negyven napot azon a földön, ahol teremtetett, bevittük az Éden kertjébe, hogy művelje és őrizze azt, de a feleségét a nyolcvanadik napon bevitték, és ezután belépett az Éden kertjébe.
10 És ezért van a mennyei táblákon a szülő asszonyra vonatkozó parancsolat: „Ha fiúgyermeket szül, hét napig maradjon tisztátalanságában a napok első hetének megfelelően, és harminchárom napig maradjon tisztulása vérében, és ne érintsen semmi szent dolgot, és ne lépjen be a szentélybe, amíg be nem tölti ezeket a napokat, amelyeket fiúgyermekek esetében előírnak.”
11. Leánygyermek esetében azonban két hétig maradjon tisztátalan, az első két hét szerint, és hatvanhat napig tisztulási vérében, összesen nyolcvan napig.
12 És amikor eltöltötte ezt a nyolcvan napot, bevittük őt az Éden kertjébe, mert az szentebb az egész földön kívül, és minden fa, amelyet abba ültettek, szent.
13 Ezért rendelték el azokra a napokra vonatkozó törvényt, amelyek szerint semmi szent dolgot nem szabad érintenie, és a szentélybe sem szabad belépnie, amíg be nem telnek ezek a napok a fiú- vagy leánygyermek számára.
14 Ez a törvény és a bizonyságtétel, amelyet Izraelnek írtak le, hogy betartsák azt minden napon.
15 Az első jubileum első hetében [hajnali 1-7 óra] Ádám és felesége hét évig az Éden kertjében művelték és őrizték azt, és munkát adtunk neki, és arra utasítottuk, hogy tegyen meg mindent, ami alkalmas a földművelésre.
16 És művelte (a kertet), és mezítelen volt, és nem tudott róla, és nem szégyellte, és megvédte a kertet a madaraktól, vadállatoktól és szarvasmarháktól, és leszedte annak gyümölcsét, és evett, és a maradékot félretette magának és feleségének [és félretette azt, ami megtartatott].
17 És miután eltelt a hét év, amelyet ott töltött, pontosan hét év, [hajnali 8-kor], a második hónap tizenhetedik napján eljött a kígyó, és közeledett az asszonyhoz, és ezt mondta az asszonynak: „Vajon Isten megparancsolta neked, hogy ne egyetek a kert egyetlen fájáról sem?”
18 És monda néki: A kert minden fájának gyümölcséből azt mondta nékünk Isten: Egyetek; de annak a fának gyümölcséből, amely a kert közepette van, azt mondta

nékünk Isten: Ne egyetek abból, se ne érintsétek, hogy meg ne haljatok.
19 A kígyó pedig monda az asszonynak: Bizony nem haltok meg; mert Isten tudja, hogy amely napon esztek arról, megnyílnak szemeitek, és olyanok lesztek, mint az Isten, és tudni fogjátok, mi a jó és mi a rossz.
20 Az asszony látta, hogy a fa szép és kellemes a szemnek, és hogy a gyümölcse jó eledelre; szakított róla és evett.
21 És miután először fügefalevelekkel takarta be szégyenét, adott azokból Ádámnak, aki evett, és megnyíltak a szemei, és látta, hogy meztelen.
22 És fogott fügefaleveleket, összevarrta azokat, és köténynt készített magának, és eltakarta a szégyenét.
23 És Isten megátkozta a kígyót, és örökre haragudott rá…
24 És haragudott az asszonyra, mivel az hallgatott a kígyó hangjára, és evett, és ezt mondta neki: „Igen megsokasítom bánatodat és fájdalmaidat; bánattal fogsz gyermekeket szülni, és visszatérsz férjedhez, és ő uralkodni fog rajtad."
25 Ádámnak is ezt mondta: „Mivel hallgattál feleséged szavára, és ettél arról a fáról, amelyről megparancsoltam, hogy ne egyél róla, átkozott legyen a föld miattad! Tövist és bogáncsot teremjen, és arcod verítékével egyed kenyeredet, míglen visszatérsz a földbe, amelyből vétettél; mert föld vagy te, és földbe térsz vissza."
26 És bőrruhákat készített nekik, és felöltöztette őket, és kiküldte őket az Éden kertjéből.
27 És azon a napon, amelyen Ádám kiment a Kertből, reggel, napkeltekor, édes illatú áldozatot mutatott be: tömjént, galbánt, stakte-t és fűszereket, attól a naptól kezdve, amikor eltakarta szégyenét.
28 És azon a napon bezáratott minden vadállat, szarvasmarha, madár és minden járókelő és mozgó állat szája, úgyhogy nem tudtak többé beszélni; mert mindnyájan egy ajakon és egy nyelven beszéltek egymással.
29 És kiküldött az Éden kertjéből minden testet, amely az Éden kertjében volt, és minden test szétszóródott neme és típusa szerint azokra a helyekre, amelyeket teremtettek nekik.
30 És egyedül Ádámnak adta (a kellékeket), hogy elfedezze szégyenét, minden vadállat és jószág közül.
31 Emiatt a mennyei táblákon elő van írva mindazokra vonatkozóan, akik ismerik a törvény ítéletét, hogy takargassák szégyenüket, és ne fedjék fel magukat, ahogyan a pogányok fedik fel magukat.
32 És a negyedik hónap újholdján Ádám és felesége kimentek az Édenkertből, és Elda földjén laktak, teremtésük földjén.
33 Ádám Évának nevezte el feleségét.
34 Nem született fiuk az első jubileumig, [reggel 8-ig], és ezután ismerte meg őt.
35 Ő pedig úgy művelte a földet, ahogyan az Édenkertben tanították neki.

4. FEJEZET

1 És a második jubileum harmadik hetében [64-70] szülte Káint, a negyedikben [71-77] szülte Ábelt, az ötödikben [78-84] pedig megszülte lányát, Âwânt.
2 És a harmadik jubileum első (évében) [99-105 AM] Káin megölte Ábelt, mert (Isten) elfogadta Ábel áldozatát, és nem fogadta el Káin felajánlását.
3 És megölte őt a mezőn, és vére felkiáltott a földről az égbe, panaszkodva, hogy megölte őt.
4 És az Úr megdorgálta Káint Ábel miatt, mivel megölte őt, és menekültté tette őt a földön testvére vére miatt, és megátkozta őt a földön.
5 És emiatt van írva a mennyei táblákon: „Átkozott, aki hűtlenül megveri felebarátját, és mindazok, akik látták és hallották, mondják: Úgy legyen! És az az ember, aki látta, de nem mondta el, legyen átkozott, mint a többi."
6 És ezért hirdetjük, amikor az Úr, a mi Istenünk elé járulunk, minden bűnt, amelyet a mennyben és a földön, a világosságban és a sötétségben és mindenhol elkövetnek.
7 És Ádám és felesége gyászolták Ábelt négy éven át, [99-127 AM] és az ötödik hét negyedik évében [130 AM] örömük lett, és Ádám ismét ismerte feleségét, aki fiút szült neki, és Sétnek nevezte el; mert azt mondta: „ISTEN második magot támasztott nekünk a földön Ábel helyett; mert Káin megölte őt."
8 És a hatodik héten [134-40 AM] nemzette lányát, Azûrât.
9 Káin feleségül vette húgát, Awánt, aki a negyedik jubileum végén szülte neki Énókot. [190-196] Az ötödik jubileum első hetének első évében [197] házak épültek a földön, Káin pedig várost épített, és fia, Énók nevéről nevezte el.
10 Ádám ismerte feleségét, Évát, aki kilenc fiút szült.
11 És az ötödik jubileum ötödik hetében [225-31] Sét feleségül vette Azúrát, a húgát, és a negyedikben (a hatodik hét évében) [235] ő szülte neki Énóst.
12 Segítségül kezdte hívni az Úr nevét a földön.
13 És a hetedik jubileum harmadik évében [309-15 AM] Énós feleségül vette Nóámot, a húgát, aki fiút szült neki az ötödik évhét harmadik évében, akit Énós Kénánnak nevezett el.
14 És a nyolcadik jubileum végén [325, 386-3992] Kenan feleségül vette Mûalêlêth-et, a húgát, aki fiút szült neki a kilencedik jubileumban, ennek a hétnek a harmadik évében, az első hetében, [395], és Kenan Mahalalélnek nevezte el.
15. És a tizedik jubileum második hetében [449-55] Mahalálél feleségül vette Dinát, Barakiel lányát, apja testvérének lányát, és ez fiút szült neki a hatodik év harmadik hetében [461], és nevezte el Járednek, mert az ő idejében szálltak le az Úr angyalai a földre, akiket Vigyázóknak neveznek, hogy oktassák az emberek fiait, és hogy igazságot és igazságosságot gyakoroljanak a földön.
16 És a tizenegyedik jubileumban [512-18] Járed feleséget vett magának, akinek a neve Baraka volt, Râsûjâl lánya, apja testvérének lánya, ennek a jubileumnak a negyedik hetében, [522] és fiút szült neki az ötödik hetében, a jubileum negyedik évében, és Járed Énoknak nevezte el.
17 És ő volt az első a földön született emberek között, aki megtanulta az írást, a tudást és a bölcsességet, és aki leírta az ég jeleit hónapjaik rendje szerint egy könyvbe, hogy az emberek ismerhessék az évek évszakait külön-külön hónapjaik rendje szerint.
18 És ő volt az első, aki bizonyságot írt, és bizonyságot tett az emberek fiainak a föld nemzedékei között, és számba vette a jubileumok heteit, és tudatta velük az évek napjait, és rendszerezte a hónapokat, és számba vette az évek sabbatjait, ahogyan mi tudattuk vele.
19 És ami volt és ami lesz, azt álmában egy látomásban látta, ahogyan az emberek gyermekeivel fog történni

nemzedékről nemzedékre az ítélet napjáig; látta és megértett mindent, és leírta bizonyságtételét, és elhelyezte a bizonyságtételt a földön az emberek minden gyermekének és nemzedéküknek.
20 És a tizenkettedik jubileumban, [582-88], annak hetedik hetében, feleséget vett magának, akinek a neve Edna volt, Dánel lánya, apja testvérének lánya, és a hatodik évben, ebben a hétben [587 AM] fiút szült neki, akit Methusélahnak nevezett el.
21 És ezenkívül Isten angyalaival volt ez alatt a hat jubileumi év alatt, és megmutattak neki mindent, ami a földön és az égben van, a Nap uralmát, és ő mindent leírt.
22 És tanúskodott a Vigyázóknak, akik vétkeztek az emberek lányaival; mert ezek elkezdtek egyesülni, hogy megfertőzzék magukat az emberek lányaival, és Énók tanúskodott mindannyiuk ellen.
23 És elragadtatott az emberek gyermekei közül, és elvezettük őt az Édenkertbe fenségben és tiszteletben, és íme, ott leírja a világ kárhoztatását és ítéletét, és az emberek gyermekeinek minden gonoszságát.
24 És emiatt (Isten) özönvizet hozott Éden egész földjére; mert ott helyezték el őt jelül, hogy tanúskodjon az emberek minden gyermeke ellen, hogy elbeszélje a nemzedékek minden tettét az ítélet napjáig.
25 És elégette a szentély füstölőszereit, (méghozzá) az Úr előtt elfogadható illatszereket a hegyen.
26 Mert négy helye van az Úrnak a földön: az Édenkert és a Kelet hegye, és ez a hegy, amelyen te ma vagy, a Sínai-hegy és a Sion hegye, amely megszentelődik az új teremtésben a föld megszentelésére; általa szenteltetik meg a föld minden bűnétől és tisztátalanságától a világ nemzedékein át.
27 És a tizennegyedik jubileumban [652 AM] Methuselah feleségül vette Ednát, Azrial lányát, aki apja testvérének lánya volt, a harmadik héten, ennek a hétnek az első évében [701-7 AM], és fiút nemzett, akit Lámeknek nevezett el.
28. És a tizenötödik jubileum harmadik hetében Lámek feleséget vett magának, akinek a neve Betenós volt, Baraki'il lánya, apja testvérének lánya, és ebben a héten fiút szült neki, akit Noénak nevezett el, mondván: "Ez megvigasztal engem a bajomban és minden munkámban, és a földön, amelyet megátkozott az Úr."
29 És a tizenkilencedik jubileum végén, annak hatodik évének hetedik hetében [9:30], Ádám meghalt, és minden fia eltemette őt teremtése földjén, és ő volt az első, akit a földbe temettek.
30 És hiányzott neki hetven év ezer évből; mert ezer év olyan, mint egy nap az ég bizonyságában, és ezért írták a tudás fájáról: „Amely napon esztek arról, meghaltok.” Emiatt nem töltötte be ennek a napnak az éveit; mert meghalt azon a napon.
31 Ennek a jubileumnak a végén, ugyanabban az évben, Káint megölték utána; mert rádőlt a háza, és meghalt a háza közepén, és a kövek ölték meg; mert kővel ölte meg Ábelt, és kővel ölték meg igaz ítélet szerint.
32 Ezért rendeltetett el a mennyei táblákon: Amelyik eszközzel valaki megöli felebarátját, azzal öljék meg; ahogyan megsebesítette, úgy bánjanak vele is.
33 És a huszonötödik jubileumban [1205] Noé feleséget vett magának, akinek a neve Emzára volt, Rákél lánya, apja testvérének lánya, az első évben, az ötödik héten [1207]. A harmadik évben szülte neki Sémet, az ötödik évben [1209] Hámot, az első évben, a hatodik héten [1212] pedig Jáfetet.

5. FEJEZET

1 És lőn, hogy amikor az emberek gyermekei sokasodni kezdtek a föld színén, és leányaik születtek, Isten angyalai meglátták őket ennek a jubileumnak egy bizonyos évében, hogy szépek; és feleségül vettek mindenkit, akit választottak, és fiakat szültek nekik, és óriások lettek.
2 És a törvénytelenség elhatalmasodott a földön, és minden test megrontotta útját, ember, szarvasmarha, vadállat, madár és minden, ami a földön jár – mindannyian megrontották útjaikat és parancsolataikat, és elkezdték egymást felfalni, és a törvénytelenség elhatalmasodott a földön, és minden ember gondolatának minden elképzelése folyamatosan gonosz volt.
3 És Isten a földre tekintett, és íme, megromlott volt, és minden test megrontotta rendjét, és minden, ami a földön volt, mindenféle gonoszságot cselekedett az Ő szemei előtt.
4 És azt mondta, hogy el fogja pusztítani az embert és minden testet a föld színén, amelyet teremtett.
5 Noé azonban kegyelmet talált az Úr színe előtt.
6 És az angyalok ellen, akiket a földre küldött, rendkívül haragudott, és parancsot adott, hogy gyökerestül irtsák ki őket minden hatalmukból, és megparancsolta nekünk, hogy kötözzük meg őket a föld mélyében, és íme, meg vannak kötözve közöttük, és elkülönítve vannak.
7 És parancsolat szállt ki fiaik ellen az Ő színe elől, hogy karddal kell őket leverni, és el kell távolítani őket az ég alól.
8 És monda: Az én lelkem nem marad örökké az emberen; mert ők is testből valók, és napjaik százhúsz esztendők lesznek.
9 És közéjük küldte kardját, hogy mindenki megölje a felebarátját, és elkezdték egymást öldösni, mígnem mindannyian kard által estek el, és elpusztultak a föld színéről.
10 És atyáik tanúi voltak (pusztulásuknak), és ezután örökre a föld mélyébe voltak kötözve, a nagy kárhozat napjáig, amikor ítéletet tartanak mindazokon, akik megrontották útjaikat és cselekedeteiket az Úr előtt.
11 És elpusztította mindnyájukat helyükről, és nem maradt közülük senki, akit ne ítélt volna meg minden gonoszságuk szerint.
12 És minden alkotmányának új és igaz természetet teremtett, hogy ne vétkezzenek teljes természetükben soha, hanem mindnyájan igazak legyenek, ki-ki a maga nemében, mindenkor.
13 És mindenki ítélete elrendeltetett és fel van írva a mennyei táblákra igazságban – mindazok ítélete, akik letérnek az útról, amely elrendeltetett számukra; és ha nem azon járnak, az ítélet minden teremtmény és minden faj számára fel van írva.
14 És semmi sincs a mennyben vagy a földön, sem a világosságban, sem a sötétségben, sem a Seolban, sem a mélységben, sem a sötétség helyén (ami meg ne ítéltetne); és minden ítéletük elrendeltetett, leíratott és bevésett.
15 Mindenkit megítél: a nagyot nagysága szerint, a kicsinyt kicsinysége szerint, és kit-kit a maga útja szerint.

16 És Ő nem az, aki személyre tekint (senkinek), és nem az, aki ajándékokat fogad el, ha azt mondja, hogy ítéletet tart mindenki felett: ha valaki mindent odaadna, ami a földön van, nem tekintene az ajándékokra vagy a személyre (senkinek), és semmit sem fogadna el a kezéből, mert Ő igazságos bíró.
17 És Izrael gyermekeiről meg van írva és elrendelve: Ha igazlelkűségben fordulnak hozzá, megbocsátja minden vétküket és elnézi minden bűnüket.
18 Meg van írva és elrendelve, hogy évente egyszer irgalmasságot tanúsít mindazok iránt, akik megtérnek minden bűnükből.
19 És mindazokat illetően, akik megrontották útjaikat és gondolataikat az özönvíz előtt, senki személye nem nyert elfogadást, csak egyedül Noéé; mert az ő személye fogadtatott el fiai nevében, akiket (Isten) megmentett az özönvíz vizétől az ő miatta; mert szíve igaz volt minden útjában, ahogyan megparancsolták neki, és nem tért el semmitől, amit elrendeltek neki.
20 És az Úr azt mondta, hogy elpusztít mindent, ami a földön van, az embereket és a jószágokat, a vadállatokat és a levegő madarait, és mindent, ami a földön mozog. És megparancsolta Noénak, hogy készítsen neki bárkát, hogy megmenthesse magát az özönvíz vizétől.
21 És Noé elkészítette a bárkát minden tekintetben, ahogyan megparancsolta neki, az évek huszonhetedik jubileumában, az ötödik évhetében (az első hónap újholdjának napján). [13:07]
22 És belépett a hatodik (évben), [13:08-kor] a második hónapban, a második hónap újholdján, és egészen a tizenhatodik napig tartott; és belépett a bárkába, és mindaz, amit hoztunk neki, és az Úr bezárta azt kívülről a tizenhetedik este.
23 És megnyitotta az ÚR az ég hét csatornáját, és a nagy mélység forrásainak száját, szám szerint hét szájat.
24 És a zsilipek negyven napon és negyven éjjel vizet kezdtek hullani az égből, és a mélység forrásai is vizet bocsátottak fel, mígnem az egész világ megtelt vízzel.
25 És megsokasodának a vizek a földön: Tizenöt könyöknyire emelkedének a vizek minden magas hegy fölé, és a bárka felemelkedett a föld fölé, és mozgott a vizek színén.
26 És a víz uralkodott a föld színén öt hónapig, azaz százötven napig.
27 A bárka pedig elindult, és megfeneklett Lubár csúcsán, az Ararát hegyei közül az egyiken.
28 És (újholdkor) a negyedik hónapban bezárultak a nagy mélység forrásai, és az ég zsilipjei bezárultak; és a hetedik hónap újholdján a föld mélységeinek minden szája megnyílt, és a víz elkezdett leereszkedni a lenti mélységbe.
29 És a tizedik hónap újholdján látszottak a hegyek csúcsai, és az első hónap újholdján láthatóvá vált a föld.
30 És a vizek eltűntek a föld felszínéről a hetedik év [1309 AM] ötödik hetében, és a második hónap tizenhetedik napján a föld megszáradt.
31 És a huszonhetedik napon kinyitotta a bárkát, és kibocsátotta belőle az állatokat, a jószágokat, a madarakat és mindenféle mozgó lényt.

6. FEJEZET

1 És a harmadik hónap újholdján kijött a bárkából, és oltárt épített azon a hegyen.
2 És engesztelést szerzett a földért, és fogott egy kecskegidát, és annak vérével engesztelést szerzett a föld minden bűnéért, mert minden, ami rajta volt, elpusztult, kivéve azokat, akik Noéval a bárkában voltak.
3 És a kövérjét az oltárra helyezte, és vett egy ökröt, egy kecskét, egy juhot és egy gidát, sót, egy gerlét és egy galambfiókát, és égőáldozatot helyezett az oltárra, és olajjal elkevert áldozatot öntött rá, és bort hintett meg, és tömjént hintett mindenre, és kellemes illatot szerzett, amely kedves az Úr előtt.
4 És megérezte az Úr a jó illatot, és szövetséget kötött vele, hogy nem lesz többé özönvíz, amely elpusztítaná a földet; hogy a föld minden napja, a vetés és az aratás soha meg nem szűnik; a hideg és a meleg, a nyár és a tél, a nappal és az éjszaka nem változtatja meg rendjét, és nem szűnik meg örökre.
5 Ti pedig szaporodjatok és sokasodjatok a földön, sokasodjatok meg rajta, és legyetek áldás rajta! Félelmet és rettegést támasztok majd mindenben, ami a földön és a tengerben van.
6 És íme, nektek adtam minden vadállatot, minden szárnyas állatot, mindent, ami a földön mozog, a vizekben lévő halakat és mindent eledelül; mint a zöld növényeket, mindent eledelül adtam nektek.
7 De a húst, az életével, a vérével együtt, ne egyétek meg; mert minden test élete a vérben van, hogy ne kérjék számon életetek vérét. Minden ember kezétől, minden állat kezétől kérem számon ember vérét.
8 Aki embervért ont, annak vére ember által ontassék ki, mert Isten képére teremtette az embert.
9 Ti pedig szaporodjatok és sokasodjatok a földön!
10 És Noé és fiai megesküdtek, hogy semmilyen vért nem esznek, ami bármilyen testben van, és szövetséget kötött az Úristen előtt örökre, a föld minden nemzedékében ebben a hónapban.
11 Ezért mondta neked, hogy köss szövetséget Izráel fiaival ebben a hónapban a hegyen esküvel, és hints rájuk vért a szövetség minden igéje miatt, amelyet az ÚR kötött velük örökre.
12 És ez a bizonyságtétel azért íratott meg rólad, hogy szüntelenül tartsd meg, hogy egyetlen napon se egyél vadállatok, madarak vagy szarvasmarhák vérét a föld minden napjaiban, és azt az embert, aki vadállatok, szarvasmarhák vagy madarak vérét eszik a föld minden napjaiban, azt és magvát gyökerestül ki kell irtani a földből.
13 És parancsold meg Izráel fiainak, hogy ne egyenek vért, hogy nevük és magvaik szüntelenül az Úr, a mi Istenünk előtt legyenek.
14 És ennek a törvénynek nincs napok száma, mert örökkévaló. Tartsák meg azt nemzedékről nemzedékre, hogy továbbra is vérrel könyöröghessenek érted az oltár előtt; minden nap, reggel és este könyörögjenek érted bocsánatért szüntelenül az Úr előtt, hogy megtarthassák azt, és ne irtsák ki gyökerestül.
15 És jelet adott Noénak és fiainak, hogy nem lesz többé özönvíz a földön.
16 Az ívet a felhőbe helyezte jelül az örök szövetségnek, hogy többé nem lesz özönvíz a földre, hogy elpusztítsa azt a föld minden napján.

17 Ezért rendeltetett és íratott a mennyei táblákra, hogy évente egyszer ebben a hónapban ünnepeljék a hetek ünnepét, hogy minden évben megújítsák a szövetséget.
18 És ezt az egész ünnepet megünnepelték a mennyben a teremtés napjától Noé napjaiig - huszonhat jubileumon és öt évhéten [1309-1659]: és Noé és fiai hét jubileumon és egy évhéten át ünnepelték, Noé halálának napjáig, és Noé halálának napjától kezdve fiai eltörölték (azt) Ábrahám napjaiig, és vért ettek.
19 De Ábrahám megtartotta, Izsák, Jákob és gyermekei is megtartották egészen a te napjaidig, de a te napjaidban Izrael fiai elfelejtették, mígnem újra megünnepeltétek ezen a hegyen.
20 És parancsold meg Izráel fiainak, hogy megtartsák ezt az ünnepet minden nemzedékükben parancsolatként; az év egy napján, ebben a hónapban ünnepeljék meg az ünnepet.
21 Mert hetek ünnepe és első termés ünnepe ez: ez az ünnep kettős és kettős természetű: aszerint ünnepeljétek, ami meg van írva és bevésve felőle.
22 Mert megírtam az első törvény könyvében, abban, amit neked írtam, hogy a maga idejében, az év egy napján ünnepeld meg, és elmagyaráztam neked az áldozatait is, hogy Izrael gyermekei emlékezzenek rá és ünnepeljék meg nemzedékeiken át ebben a hónapban, minden év egy napján.
23. És az első hónap újholdján, a negyedik hónap újholdján, a hetedik hónap újholdján és a tizedik hónap újholdján vannak az emlékezés napjai, és az év négy szakaszában az évszakok napjai. Ezek örök bizonyságul írattak és rendeltettek el.
24 És Noé elrendelte ezeket magának ünnepekként nemzedékről nemzedékre, örökre, hogy így emlékezetül szolgáljanak számára.
25 És az első hónap újholdján parancsot kapott, hogy készítsen magának bárkát, és azon a napon a föld megszáradt, és kinyitotta (a bárkát), és meglátta a földet.
26. És a negyedik hónap újholdján bezárultak a föld mélyének szájai. És a hetedik hónap újholdján a föld minden mélységének szája megnyílt, és a vizek elkezdtek leereszkedni beléjük.
27 És a tizedik hónap újholdján meglátszottak a hegyek csúcsai, és Noé örült.
28 És emiatt rendelte el ezeket magának örök emlékezetül szolgáló ünnepekként, és így rendeltettek el.
29 És elhelyezték őket a mennyei táblákra, mindegyiknek tizenhárom hete volt; egyikről a másikra (telt) az emlékezetük, az elsőtől a másodikig, a másodiktól a harmadikig, és a harmadiktól a negyedikig.
30 És a parancsolat összes napjai ötvenkét naphétből állnak, és (ezek teszik majd) teljessé az egész évet. Így van vésve és elrendelve a mennyei táblákra.
31 És egyetlen évben sem, sem évről évre nem szabad elhanyagolni (ezt a parancsolatot).
32 És parancsold meg Izrael fiainak, hogy tartsák be az éveket e szerint a számítás szerint - háromszázhatvannégy nap, és (ez) egy teljes évet fog alkotni, és ne zavarják meg annak idejét a napjaitól és ünnepeitől; mert minden az ő bizonyságuk szerint fog bekövetkezni bennük, és nem hagynak ki egyetlen napot sem, és nem zavarnak meg egyetlen ünnepet sem.
33 De ha elhanyagolják és nem tartják be azokat az Ő parancsolata szerint, akkor felzavarják minden évszakukat, és az évek kimozdulnak ebből (a rendből), [és felzavarják az évszakokat, és az évek kimozdulnak], és elhanyagolják rendeleteiket.
34 És Izrael minden gyermekei elfelejtik, és nem találják meg az évek útját, és elfelejtik az újholdakat, az évszakokat és a sabbatokat, és tévednek az évek minden rendjét illetően.
35 Mert tudom, és mostantól kijelentem neked, és ez nem az én ötletem; mert a könyv előttem van írva, és a mennyei táblákon el van rendelve a napok beosztása, nehogy elfelejtsék a szövetség ünnepeit, és a pogányok ünnepei szerint járjanak tévedésük és tudatlanságuk után.
36 Mert lesznek olyanok, akik biztosan megfigyeléseket tesznek majd a holdról – hogyan zavarja meg az évszakokat, és hogyan jelenik meg évről évre tíz nappal korábban.
37 Ezért jönnek rájuk az évek, amikor felborítják (a rendet), és egy utálatos (napot) tesznek a bizonyság napjává, és egy tisztátalan napot ünnepnappá, és összekeverik az összes napot, a szentet a tisztátalannal, és a tisztátalan napot a szenttel; mert tévednek a hónapok, sabbatok, ünnepek és jubileumok tekintetében.
38 Ezért parancsolom és bizonyságot teszek neked, hogy tegyél nekik tanúbizonyságot; mert halálod után gyermekeid megzavarják (őket), úgyhogy nem csak háromszázhatvannégy napos lesz az év, és emiatt tévednek az újholdak, az évszakok, a sabbatok és az ünnepek tekintetében, és mindenféle vért és mindenféle húst esznek.

7. FEJEZET

1 És a hetedik évhetében, az első évben [1317 AM], ebben a jubileumban, Noé szőlőt ültetett arra a hegyre, amelyen a bárka megállt, amelyet Lubárnak hívtak, az Ararát-hegység egyikének, és gyümölcsöt termettek a negyedik évben [1320 AM], és ő őrizte a gyümölcsüket, és betakarította azt ebben az évben, a hetedik hónapban.
2 És bort készített belőle, és beletette egy edénybe, és megőrizte az ötödik évig, [1321 AM], az első hónap újholdjának első napjáig.
3 És örömmel ünnepelte ezt az ünnepet, és égőáldozatot mutatott be az Úrnak: egy fiatal ökröt és egy kost, hét juhot, mindegyiket egyévest, és egy kecskegidát, hogy ezzel engesztelést szerezzen magáért és fiaiért.
4 Először a kecskegidát készítette elő, és annak véréből kent a húsra, amely az oltáron volt, amelyet készített, és az összes zsírt az oltárra helyezte, ahol az égőáldozatot bemutatta, az ökröt, a kost és a juhot, és azok összes húsát az oltárra helyezte.
5 És ráhelyezte minden áldozatukat olajjal elkeverve, majd bort hintett a tűzre, amelyet előzőleg az oltáron rakott, és füstölőt helyezett az oltárra, és kellemes illatot bocsátott fel, amely elfogadható az Úr, az ő Istene előtt.
6 És örvendezett, és örömmel ivott ebből a borból, ő és gyermekei.
7 És este lett, és bement a sátrába, és mivel részeg volt, lefeküdt és elaludt, és meztelenül aludt a sátrában.
8 Khám meglátta apját, Noét meztelenül, kiment, és hírt adott két testvérének, akik kint voltak.

9 És Sém fogta a ruháját és felkelt, ő és Jáfet, és a ruhát a vállukra tették és hátramentek és eltakarták apjuk szégyenét, és arcukkal hátrafelé fordultak.
10 És Noé felébredt álmából, és tudta mindazt, amit a fiatalabb fia tett vele, és megátkozta a fiát, és ezt mondta: „Átkozott legyen Kánaán! Legyen testvérei szolgája!”
11 És megáldotta Sémet, és ezt mondta: Áldott legyen az Úr, Sém Istene, és Kánaán legyen az ő szolgája!
12 Isten kiterjeszti Jáfetet, és Isten Sém hajlékában fog lakni, és Kánaán lesz az ő szolgája.
13 És tudta Hám, hogy apja megátkozta a fiatalabb fiát, és nem tetszett neki, hogy megátkozta a fiát, és elvált apjától, ő és vele fiai: Kús, Mizraim, Pút és Kánaán.
14 És épített magának egy várost, és felesége nevéről Ne’elatama’uknak nevezte el.
15 Jáfet látta ezt, és irigykedni kezdett testvérére, és ő is várost épített magának, amelyet felesége nevéről Adátanésznek nevezett el.
16 És Sém atyjával, Noéval lakott, és várost épített atyja közelében a hegyen, és felesége, Sedeketelebab nevéről nevezte el.
17 És íme, ez a három város a Lubar-hegy közelében van; Sedeqetelebab a hegygel szemben keleten; Na'eltama'uk délen; Adatan'eses pedig nyugaton.
18 Sém fiai pedig ezek: Elám, Assur és Arpaksad – ez (a fiú) két évvel az özönvíz után született –, valamint Lúd és Arám.
19 Jáfet fiai: Gómer, Magóg, Madai, Jáván, Tubál, Mések és Tírász: ezek Noé fiai.
20 És a huszonnyolcadik jubileumban [1324-1372] Noé elkezdte előírni fiainak a rendeleteket és parancsolatokat, és minden ítéletet, amit ismert, és arra buzdította fiait, hogy tartsák be az igazságosságot, és takargassák el testük szégyenét, és áldják Teremtőjüket, és tiszteljék apjukat és anyjukat, és szeressék felebarátjukat, és őrizzék meg lelküket a paráznaságtól, a tisztátalanságtól és minden gonoszságtól.
21 Mert e három dolog miatt jött az özönvíz a földre, nevezetesen a paráznaság miatt, amellyel a Vigyázók az ő rendeleteik törvénye ellenére az emberek lányaival paráználkodtak, és feleségül vettek mindenkit, akit csak választottak: és ők tették a tisztátalanság kezdetét.
22 És nemzettek fiakat, a Nafidimeket, és mind különböztek egymástól, és felfalták egymást: és az óriások megölték a Nafilt, és a Nafil megölte az Eljót, és az Eljó az emberiséget, és egyik embert a másikat.
23 És mindenki eladta magát, hogy gonoszságot cselekedjen és sok vérontást tegyen, és a föld megtelt gonoszsággal.
24 És ezután vétkeztek a vadállatok, a madarak és minden ellen, ami a földön mozog és jár; és sok vérontás történt a földön, és az emberek minden gondolata és vágya szüntelenül hiábavalóságot és gonoszságot képzelt.
25 És elpusztított az ÚR mindent a föld színéről; cselekedeteik gonoszsága és a vér miatt, amelyet a földön ontottak, mindent elpusztított.
26 „És mi maradtunk, én és ti, fiaim, és minden, aki velünk együtt bement a bárkába, és íme, látom magam előtt a tetteiteket, hogy nem jártok igazságban; mert a pusztulás ösvényén kezdtetek járni, és elszakadtok egymástól, és irigykedtek egymásra, és (így van), hogy nem vagytok összhangban, fiaim, egyikőtök a testvérével.”
27 Mert látom, és íme, a démonok elkezdték csábításaikat ellenetek és gyermekeitek ellen, és most félek értetek, hogy halálom után emberek vérét ontotok a földre, és ti is elpusztultok a föld színéről.
28 Mert aki embervért ont, és aki bármilyen test vérét eszi, az mind kiirtatik a földről.
29 És nem marad meg senki, aki vért eszik, vagy ember vérét ontja a földön, és nem marad neki magva vagy leszármazottja az ég alatt; mert a Seolba jutnak, és a kárhozat helyére szállnak alá, és a mélység sötétségébe mindnyájukat erőszakos halál vitteti el.
30 Ne látszjon rajtatok vér minden vérből, minden napon, amikor vadállatokat, marhákat vagy bármit megöltök, ami legyet a földön, és tegyetek jót lelketekkel azzal, hogy betakarjátok azt, ami a föld színére ontott.
31 És ne legyetek olyanok, mint az, aki vérrel eszik, hanem vigyázzatok magatokra, hogy senki ne egyen vért előttetek: takard be a vért, mert így parancsolták meg nekem, hogy bizonyságot tegyek nektek és gyermekeiteknek, minden testtel együtt.
32 És ne engedjétek, hogy a lelketeket a testtel együtt egyék meg, hogy a véreteket, ami az életetek, ne kelljen számon kérni semmilyen test kezétől, amely ontja azt a földön.
33 Mert a föld nem lesz tiszta a rá ontott vértől; mert (csak) annak a vére által tisztul meg a föld minden nemzedékén át, aki azt ontotta.
34 És most, gyermekeim, figyeljetek: cselekedjetek igazságot és igazságot, hogy igazságban plántáltassatok az egész föld színén, és dicsőségetek felmagasztaltassék az én Istenem előtt, aki megmentett engem az özönvíz vizétől.
35 És íme, elmentek, és városokat építetek magatoknak, és elültettek azokba mindenféle növényt, amely a földön van, sőt mindenféle gyümölcstermő fát is.
36 Három évig nem szedik be semminek a gyümölcsét, amit megesznek: a negyedik évben pedig szentté teszik a gyümölcsét [és felajánlják az első termést], elfogadhatónak a Magasságos Isten előtt, aki teremtette a mennyet, a földet és mindent. A bor és az olaj első termését bőségesen ajánlják fel az Úr oltárán, aki fogadja azt, és ami megmarad, egyék meg az Úr házának szolgái az oltár előtt, amely fogadja azt.
37 Az ötödik évben pedig tegyétek meg az elengedést, hogy igazságban és egyenességben engedjétek el, és igazak lesztek, és minden, amit ültettek, jó szerencsés lesz.
38 Mert így parancsolta Énók, a ti atyátok atyja Methusélahnak, a fiának, és Methusélahnak, a fiának, Lámeknek, és Lámek parancsolta meg nekem mindazt, amit atyái parancsoltak neki.
39 És én is parancsolatot adok nektek, fiaim, ahogyan Énók parancsolta fiának az első jubileumokban: még életében, nemzedékében hetedikként, parancsolt és bizonyságot tett fiának és fia fiainak halála napjáig.

8. FEJEZET

1 A huszonkilencedik jubileum első évhetében [1373-ban], annak elején Arpaksad feleséget vett magának, akinek a neve Rasu'eja volt, Szusánnak, Elám lányának a lánya, és

fiút szült neki a harmadik évben ebben a hétben [1375-ben], akit Kainamnak nevezett el.
2 A fiú pedig felnőtt, apja megtanította írni, és elment, hogy keressen magának egy helyet, ahol elfoglalhatna magának egy várost.
3 És talált egy írást, amelyet korábbi (nemzedékek) véstek a sziklába, és elolvasta, ami azon volt, és átírta, és vétkezett miatta; mert az Őrzők tanítását tartalmazta, amellyel összhangban szokták megfigyelni a nap, a hold és a csillagok előjeleit az ég minden jelében.
4 És leírta, és nem szólt róla semmit; mert félt beszélni Noéval róla, nehogy megharagudjon rá emiatt.
5 És a harmincadik jubileumban, [1429-ben], a második hetében, annak első évében, feleséget vett magának, akinek a neve Melka volt, Madai lánya, Jáfet fia. A negyedik évben [1432-ben] fiút nemzett, akit Sélának nevezett el, mert azt mondta: „Bizony, engem küldtek el."
6 [És a negyedik évben született], és Séla felnőtt, és feleséget vett magának, akinek a neve Mu'ak volt, Kesednek, apja testvérének a lánya, a harmincadik jubileumban, az ötödik héten, az első évben [1499 AM].
7 És fiút szült neki az ötödik évben [1503 AM], akit Ébernek nevezett el; és feleséget vett magának, akinek a neve Azûrâd volt, Nebrod lánya, a harminckettedik jubileumban, a hetedik évhetében, a harmadik évben. [1564 AM]
8 És a hatodik évben [1567 AM] fiút szült neki, akit Pelegnek nevezett el; mert azokban a napokban, amikor Noé született, kezdték felosztani egymás között a földet: ezért nevezte el Pelegnek.
9 És titokban megosztották maguk között, és elmondták Noénak.
10 És lőn a harmincharmadik jubileum [1569 AM] elején, hogy három részre osztották a földet Sémnek, Hámnak és Jáfetnek, mindegyikük öröksége szerint, az első év első hetében, amikor egyikünk, akiket elküldtünk, velük volt.
11 És szólította fiait, és közelebb mentek hozzá, ők és gyermekeik, és felosztotta a földet sorsokra, amelyeket három fia vett birtokba, és kinyújtották kezüket, és elvették az írást Noénak, atyjuknak kebeléből.
12 És az íráson Sém sors szerinti részeként a föld közepe jutott neki örökségül és fiainak az örökkévalóság nemzedékeire, a Rafa hegyláncának közepétől, a Tina folyó vizének torkolatától, és az ő része nyugat felé megy ezen a folyón keresztül, és addig terjed, amíg el nem éri a mélységek vizét, amelyből ez a folyó ered, és vizét a Me'at tengerbe önti, és ez a folyó a nagy tengerbe ömlik. És mindaz, ami észak felé van, Jáfeté, és mindaz, ami dél felé van, Sémé.
13 És addig terjed, amíg eléri Karaszót: ez a nyelv kebelében van, amely dél felé néz.
14 És az ő része a nagy tenger mentén húzódik, és egyenes vonalban húzódik, amíg el nem éri a dél felé néző nyelv nyugati oldalát; mert ezt a tengert az Egyiptomi-tenger nyelvének nevezik.
15 És innen dél felé fordul, a nagy tenger torkolata felé, vizeinek partján, és nyugatra kiterjed Afráig, és addig terjed, amíg eléri a Gihon folyó vizét, és Gihon vizétől délre, ennek a folyónak a partjaiig.
16 És kelet felé terjed, amíg el nem éri az Édenkertet, attól délre, [délre] és az egész Édenföld keleti részéről és az egész keletről keletre fordul, és addig folytatódik, amíg el nem éri a Rafa nevű hegy keleti részét, és le nem ereszkedik a Tina folyó torkolatának partjára.
17 Sorsvetés által jutott ez a rész Sémnek és fiainak, hogy birtokba vegyék azt nemzedékről nemzedékre mindörökké.
18 És Noé örvendezett, hogy ez a rész Sémnek és fiainak jutott, és visszaemlékezett mindarra, amit szájával prófétálva mondott; mert ezt mondta: „Áldott legyen az Úr, Sém Istene, és lakjon az Úr Sém hajlékában!"
19 És tudta, hogy az Édenkert a szentek szentje, és az Úr hajléka, a Sínai-hegy a sivatag közepe, a Sion-hegy pedig a föld köldökének közepe: ez a három egymással szemben szent helyként teremtetett.
20 És áldotta az istenek Istenét, aki az Úr szavát adta szájába, és az Urat mindörökké.
21 És tudta, hogy áldott rész és áldás szállt Sémre és fiára nemzedékről nemzedékre mindörökké – Éden egész földje és a Vörös-tenger egész földje, és Kelet egész földje és India, és a Vörös-tenger és annak hegyei, és Básán egész földje, és Libanon egész földje és Kaftur szigetei, és Szanir és Amána összes hegye, és Assur hegyei északon, és Elám, Assur és Bábel, és Szúsán és Me'edai egész földje, és Ararát egész hegye, és a tengeren túli egész vidék, amely Assur hegyein túl van északon, egy áldott és tágas föld, és minden, ami benne van, nagyon jó.
22 És Hámnak jutott a második rész, a Gihonon túl dél felé, a Kert jobb oldalán, és dél felé terjedt, és kiterjedt a tűz összes hegyéig, és nyugat felé terjedt az Atel tengeréig, és nyugat felé terjedt, amíg el nem éri a Ma'uk tengerét - azt (a tengert), amelybe minden, ami nem pusztul el, leereszkedik.
23 És továbbmegy észak felé Gadir határáig, és továbbmegy a tenger vizének partjához, a nagy tenger vizéhez, amíg közel nem ér a Gihon folyóhoz, és a Gihon folyó mentén halad, amíg el nem éri az Édenkert jobb oldalát.
24 És ez az a föld, amely Hámnak jutott részül, amelyet örökre birtokba kellett vennie magának és fiainak nemzedékről nemzedékre, örökké.
25 És Jáfetnek jutott a harmadik rész a Tina folyón túl, vizeinek kifolyásától északra, és északkeletre kiterjed Góg egész vidékéig, és attól keletre eső egész országig.
26 És észak felé terjed északon, és kiterjed Qelt hegyeiig észak felé, és a Ma'uk tengere felé, és Gadirtól keletre ér egészen a tenger vizeinek vidékéig.
27 És kiterjed, amíg el nem éri Fara nyugati részét, és visszatér 'Aferag felé, és keletre kiterjed a Me'at tengerének vizeiig.
28. És északkeleti irányban a Tina folyó vidékéig terjed, amíg el nem éri vizeinek határát a Rafa-hegy felé, majd észak felé fordul.
29 Ez az a föld, amely Jáfetnek és fiainak jutott örökségül, amelyet magának és fiainak kellett birtokolnia nemzedékről nemzedékre mindörökké: öt nagy sziget és egy nagy föld északon.
30 De hideg van, Hám földje pedig forró, Sém földje pedig sem nem forró, sem nem hideg, hanem hideg és meleg keveréke.

9. FEJEZET

1 És elosztotta Hám a fiai között, és az első rész Kúsnak jutott keletre, tőle nyugatra Mizraimnak, tőle nyugatra Pútnak és tőle nyugatra [és attól nyugatra] a tenger mellett Kánaánnak.
2 És Sém is elosztotta fiai között, és az első rész Hámnak és fiainak jutott, a Tigris folyótól keletre, amíg kelet felé nem ér, India egész földje, és a Vörös-tenger partjainál, és Dedán vizei, és Mebri és Ela összes hegye, és Szúsán egész földje és mindaz, ami Pharnak oldalán van a Vörös-tengerig és a Tina folyóig.
3 És Assúrnak jutott a második rész, Assúr, Ninive és Sineár egész földje India határáig, és felemelkedik a folyón és megkerüli azt.
4 És Arpaksadnak jutott a harmadik rész, a káldeusok egész földje az Eufrátesztől keletre, a Vörös-tengerrel határos, és a sivatag minden vize a tenger nyelvéhez közel, amely Egyiptom felé néz, Libanon, Szanir és Amána egész földje az Eufrátesz határáig.
5 És Arámnak jutott a negyedik rész, Mezopotámia egész földje a Tigris és az Eufrátesz között, a Káldeusoktól északra, Assur hegyeinek határáig és Arara földjéig.
6 És Lúdnak jutott az ötödik rész, Assúr hegyei és mindaz, ami azokhoz tartozik, amíg el nem éri a Nagy-tengert, és amíg el nem éri Assúr testvérének keleti részét.
7 Jáfet is elosztotta örökségének földjét fiai között.
8 És az első rész Gómernek jutott keletre az északi oldaltól a Tina folyóig; és északon Magógnak jutott az észak minden belső része, amíg el nem éri a Me'at tengerét.
9 És Madai kivonult birtokul két testvérétől nyugatra a szigetekre és a szigetek partjaira.
10 Jávánnak jutott a negyedik rész, minden sziget és a Lúd határa felé eső szigetek.
11 Tubálnak jutott az ötödik rész a nyelv közepén, amely Lúd területének határához közeledik a második nyelvig, a második nyelven túli vidékig a harmadik nyelvig.
12 Méseknek jutott a hatodik rész, az egész vidék a harmadik nyelven túl, amíg Gadirtól keletre nem ér.
13 Tirasnak jutott a hetedik rész, négy nagy sziget a tenger közepén, amelyek elérik Hám részét [és Kamaturi szigetei sorsvetéssel jutottak Arpaksad fiainak örökségül].
14 És így Noé fiai felosztották fiaik között atyjuk, Noé jelenlétében, aki mindnyájukat esküvel kötelezte, átokkal sújtva mindenkit, aki megpróbálta megszerezni azt a részt, amely nem jutott neki a sors által.
15 És mindnyájan azt mondták: „Legyen; legyen” maguknak és fiaiknak mindörökké, nemzedékről nemzedékre az ítélet napjáig, amelyen az Úristen karddal és tűzzel ítéli meg őket minden tisztátalan gonoszságukért és tévelygésükért, amellyel betöltötték a földet vétekkel, tisztátalansággal, paráznasággal és bűnnel.

10. FEJEZET

1 És ennek a jubileumnak a harmadik hetében a tisztátalan démonok kezdték félrevezetni Noé fiainak gyermekeit, és tévelygésbe ejteni és elpusztítani őket.
2 És Noé fiai elmentek apjukhoz, Noéhoz, és beszámoltak neki a démonokról, amelyek félrevezették, megvakították és megölték fiainak fiait.
3 És imádkozott az Úr előtt, az ő Istene előtt, és mondta: „Minden test lelkének Istene, aki irgalmasságot gyakoroltál irántam. És megmentettél engem és fiaimat az özönvíz vizétől, és nem pusztítottál el úgy, mint a kárhozat fiaival. Mert nagy volt a te kegyelmed irántam, és nagy volt a te irgalmad lelkem iránt. Legyen kegyelmed fiaimon, és ne uralkodjanak rajtuk a gonosz lelkek, nehogy elpusztítsák őket a földről.”
4 Áldj meg engem és fiaimat, hogy szaporodhassunk, sokasodhassunk és betölthessük a földet.
5 És Te tudod, hogyan cselekedtek a Te Őrzőid, e lelkek atyái az én időmben: és ami ezeket az élő lelkeket illeti, börtönözd be és tartsd őket szilárdan az ítélet helyén, és ne engedd, hogy pusztulást hozzanak a te szolgád, az én Istenem fiaira; mert ezek rosszindulatúak, és pusztításra teremtettek.
6 És ne uralkodjanak az élők lelkein; mert csak Te gyakorolhatsz uralkodást felettük. És ne legyen hatalmuk az igazak fiai felett mostantól fogva mindörökké.
7 És az Úr, a mi Istenünk megparancsolta nekünk, hogy kössük meg mindnyájukat.
8 És a szellemek feje, Mastêmâ, eljött, és így szólt: „Uram, Teremtő, hadd maradjanak közülük néhányan előttem, és hadd hallgassanak a hangomra, és tegyék meg mindazt, amit mondok nekik; mert ha nem hagynak meg közülük néhányat, nem leszek képes akaratom hatalmát végrehajtani az emberek fiain; mert ezek a romlásra és az ítéletem előtti félrevezetésre szolgálnak, mert nagy az emberek fiainak gonoszsága.”
9 És azt mondta: Tized részük maradjon előtte, kilenc részük pedig szálljon le az ítélet helyére.
10 És megparancsolta egyikünknek, hogy tanítsuk meg Noénak minden gyógyszerüket; mert tudta, hogy nem fognak egyenességben járni, és nem törekedni az igazlelkűségre.
11 És minden szavára úgy cselekedtünk: minden rosszindulatú gonoszt megkötöztünk a kárhozat helyén, és tizedüket otthagytuk, hogy Sátán előtt engedelmeskedhessenek a földön.
12 És elmagyaráztuk Noénak betegségeik minden gyógyszerét, csábításaikkal együtt, hogyan gyógyíthatja meg őket a föld gyógynövényeivel.
13 És Noé mindent leírt egy könyvbe, ahogyan utasítottuk őt mindenféle orvosságról. Így a gonosz szellemek nem bánthatták Noé fiait.
14 És mindazt, amit írt, odaadta Sémnek, a legidősebb fiának; mert őt minden fiánál jobban szerette.
15 És Noé elaludt atyáival, és eltemették a Lubár hegyén, Ararát földjén.
16 Kilencszázötven évet töltött be életében, tizenkilenc jubileumot, két hetet és öt évet. [1659 AM]
17 És földi életében felülmúlta az emberek gyermekeit, kivéve Énókot, az igazlelkűség miatt, amelyben tökéletes volt. Mert Énók hivatala bizonyságul rendeltetett a világ nemzedékei számára, hogy elmesélje nemzedékről nemzedékre minden tettét, az ítélet napjáig.
18. És a harmincharmadik jubileum első évében, a második évhét első évében, Peleg feleséget vett magának, akinek a neve Lomna volt, Sina'ar lánya, és ő fiút szült neki ennek a hétnek a negyedik évében, akit Reunak nevezett el; mert azt mondta: "Íme, az emberek fiai gonoszokká váltak a gonosz szándékuk miatt, hogy várost és tornyot építenek maguknak Sineár földjén."

19 Mert Ararát földjéről kelet felé, Sineárba indultak; az ő idejében építették a várost és a tornyot, mondván: „Menjünk, menjünk fel általa a mennybe!”
20 És elkezdték építeni, és a negyedik héten tűzzel téglát készítettek, és a téglák kőként szolgáltak nekik, és az agyag, amivel összeragasztották őket, aszfalt volt, amely a tengerből és Sineár földjének forrásaiból származik.
21 És megépítették: negyvenhárom évig [1645-1688] építették; szélessége 203 tégla volt, és a magassága (egy tégla) egyharmada; magassága 5433 könyök és 2 tenyér, és (az egyik fal kiterjedése) tizenhárom stádiom (a másiké pedig harminc stádiom) volt.
22 És ezt mondta nekünk az Úr, a mi Istenünk: Íme, egy nép ők, és (ezt) kezdték el tenni, és most semmi sem marad visszatartva tőlük. Menjünk, menjünk le, és zavarjuk össze a nyelvüket, hogy ne értsék egymás beszédét, és szétszóródjanak városokba és nemzetekbe, és ne legyen többé egy céljuk az ítélet napjáig.
23 És leszállt az Úr, és mi is vele együtt lementünk, hogy megnézzük a várost és a tornyot, amelyet az emberek gyermekei építettek.
24 És összezavarta nyelvüket, és többé nem értették egymás beszédét, és abbahagyták a város és a torony építését.
25 Ezért hívják Sineár egész földjét Bábelnek, mivel ott zavarta össze az ÚR az emberek fiainak minden nyelvét, és onnan széledtek szét városaikba, mindenki a maga nyelve és nemzete szerint.
26 Az Úr pedig erős szelet küldött a torony ellen, és ledöntötte azt a földre, és íme, az Assur és Babilon között volt, Sineár földjén, és elnevezték „Döntetlennek”.
27 Az első év [1688 AM] negyedik évhetében, annak kezdetén, a harmincnegyedik jubileumban, szétszórattak őket Sineár földjéről.
28 És Hám és fiai bementek arra a földre, amelyet birtokba kellett venniük, és amelyet birtokul szerzett a déli földön.
29 És látta Kánaán Libanon földjét Egyiptom folyójáig, hogy az nagyon jó, és nem ment be örökségének földjére nyugatra (vagyis a tengerhez), és Libanon földjén lakott, keletre és nyugatra a Jordán határától és a tenger határától.
30 És Hám, az ő atyja, és Kús és Mizráim, az ő testvérei, ezt mondták neki: „Olyan földön telepedtél le, amely nem a tiéd, és amely nem sorshúzással esett ránk: ne tedd ezt; mert ha ezt teszed, te és a fiaid elestek ezen a földön, és átkozottak lesztek a lázadás miatt; mert lázadás miatt telepedtetek le, és lázadás miatt esnek el a gyermekeid is, és téged örökre kiirtatnak.”
31 Ne lakj Sém hajlékában, mert az Sémnek és fiainak jutott sors szerint.
32 Átkozott vagy, és átkozott leszel Noé minden fiánál jobban, az átok által, amellyel esküvel köteleztük magunkat a szent bíró jelenlétében, és Noé atyánk jelenlétében.
33 De nem hallgatott rájuk, és a Libanon földjén lakott Hamáttól Egyiptomba vezető útig, ő és fiai mind a mai napig.
34 Ezért nevezik azt a földet Kánaánnak.
35. És Jáfet és fiai a tenger felé mentek, és letelepedtek birtokuk földjén, és Madai meglátta a tenger földjét, de az nem tetszett neki, és kért egy (részt) Hámtól, Assurtól és Arpaksadtól, felesége testvérétől, és Média földjén lakott, felesége testvére közelében mind a mai napig.
36 Lakóhelyét és fiainak lakóhelyét Médiának nevezte el, apjuk, Madai nevéről.

11. FEJEZET

1 És a harmincötödik jubileum harmadik hetében, annak első évében [1681 AM], Reu feleséget vett magának, akinek a neve 'Ôrâ volt, 'Ûr lánya, Kesed fia, és fiút szült neki, akit Sêrôhnak nevezett el, ennek a jubileumnak a hetének hetedik évében. [1687 AM]
2 És Noé fiai elkezdtek háborúzni egymással, foglyul ejteni és megölni egymást, és emberek vérét ontani a földön, és vért enni, és erős városokat, falakat és tornyokat építeni, és az egyének (elkezdték) magukat a nemzet fölé emelni, és királyságok kezdeteit lefektetni, és háborúzni menni emberek nép ellen, és nemzet nemzet ellen, és város város ellen, és mindannyian (elkezdtek) gonoszságot tenni, és fegyvereket szerezni, és fiaikat háborúra tanítani, és elkezdték elfoglalni a városokat, és férfi és női rabszolgákat eladni.
3 És Úr, Kesed fia, megépítette a káldeusok Ara városát, és a saját nevéről és apja nevéről nevezte el. És öntött képeket készítettek maguknak, és imádták mindegyikük a bálványt, az öntött képet, amelyet maguknak készítettek, és elkezdtek faragott képeket és tisztátalan képmásokat készíteni, és rosszindulatú szellemek segítették és csábították (őket) a bűn és a tisztátalanság elkövetésére.
4 És Mastêmâ herceg minden erejét belefektette, hogy mindezt megtegye, és más szellemeket is küldött, akiket a kezébe adott, hogy mindenféle rosszat és bűnt, és mindenféle áthágást tegyenek, hogy megrontsák és elpusztítsák, és vért ontsanak a földön.
5 Ezért nevezte Sérót Szerugnak, mivel mindenki a bűn és a vétkek elkövetésére törekedett.
6 És felnőtt, és a káldeai Úrban lakott, felesége anyjának apja közelében, és bálványokat imádott, és feleséget vett magának a harminchatodik jubileum ötödik évhetében, annak első évében, [1744 AM], akinek a neve Melka volt, Kaber lánya, apja testvérének lánya.
7 És ő szülte neki Náhort, ennek a hétnek az első évében, aki felnőtt és a káldeusok Ur városában lakott, és apja megtanította neki a káldeusok kutatásait, hogy jósolni és jósolni tudjon az ég jelei szerint.
8 És a harminchetedik jubileum hatodik évhetében, annak első évében, [1800-ban] feleséget vett magának, akinek a neve Ijaska volt, a káldeusok Nesztagjának a lánya.
9 És szülte neki Terachot ennek a hétnek a hetedik évében. [1806 AM]
10 És Mastêmâ herceg hollókat és madarakat küldött, hogy felfalják a földbe vetett magot, hogy elpusztítsák a földet, és megfosszák az emberek gyermekeit a munkájuktól. Mielőtt beszánthatták volna a magot, a hollók felszedték a föld felszínéről.
11 És ezért nevezte el Terahnak, mert a hollók és a madarak nyomorba taszították őket, és felfalták magvukat.
12 Az évek pedig terméketlenné kezdtek válni a madarak miatt, és felfalták a fák minden gyümölcsét; csak nagy erőfeszítéssel tudtak megmenteni egy keveset a föld minden gyümölcséből napjaikban.
13 És ebben a harminckilencedik jubileumban, az első év második hetében, [1870-ben] Terah feleséget vett magának,

akinek a neve Edna volt, Ábrám lánya, apja nővérének lánya. És ennek a hétnek a hetedik évében [1876-ban] fiút szült neki, akit Ábrámnak nevezett el, anyja apja nevén;
14 Mert meghalt, mielőtt a lánya fiút fogant volna.
15 És a gyermek kezdte megérteni a föld tévelygéseit, hogy mindannyian faragott képek és tisztátalanság után tévelyedtek, és apja megtanította írni, és kéthetes volt, [1890 AM], és elkülönült apjától, hogy ne imádjon vele bálványokat.
16 És imádkozni kezdett mindenek Teremtőjéhez, hogy mentse meg őt az emberek gyermekeinek tévedéseitől, és hogy osztályrésze ne essen a tisztátalanság és az aljasság utáni tévedésbe.
17 És elérkezett a vetés ideje a föld elvetésére, és mindannyian együtt mentek ki, hogy megvédjék magvaikat a hollóktól, és Ábrám kiment azokkal, akik mentek, és a gyermek tizennégy éves fiú volt.
18 És hollók serege jött, hogy felfalják a magot, és Ábrám eléjük futott, mielőtt letelepedtek volna a földre, és mielőtt letelepedtek volna a földre, hogy felfalják a magot, rájuk kiáltott, és azt mondta: „Ne szálljatok le! Térjetek vissza arra a helyre, ahonnan jöttetek!”, és ők visszafordultak.
19 És hetvenszer visszafordította a hollók seregét azon a napon, és az összes holló közül, amely ott volt Ábrám egész földjén, egyetlen holló sem szállt meg ott.
20És mindazok, akik vele voltak az egész országban, látták, hogy kiált, és a hollók mind hátrafordulnak, és nagy lőn a neve a káldeusok egész földjén.
21 És ebben az évben mindazok eljöttek hozzá, akik vetni akartak, és velük ment, amíg a vetés ideje véget nem ért; és bevetették a földjüket, és abban az évben elég gabonát hoztak haza, ettek és jóllaktak.
22. És az ötödik hét első évében [1891 AM] Ábrám tanította azokat, akik ökrök szerszámait készítették, a faműveseket, és készítettek egy edényt a föld fölé, az eke vázával szemben, hogy arra helyezhessék a magot, és a mag lehullott róla az eke ekevasára, és elrejtőzött a földben, és már nem féltek a hollóktól.
23 És ily módon készítettek (edényeket) a föld fölé az ekék minden vázára, és bevetették és megművelték az egész földet, ahogyan Ábrám parancsolta nekik, és többé nem féltek a madaraktól.

12. FEJEZET

1 És lőn a hatodik évhetében, annak hetedik évében, [1904 AM], hogy Ábrám szólt Terahhoz, az ő apjához, mondván: Atyám!
2 És monda: Íme, itt vagyok, fiam! És monda:
„Micsoda hasznunk és segítségünk van azokból a bálványokból, amelyeket imádsz,
És amely előtt meghajolsz?
3 Mert nincs bennük lélek,
Mert néma formák ezek, és a szív megtévesztésére szolgálnak.
Ne imádd őket:
4 Imádjátok a menny Istenét,
Ki bocsátja az esőt és a harmatot a földre,
És mindent megtesz a földön,
És mindent az Ő szavával teremtett,
És minden élet az Ő arcától van.
5 Miért imádtok olyan dolgokat, amelyekben nincs lélek?
Mert (emberi) kezek művei ezek,
És a vállatokon hordozzátok őket,
És tőlük nincs segítséged,
De nagy szégyent hoznak létre azokra, akik készítik őket,
és a szív félrevezetése azoknak, akik imádják őket:
Ne imádd őket!
6 És monda néki az apja: Én is tudom, fiam, de mit tegyek egy olyan néppel, amely szolgálatra kényszerített előttük?
7 És ha elmondom nekik az igazat, megölnek engem; mert lelkük ragaszkodik hozzájuk, hogy imádja és tisztelje őket.
8 Hallgass, fiam, nehogy megöljenek téged.’ Ezeket a szavakat mondta két testvérének, akik megharagudtak rá, és ő hallgatott.
9 És a negyvenedik jubileumban, a második évhetében, annak hetedik évében, [1925 AM] Ábrám feleséget vett magának, akinek a neve Sárai volt, apja lánya, és ő lett a felesége.
10 Hárán, a testvére, feleséget vett magának a harmadik hét harmadik évében, [1928 AM], és az fiút szült neki ennek a hétnek a hetedik évében, [1932 AM], akit Lótnak nevezett el.
11 Náhór, a testvére, feleséget vett magának.
12 És Ábrám életének hatvanadik évében, azaz a negyedik hetében, a negyedik évében, [1936 AM] Ábrám éjjel felkelt, és felégette a bálványok házát, és mindent elégetett, ami a házban volt, és senki sem tudott róla.
13 És felkeltek éjszaka, és megpróbálták megmenteni isteneiket a tűz közepéből.
14 Hárán pedig sietett megmenteni őket, de a tűz lángolt felette, és megégett a tűzben, és meghalt a káldeai Úrban, Terah, az ő atyja előtt, és eltemették őt a káldeai Úrban.
15 És Terach elindult Úr-Káldeusból, ő és fiai, hogy Libanon földjére és Kánaán földjére menjenek, és Hárán földjén lakott, és Ábrám két évig lakott Terachnál, az ő apjánál Háránban.
16 És a hatodik hetében, annak ötödik évében, [1951 AM] Ábrám egész éjjel fennmaradt, a hetedik hónap újholdján, hogy estétől reggelig figyelje a csillagokat, hogy lássa, milyen lesz az év esőzései, és egyedül ült és figyelt.
17 És egy szó szállta meg szívét, és mondta: A csillagok minden jele, a hold és a nap jelei mind az Úr kezében vannak. Miért kutatom (azokat)?
18 Ha akarja, esőt ad reggel és este;
És ha akarja, visszatartja,
És minden az ő kezében van.
19 Azon az éjszakán imádkozott, és ezt mondta:
„Istenem, mindenható Isten, te vagy egyedül az én Istenem,”
És téged és a te uralmát választottam.
És te teremtettél mindent,
És mindaz, ami a te kezednek műve.
20 Szabadíts meg engem a gonosz lelkek kezéből, akik uralkodnak az emberek szívének gondolatain,
És ne engedd, hogy eltérítsenek engem Tőled, Istenem!
És erősíts meg engem és utódaimat mindörökké
Hogy ne tévelyedjünk el mostantól és mindörökké.
21 És azt mondta: „Visszatérjek-e Úr-Káldeusba, akik az arcomat keresik, hogy visszatérhessek hozzájuk, itt maradjak-e ezen a helyen? A helyes utat tedd sikeressé szolgád kezében, hogy beteljesítse (azt), és hogy ne járjak szívem csalárdságában, ó, Istenem!”

22 És befejezte a beszédet és az imádkozást, és íme, elküldetett hozzá az Úr igéje általam, mondván: Menj el a te földedből, a te rokonságod közül és a te atyád házából arra a földre, amelyet én mutatok neked, és nagy és sokas nemzetté teszlek téged.
23 És megáldalak téged
És naggyá teszem a te nevedet,
És áldott leszel a földön,
És benned nyer áldást a föld minden nemzetsége,
És megáldom azokat, akik téged áldanak,
És átkozd meg azokat, akik téged átkoznak.
24 És Istened leszek neked és fiadnak, fiad fiának és minden utódodnak. Ne félj, mert mostantól fogva és a föld minden nemzedékéig én vagyok a te Istened.
25 És monda az Úristen: Nyisd meg száját és füleit, hogy hallhasson és beszélhessen szájával azon a nyelven, amely kinyilatkoztatott; mert megszűnt az az emberek minden fiának szájából a pusztulás (Bábel) napjától fogva.
26 És megnyitottam a száját, a füleit és az ajkait, és elkezdtem vele héberül beszélni a teremtés nyelvén.
27 És fogta atyái könyveit, és ezek héberül voltak írva, és átírta azokat, és attól fogva elkezdte tanulmányozni azokat, és én tudtára adtam neki azt, amit nem tudott (megérteni), és tanulmányozta azokat a hat esős hónap alatt.
28 És lőn a hatodik évhét hetedik évében [1953 AM], hogy szólt az apjának, és tudatta vele, hogy elhagyja Hárántt, hogy Kánaán földjére menjen, hogy megnézze azt, majd visszatérjen hozzá.
29 És Terach, az ő atyja, ezt mondta neki: Menj el békével! Az örök Isten tegye egyenessé ösvényedet.
És az Úr legyen veled, és oltalmazzon téged minden gonosztól,
És adj neked kegyelmet, irgalmat és jóindulatot azok előtt, akik látnak téged,
És az emberek fiai közül senkinek se legyen hatalma feletted, hogy ártson neked;
Menj békével.
30 És ha meglátsz egy földet, amely kedves a szemednek lakni, akkor kelj fel, végy magadhoz engem, és vidd magaddal Lótot, Háránnak, a te testvérednek fiát is, mint a saját fiadat. Az Úr legyen veled!
31 Náhor, a te testvéred pedig maradjon velem, amíg békével vissza nem térsz, és akkor mindnyájan együtt megyünk veled.

13. FEJEZET

1 És Ábrám elindult Háránból, és fogta feleségét, Szárait, és Lótot, testvérének, Háránnak a fiát, Kánaán földjére, és eljutott Assurba, majd Sikembe ment, és egy magas tölgyfa közelében lakott.
2 És látta, és íme, igen kellemes volt a föld Hamát bejáratától a magas tölgyfáig.
3 És monda néki az Úr: Neked adom ezt a földet és a te magodnak.
4 És oltárt épített ott, és égőáldozatot mutatott be rajta az Úrnak, aki megjelent neki.
5 Onnan pedig a hegy felé vonult… Bétel nyugaton, Ai keleten, és ott verte fel sátrát.
6 És látta, és íme, a föld igen tágas és jó volt, és minden nőtt rajta: szőlő, füge, gránátalma, tölgy, ilex, terebint, olajfák, cédrusok, ciprusok, datolyafák és mindenféle mezőfák, és víz volt a hegyeken.
7 És áldotta az Urat, aki kivezette őt Úr-Káldeából, és elhozta őt erre a földre.
8 És lőn az első évben, a hetedik héten, az első hónap újholdján, 1954-ben, hogy oltárt épített ezen a hegyen, és segítségül hívta az Úr nevét: „Te, az örökkévaló Isten, vagy az én Istenem."
9 És égőáldozatot mutatott be az oltáron az Úrnak, hogy vele legyen, és ne hagyja el őt élete minden napján.
10 És onnan elindult, és dél felé ment, és Hebronba ért, és Hebron akkoriban épült fel, és két évig lakott ott, és (onnan) a déli földre ment, Bealothba, és éhínség volt az országban.
11 És Ábrám Egyiptomba ment a hét harmadik évében, és öt évig lakott Egyiptomban, mielőtt elszakították tőle a feleségét.
12 Tanais Egyiptomban abban az időben épült, hét évvel Hebron után.
13 És lőn, hogy amikor a fáraó elfogta Szárajt, Ábrám feleségét, az Úr nagy csapásokkal sújtotta a fáraót és házát Száraj, Ábrám felesége miatt.
14 Ábrám igen dicsőséges vala juhok, szarvasmarhák, szamarak, lovak, tevék, szolgák és szolgálóleányok, valamint rendkívül gazdag ezüst és arany birtokában. Lót is, a testvérének a fia, gazdag volt.
15 A fáraó visszaadta Szárait, Ábrám feleségét, és elküldte őt Egyiptom földjéről, hogy elmenjen arra a helyre, ahol kezdetben sátrat verett, az oltár helyére, Ai pedig keletre, Bétel pedig nyugatra, és áldotta az Urat, az ő Istenét, aki békességgel visszahozta őt.
16 És lőn a negyvenegyedik jubileumban, az első évhét harmadik évében, [1963 AM], hogy visszatért erre a helyre, és égőáldozatot mutatott be ott, és segítségül hívta az Úr nevét, és mondta: „Te, a legfelségesebb Isten, vagy az én Istenem mindörökkön-örökké."
17 És ennek a hétnek a negyedik évében [1964 AM] Lót elvált tőle, és Lót Sodomában lakott, Sodoma lakói pedig rendkívül bűnösök voltak.
18 És elszomorodott szívében, hogy testvérének fia elvált tőle, mert nem voltak gyermekei.
19 Abban az évben, amikor Lótot fogságba ejtették, az Úr így szólt Ábrámhoz, miután Lót elvált tőle, ennek a hétnek a negyedik évében: „Emeld fel tekintetedet arról a helyről, ahol laksz, északra és délre, nyugatra és keletre."
20 Mert mind a földet, amelyet látsz, neked és utódaidnak adom örökre, és utódaidat olyanná teszem, mint a tenger homokja. Ha az ember megszámlálhatja is a föld porát, a te utódaid nem lesznek megszámlálva.
21 Kelj fel, járd be (a földet) hosszában és széltében, és lásd meg az egészet; mert a te utódaidnak adom azt.' Ábrám pedig elment Hebronba, és ott lakott.
22 És ebben az évben eljött Kedorlaomer, Elám királya, és Amráfel, Sineár királya, és Ariók, Szelasár királya, és Tergal, a népek királya, és megölték Gomora királyát, Szodoma királya pedig elmenekült, és sokan elestek sebeiken keresztül Sziddim völgyében, a Sós-tenger mellett.
23 Foglyul ejtették Sodomát, Ádámot és Zeboimot, foglyul ejtették Lótot is, Ábrám testvérének fiát, minden vagyonával együtt, és Dánba mentek.

24 És egy szökött eljött, és hírt adott Ábrámnak, hogy testvérének fiát fogságba ejtették, és (Ábrám) felfegyverezte háznépének szolgáit…
25. ...Ábrámnak és utódainak az első termés tizedét az Úrnak adta, és az Úr örök rendtartássá rendelte, hogy adják azt a papoknak, akik előtte szolgálnak, hogy örökké birtokolják.
26 És ennek a törvénynek nincs napok határa; mert elrendelte nemzedékről nemzedékre, hogy adják az Úrnak a tizedét mindenből, a magból, a borból, az olajból, a szarvasmarhákból és a juhokból.
27 És adott belőle papjainak, hogy örömmel egyenek és igyanak előtte.
28 Szodoma királya pedig odament hozzá, meghajolt előtte, és ezt mondta: „Urunk, Ábrám, add nekünk a megmentett lelkeket, de a zsákmány legyen a tiéd!”
29 És monda néki Ábrám: Felemelem kezeimet a Magasságos Istenhez, hogy egy szál fonalat vagy egy sarukötőt sem veszek el abból, ami a tiéd, nehogy azt mondd: Én gazdagítottam meg Ábrámot; kivéve, amit a fiatalemberek ettek, és azoknak a férfiaknak a részét, akik velem jöttek: Áner, Eskol és Mamré. Ők vegyék el az ő részüket.

14. FEJEZET

1 Ezek után, a hét negyedik évében, a harmadik hónap újholdján, így szólt az Úr Ábrámhoz álmában: „Ne félj, Ábrám; én vagyok a te védelmeződ, és a te jutalmad igen nagy lesz.”
2 És monda: Uram, Uram, mit adsz nekem? Gyermektelenül megyek el innen, és Maszek fia, szolgálólányom fiának fia, a damaszkuszi Eliezer lesz az örökösöm, és nekem nem adtál magot.
3 És monda néki: Nem ez lesz a te örökösöd, hanem aki a te ágyékodból származik; ő lesz a te örökösöd.
4 És kivitte őt, és ezt mondta neki: „Nézz az égre, és számold meg a csillagokat, ha meg tudod számolni őket!”
5 És feltekintett az égre, és látta a csillagokat. És monda néki: Így lesz a te magod!
6 És hitt az Úrban, és ez igazságul tulajdoníttatott neki.
7 És monda néki: Én vagyok az Úr, a ki kihoztalak téged Úr-Káldeából, hogy néked adjam a Kananeusok földjét, hogy birtokba vedd azt mindörökké; és én leszek Istened néked és a te magodnak te utánad.
8 És monda: Uram, Uram, miből tudhatom meg, hogy örökségül veszem?
9 És monda néki: Hozz nekem egy hároméves tehenet, egy hároméves kecskét, egy hároméves juhot, egy gerlicét és egy galambot!
10 Mindezeket pedig elvitte a hónap közepén, és Mamré tölgyesénél telepedett le, amely Hebron közelében van.
11 És oltárt épített ott, és feláldozta mindezeket; és vérüket kiöntötte az oltárra, és kettéosztotta őket középen, és egymás mellé helyezte; de a madarakat nem választotta ketté.
12 Madarak szálltak a darabokra, de Ábrám elűzte azokat, és nem engedte, hogy a madarak hozzájuk érjenek.
13 És lőn, mikor lement a nap, eksztázis szállt Ábrámra, és íme, nagy sötétség borult rá, és ezt mondták Ábrámnak: Tudd meg bizony, hogy a te magod jövevény lesz egy olyan földön, (amely) nem az övék, és rabszolgasorba hajtják és sanyargatják őket négyszáz évig.
14 És azt a népet is, amelynek rabszolgái lesznek, megítélem, és azután sok vagyonnal jönnek ki onnan.
15 Békességben elmégy atyáidhoz, és jó öreg korban eltemettetsz.
16 De a negyedik nemzedékben térnek vissza ide, mert az amoriták bűne még nem teljes.
17 És felébredt álmából, és felkelt, és a nap már lement; és íme, egy kemence füstölt, és tűz lángja ment át a darabok között.
18 Azon a napon kötött az ÚR szövetséget Ábrámmal, mondván: „A te magodnak adom ezt a földet Egyiptom folyójától a nagy folyóig, az Eufrátesz folyóig: a kénieket, kenizzieket, kadmonitákat, perizzieket, refáiakat, pakóriakat, hivvieket, amoriakat, kánaániakat, girgásiakat és jebuzitákat.”
19 És elmúlt a nap, és Ábrám felajánlotta a darabokat, a madarakat, a gyümölcsáldozataikat és az italáldozataikat, és a tűz megemésztette azokat.
20 És azon a napon szövetséget kötöttünk Ábrámmal, ahogyan Noéval szövetséget kötöttünk ebben a hónapban; és Ábrám megújította magának az ünnepet és a rendeletet örökre.
21 Ábrám pedig örvendezett, és mindezt elmondta feleségének, Szárainak; és hitte, hogy magzata lesz, de az nem szült.
22 Szárai pedig tanácsot adott férjének, Ábrámnak, és ezt mondta neki: Menj be Hágárhoz, az én egyiptomi szolgálómhoz; talán általa utódokat nemzek neked.
23 Ábrám hallgatott felesége, Szárainak szavára, és ezt mondta neki: „Tedd úgy!” Szárai pedig fogta szolgálóját, az egyiptomi Hágárt, és feleségül adta férjének, Ábrámnak.
24 És bement hozzá, és az fogant, és fiút szült neki, akit Izmaelnek nevezett el, ennek a hétnek az ötödik évében; és ez volt Ábrám életének nyolcvanhatodik éve.

15. FEJEZET

1 És ennek a jubileumnak a negyedik évhetének ötödik évében, a harmadik hónapban, a hónap közepén Ábrám megünnepelte a gabonaaratás zsengéjének ünnepét.
2 És új áldozatokat mutatott be az oltáron, a termés zsengéjét az Úrnak; egy tehenet, egy kecskét és egy juhot égőáldozatul az oltáron az Úrnak; gyümölcsáldozataikat és italáldozataikat tömjénnel együtt mutatta be az oltáron.
3 Az Úr megjelent Ábrámnak, és ezt mondta neki: Én vagyok a Mindenható Isten; légy elfogadható előttem, és légy tökéletes!
4 És szövetséget kötök közötted és közöttem, és felette igen megsokasítalak téged.
5 És Ábrám arcra borult, és Isten szólt vele, és ezt mondta:
6 Íme, az én rendelésem nálad van,
És sok nép atyja leszel.
7 És ne nevezzék többé a neved Ábrámnak,
De a te neved mostantól fogva, mindörökké, Ábrahám legyen.
Sok nép atyjává tettelek téged.
8 És igen naggyá teszlek téged,
És népekké teszlek téged,
És királyok származnak majd tőled.

9 És megkötöm az én szövetségemet közöttem és közötted, és a te utódaid között, nemzedékről nemzedékre, örök szövetséggé, hogy Istened legyek néked, és a te utódaidnak.
10 <Neked adom, és utánad utódaidnak> azt a földet, amelyen jövevény voltál, Kánaán földjét, hogy birtokold azt mindörökké, és én leszek az ő Istenük.'
11 És monda az Úr Ábrahámnak: Te pedig tartsd meg az én szövetségemet, te és a te magod utánad; és metéljétek körül minden férfit magatok között, és metéljétek körül a fitymáitokat, és ez lesz a jele az örök szövetségnek köztem és köztetek.
12 A nyolcadik napon metéljétek körül a gyermeket, minden férfit nemzedékről nemzedékre, akár a házban született, akár azt, akit pénzen vettetek idegentől, akit szereztetek, és aki nem a ti magotokból való.
13 Aki házadban születik, azt körülmetéljék, és akiket pénzen vettél, azokat is metéljék körül, és az én szövetségem örök rendelkezésül lesz a testetekben.
14 A körülmetéletlen férfi, akinek nem metélik körül a fitymájának bőrét a nyolcadik napon, azt a lelket irtsák ki népe közül, mert megszegte szövetségemet.
15 És monda Isten Ábrahámnak: Ami a te feleségedet, Szárait illeti, ne nevezzék többé Sárainak, hanem Sára legyen a neve.
16 És megáldom őt, és fiút adok tőle neked, és megáldom őt, és néppé lesz, és népek királyai származnak tőle.
17 Ábrahám arcra borult, örvendezett, és ezt gondolta szívében: „Vajon százévesnek fiú születik-e, és Sára kilencvenévesen szülhet-e?”
18 És monda Ábrahám Istennek: Bárcsak Izmael élhetne előtted!
19 És monda Isten: Igen, Sára is szül neked fiút, és nevezd el nevét Izsáknak, és megkötöm vele az én szövetségemet, örök szövetséget, az ő utána való magvának.
20 Izmaelt illeti is meghallgattalak, és íme, megáldom őt, naggyá teszem, és rendkívül megsokasítom, és tizenkét fejedelmet nemz, és nagy nemzetté teszem őt.
21 De szövetségemet Izsákkal kötöm meg, akit Sára szül neked ezekben a napokban, a következő esztendőben.
22 És miután abbahagyta vele való beszélgetést, Isten felment Ábrahám mellől.
23 Ábrahám úgy tett, ahogyan Isten megmondta neki, és fogta a fiát, Izmaelt, és mindazokat, akik házában születtek, és akiket pénzén vett, minden férfit házában, és körülmetélte előbőrük húsát.
24 Ugyanazon a napon metélték körül Ábrahámot, és háza népének minden férfitagját, <és a házban születetteket>, és mindazokat, akiket pénzen vásárolt az idegen gyermekeitől, vele együtt metélték körül.
25 Ez a törvény minden nemzedékre szól örökre, és nincs körülmetélkedés a napokon, és egyetlen nap sem hagyható ki a nyolc napból; mert örök rendelet ez, elrendelve és felírva a mennyei táblákra.
26 És mindaz, aki születik, akinek a fitymáját nem metélik körül a nyolcadik napon, nem az Úr Ábrahámmal kötött szövetségének gyermekei közé tartozik, hanem a pusztulás gyermekei közé; és nincs rajta semmi jel arra, hogy az Úré, hanem (arra van ítélve), hogy elpusztuljon és megöljék a földről, és gyökerestül kigyomlálják a földből, mert megszegte az Úrnak, a mi Istenünknek szövetségét.
27 Mert a jelenlét minden angyala és a megszentelés minden angyala így teremtetett a teremtésük napjától fogva, és a jelenlét angyalai és a megszentelés angyalai előtt szentelte meg Izraelt, hogy Vele és az Ő szent angyalaival legyenek.
28 És te parancsold meg Izrael gyermekeinek, hogy tartsák meg e szövetség jelét nemzedékeiken át örök rendeletként, és ne irtsák ki őket a földről.
29 Mert szövetségül rendeltetett a parancs, hogy mindörökké megtartsák azt Izráel minden fiai között.
30 Izmaelt, fiait, testvéreit és Ézsaut az ÚR nem küldte magához, és nem azért választotta őket, mert Ábrahám gyermekei voltak, mert ismerte őket, hanem azért, mert Izraelt választotta népének.
31 És megszentelte azt, és összegyűjtötte az emberek minden gyermekei közül; mert sok nemzet és sok nép van, és mind az Övé, és mindenek fölé szellemeket helyezett, akik hatalommal ruházták fel őket, hogy eltérítsék őket tőle.
32 De Izrael fölé nem rendelt angyalt vagy lelket, mert egyedül Ő az uralkodójuk, és Ő fogja megőrizni őket, és angyalai és szellemei kezéből, és minden hatalmának kezéből fogja őket megőrizni és megáldni, és hogy az Övéi legyenek, és Ő az övék mostantól fogva mindörökké.
33 És most kijelentem neked, hogy Izrael gyermekei nem fogják hűen tartani magukat ehhez a rendelethez, és nem fogják körülmetélni fiaikat e törvény szerint; mert körülmetélkedésük testében elhagyják fiaik körülmetélését, és mindannyian, Beliár fiai, körülmetéletlenül hagyják fiaikat, ahogyan születtek.
34 És nagy harag lesz az Úrtól Izrael fiai ellen, mert elhagyták az ő szövetségét, és elfordultak az ő szavától, és ingerelték és káromolták, mivel nem tartják be e törvény rendelkezését; mert úgy bántak tagjaikkal, mint a pogányokkal, hogy eltávolíttassák és gyökerestül kiirtsák őket az országból. És nem lesz többé kegyelem vagy megbocsátás nekik [hogy megbocsátás és kegyelem legyen] ennek az örök tévelygésnek minden bűnéért.

16. FEJEZET

1 És a negyedik hónap újholdján megjelentünk Ábrahámnak Mamre tölgyesénél, és beszéltünk vele, és bejelentettük neki, hogy fiút fog adni neki a felesége, Sára.
2 És Sára nevetett, mert hallotta, hogy ezeket a szavakat mondtuk Ábrahámmal, és mi figyelmeztettük, és megijedt, és tagadta, hogy nevetett volna a szavak miatt.
3 És megmondtuk neki fia nevét, ahogyan a neve elrendeltetett és fel van írva a mennyei táblákon (azaz Izsák),
4 És (hogy) amikor egy meghatározott időben visszatértünk hozzá, fiút fogant.
5 És ebben a hónapban végrehajtotta az Úr ítéletét Szodomán, Gomorán, Zeboimon és a Jordán egész vidékén, és tűzzel és kénkővel égette meg őket, és elpusztította őket mind a mai napig, ahogyan [íme] kijelentettem neked minden cselekedetüket, hogy rendkívül gonoszak és bűnösök, és hogy beszennyezik magukat, és paráználkodnak a testükben, és tisztátalanságot művelnek a földön.

6 És hasonlóképpen ítéletet tart majd Isten azokon a helyeken, ahol a szodomaiak tisztátalansága szerint cselekedtek, Szodoma ítéletéhez hasonlóan.
7 Lótot azonban megmentettük, mert Isten megemlékezett Ábrahámról, és kiküldte őt a veszedelem közepéből.
8 És ő és lányai olyan bűnt követtek el a földön, amilyen Ádám napjaitól fogva az ő idejéig nem volt a földön; mert a férfi a lányaival hált.
9 És íme, parancsot kapott és felvésték minden magvára vonatkozóan a mennyei táblákra, hogy távolítsák el és gyökerestül irtsák ki őket, és ítéletet hozzanak rajtuk, mint Szodoma ítélete, és hogy ne hagyjanak az embernek egyetlen magvát sem a földön az ítélet napján.
10 És ebben a hónapban Ábrahám elköltözött Hebronból, és elment, és Kádes és Súr között lakott Gerár hegyén.
11 Az ötödik hónap közepén elköltözött onnan, és a Fogadalom Kútjánál telepedett le.
12 A hatodik hónap közepén meglátogatta az Úr Sárát, és úgy tett vele, ahogy megmondta, és fogant.
13 És fiút szült a harmadik hónapban, és a hónap közepén, abban az időben, amelyről az Úr szólt Ábrahámnak, az aratás zsengéjének ünnepén, megszületett Izsák.
14 Ábrahám körülmetélte fiát a nyolcadik napon; ő volt az első, akit körülmetéltek az örökkévaló szövetség szerint.
15 És a negyedik hét hatodik évében eljutottunk Ábrahámhoz, az Eskü Kútjához, és megjelentünk neki [ahogyan megmondtuk Sárának, hogy visszatérünk hozzá, és fiút fog foganni].
16 És visszatértünk a hetedik hónapban, és Sárát várandósan találtuk előttünk, és megáldottuk őt, és kijelentettük neki mindazokat a dolgokat, amelyeket róla elrendeltek, hogy ne haljon meg, amíg még hat fiút nemz, és meglátja (őket), mielőtt meghal; (hogy) Izsákról nevezzék el a nevét és magját.
17 És (hogy) fiainak minden magva pogány legyen, és a pogányok közé számíttassék; de Izsák fiai közül egy szent mag lesz, és nem számíttassék a pogányok közé.
18 Mert a Magasságos osztályrészévé vált, és minden magva Isten birtokába jutott, hogy az Úr tulajdon népe legyen minden nemzet felett, és hogy királysággá, papokká és szent nemzetté váljon.
19 És elmentünk utunkra, és mindent elmondtunk Sárának, amit neki mondtunk, és mindketten igen nagy örömmel örvendeztek.
20 És oltárt épített ott az Úrnak, aki megszabadította őt, és aki megörvendeztette őt jövevénységének földjén, és örömünnepet tartott ebben a hónapban hét napon át az oltár közelében, amelyet a Fogadalom Kútjánál épített.
21 És sátrakat épített magának és szolgáinak ezen az ünnepen, és ő volt az első, aki a földön megünnepelte a sátoros ünnepet.
22 És ez alatt a hét nap alatt minden nap égőáldozatot vitt az oltárhoz az Úrnak: két ökröt, két kost, hét juhot és egy bakot bűnért való áldozatul, hogy ezzel engesztelést szerezzen magáért és utódaiért.
23 Hálaáldozatul hét kost, hét gidát, hét juhot és hét bakot, a hozzájuk tartozó gyümölcs- és italáldozatokkal együtt; és minden kövérjét elégette az oltáron, választott áldozatként, kedves illatul az Úrnak.
24 Reggel és este pedig illatos anyagokat égetett el: tömjént, galbánumot, stackte-t, nárdust, mirhát, fűszereket és kostum-füvet; mind ezt a hetet feláldozta, összetörve, egyenlő arányban összekeverve (és) tisztán.
25 És hét napon át ünnepelte ezt az ünnepet, teljes szívéből és teljes lelkéből örvendezett, ő és mindazok, akik a házában voltak, és nem volt vele idegen, sem körülmetéletlen.
26 És áldotta Teremtőjét, aki megteremtette őt az ő nemzedékében, mert az Ő jó tetszése szerint teremtette őt; mert tudta és felismerte, hogy belőle fog fakadni az igazságosság palántája az örök nemzedékek számára, és belőle fog szent mag fakadni, hogy olyanná váljon, mint Ő, aki mindent alkotott.
27 És áldást mondott és örvendezett, és ezt az ünnepet az Úr ünnepének nevezte, örömnek, amely kedves a Magasságos Isten előtt.
28 És megáldottuk őt örökké, és minden utódját utána a föld minden nemzedékén át, mert ezt az ünnepet a maga idejében ünnepelte, a mennyei táblák bizonyságtétele szerint.
29 Ezért van elrendelve a mennyei táblákon Izraellel kapcsolatban, hogy a hetedik hónapban hét napon át örömmel ünnepeljék a sátoros ünnepet, amely elfogadható az Úr előtt – örök rendelkezés ez nemzedékeken át, minden évben.
30 És ehhez nincs napok száma, mert örökre elrendeltetett Izraelben, hogy megünnepeljék, sátrakban lakjanak, koszorúkat tegyenek a fejükre, és leveles ágakat és fűzfákat hozzanak a patakból.
31 Ábrahám pedig pálmaágakat és szép fák gyümölcsét vette, és minden reggel hétszer körüljárta az oltárt az ágakkal, örömmel dicsérve és hálát adva Istenének mindenért.

17. FEJEZET

1 És az ötödik évhét első évében elválasztották Izsákot ebben a jubileumban, [1982 AM], és Ábrahám nagy lakomát rendezett a harmadik hónapban, azon a napon, amikor elválasztották fiát, Izsákot.
2 És Izmael, az egyiptomi Hágár fia, Ábrahám, az ő atyja előtt állt a maga helyén, és Ábrahám örvendezett és áldotta Istent, mert látta fiait, és nem halt meg gyermektelenül.
3 És visszaemlékezett a szavakra, amelyeket azon a napon mondott neki, amelyen Lót elvált tőle, és örvendezett, mert az Úr magot adott neki a földön, hogy örökölje a földet, és teljes szájából áldotta a mindenség Teremtőjét.
4 És Sára látta, hogy Izmael játszik és táncol, Ábrahám pedig nagy örömmel örvend, és féltékeny lett Izmaelre, és azt mondta Ábrahámnak: „Űzd el ezt a szolgálót és a fiát, mert ennek a szolgálónak a fia nem örökölhet az én fiammal, Izsákkal.”
5 És rossznak találta ezt Ábrahám a szolgálóleánya és fia miatt, hogy elűzze őket magától.
6 És monda Isten Ábrahámnak: Ne legyen rossz előtted a gyermek és a szolgáló miatt; mindabban, amit Sára mondott néked, hallgass az ő szavaira és tedd meg azokat; mert Izsákról neveztetik el a te neved és magod.
7 De ennek a szolgálóleánynak a fiát nagy néppé teszem, mert a te magodból való.
8 Ábrahám korán reggel felkelt, fogott kenyeret és egy tömlő vizet, Hágár és a gyermek vállára tette, és elküldte őt.

9 Azután elment, és Beérseba pusztájában bolyongott, és elfogyott a víz a tömlőből, a gyermek pedig megszomjazott, és nem tudott továbbmenni, és elesett.
10 Az anyja pedig fogta őt, és egy olajfa alá vetette, majd odament, és leült vele szemben, nyíllövésnyi távolságra; mert azt mondta: „Ne lássam gyermekem halálát!” És miközben ott ült, sírt.
11 És Isten angyala, egy a szentek közül, ezt mondta neki: „Miért sírsz, Hágár? Kelj fel, vedd a gyermeket, és fogd a kezedben; mert Isten hallotta a hangodat, és látta a gyermeket.”
12 És kinyitotta a szemét, és meglátott egy kutat, odament, megtöltötte tömlőjét vízzel, és inni adott a gyermekének, majd felkelt és elment Párán pusztájába.
13 A gyermek pedig felnőtt, és íjász lett, Isten pedig vele volt, és anyja Egyiptom leányai közül vett neki feleséget.
14 Fiút szült neki, akit Nebajótnak nevezett el, mert azt mondta: „Közel volt hozzám az ÚR, amikor segítségül hívtam.”
15 És lőn a hetedik hetében, az első évében, [2003 AM], ennek a jubileumnak az első hónapjában, ennek a hónapnak a tizenkettedikén, hangok hallatszottak a mennyben Ábrahámról, hogy hűséges volt mindabban, amit mondott neki, és hogy szerette az Urat, és hogy minden nyomorúságában hűséges volt.
16 És Masztéma fejedelem odament, és ezt mondta Istennek: „Íme, Ábrahám szereti a fiát, Izsákot, és mindenek felett gyönyörűségét leli benne; parancsold meg neki, hogy áldozza fel égőáldozatként az oltáron, és meglátod, vajon teljesíti-e ezt a parancsot, és megtudod, hogy hűséges-e mindenben, amiben próbára teszed őt.”
17 És az Úr tudta, hogy Ábrahám hűséges volt minden megpróbáltatásában; mert próbára tette őt országában és éhínséggel, próbára tette őt királyok gazdagságával, és ismét próbára tette őt felesége által, amikor elszakították (tőle), és körülmetéléssel; és próbára tette őt Izmael és Hágár, a szolgálója által, amikor elküldte őket.
18 És mindenben, amiben próbára tette, hűségesnek találtatott, és lelke nem volt türelmetlen, és nem késett a cselekvéssel; mert hűséges és az Úr szeretője volt.

18. FEJEZET

1 És Isten monda néki: Ábrahám, Ábrahám! És ő monda: Ímé, itt vagyok.
2 És monda: Vedd a te szeretett fiadat, akit szeretsz, Izsákot, és menj el a magas vidékre, és áldozd fel őt az egyik hegyen, amelyet majd mutatok neked.
3 És korán reggel felkelt, felnyergelte a szamarát, magával vevé két ifjúját és fiát, Izsákot, és felhasogatta az égőáldozat fáját. Harmadnap pedig elment arra a helyre, és messziről meglátta azt a helyet.
4 És amikor egy forráshoz ért, ezt mondta ifjú embereinek: „Maradjatok itt a szamárral, én és a fiú elmegyünk (oda), és miután imádkoztunk, visszatérünk hozzátok.”
5 Fogta az égőáldozathoz való fát, rátette fiára, Izsákra, ő pedig kezébe vette a tüzet és a kést, és együtt mentek arra a helyre.
6 Izsák így szólt apjához: „Atyám!” Az pedig felelte: „Itt vagyok, fiam.” Izsák így felelt neki: „Íme, a tűz, a kés és a fa, de hol van az áldozathoz való juh, apám?”
7 És monda: Isten majd gondoskodik magának egy bárányról égőáldozatra, fiam. És közeledett az Isten hegyének helyéhez.
8 És oltárt épített, és rátette a fát az oltárra, és megkötözte a fiát, Izsákot, és ráhelyezte az oltáron lévő fára, és kinyújtotta a kezét, hogy megfogja a kést, és megölje fiát, Izsákot.
9 És én elé álltam, és Masztéma herceg elé, és az Úr azt mondta: „Mondd meg neki, hogy ne emelje fel a kezét a fiúra, és ne tegyen vele semmit, mert megmutattam, hogy féli az Urat.”
10 És szólítottam őt a mennyből, és ezt mondtam neki: „Ábrahám, Ábrahám!” Ő pedig megrémülve mondta: „Íme, itt vagyok.”
11 És mondék néki: Ne nyújtsd ki kezedet a fiúra, és ne tégy vele semmit; mert most megmutattam, hogy féled az Urat, és nem tagadtad meg tőlem a fiadat, a te elsőszülött fiadat.
12 És megszégyenült Masztéma fejedelem; Ábrahám felemelte szemeit, és látta, hogy íme egy kos akadt el... szarvánál fogva, és Ábrahám odament, fogta a kost, és felajánlotta égőáldozatul a fia helyett.
13 Ábrahám így nevezte azt a helyet: „Az ÚR látta”, ezért mondják a hegyről, hogy „az ÚR látta”: „az a Sion-hegy.”
14 És az Úr másodszor is nevén szólította Ábrahámot a mennyből, amint megjelentett minket, hogy az Úr nevében szóljunk hozzá.
15 És monda: Magamra esküszöm, azt mondja az Úr: Mivel ezt cselekedted, és nem tagadtad meg tőlem a te szeretett fiadat, áldással megáldalak téged, és megsokasítom utódaidat, mint az ég csillagait, és mint a homokot, amely a tengerparton van, és utódaid öröklik ellenségeik városait,
16 És a te magodban nyer áldást a föld minden népe; mert engedelmeskedtél szavamnak, és megmutattam mindenkinek, hogy hűséges vagy hozzám mindabban, amit mondtam neked: Menj békével!
17 Ábrahám pedig elment az ifjaihoz, és felkeltek, és együtt mentek Beérsebába, és Ábrahám [2010 AM] a Fogadalom Kútjánál lakott.
18 És minden évben hét napon át örömmel ünnepelte ezt az ünnepet, és az Úr ünnepének nevezte a hét nap szerint, amely alatt elment és békében tért vissza.
19 És ennek megfelelően elrendeltetett és felíratott a mennyei táblákra Izraellel és magvával kapcsolatban, hogy hét napon át ünnepeljék ezt az ünnepet az ünnep örömével.

19. FEJEZET

1 A negyvenkettedik jubileum első hetének első évében Ábrahám visszatért, és Hebronnal, azaz Kirjat-Arbával szemben lakott két évhétig.
2 És ennek a jubileumnak a harmadik évhetének első évében beteltek Sára életnapjai, és meghalt Hebronban.
3 És Ábrahám elment, hogy meggyászolja és eltemesse, és megkísérttük, hogy vajon türelmes-e a lelke, és nem háborodott-e fel szája szavai miatt; és türelmesnek találtatott ebben, és nem nyugtalanodott.
4 Mert lélekben és türelemmel társalgott Hét gyermekeivel, azzal a szándékkal, hogy adjanak neki helyet, ahol eltemetheti halottját.

5 Az Úr pedig kegyelmet adott neki mindazok előtt, akik látták, és szelíden könyörgött Hét fiaihoz, akik négyszáz ezüstpénzért adták neki a kettős barlang földjét, Mamréval szemben, azaz Hebront.
6 És könyörögtek neki, mondván: Ingyen adjuk neked; de ő nem akarta ingyen elvenni tőlük, mert megadta a hely árát, a teljes pénzt, és kétszer meghajolt előttük, majd ezután eltemette halottját a kettős barlangban.
7 Sára életének napjai összesen százhuszonhét esztendő voltak, azaz két jubileum, négy hét és egy év: ezek Sára életének napjai.
8 Ez a tizedik próba, amellyel Ábrahámot próbára tették, és hűségesnek, türelmesnek találták.
9 És egyetlen szót sem szólt arról a híresztelésről, hogy Isten azt mondta, neki és utána az utódainak adja azt, és könyörgött, hogy ott temethesse el halottját; mert hűségesnek találták, és a mennyei táblákon Isten barátjaként jegyezték fel.
10 És a negyedik évben feleséget vett fiának, Izsáknak, akinek a neve Rebeka volt [2020 AM] [Betuél lánya, Náhor fia, Ábrahám testvére], Lábán húga és Betuél lánya; Betuél pedig Melka fia volt, aki Náhor felesége volt, Ábrahám testvére.
11 Ábrahám harmadik feleséget is vett magának, akinek a neve Ketúra volt, háza szolgáinak lányai közül, mert Hágár Sára előtt meghalt. És hat fiút szült neki a két évhét alatt: Zimrámot, Joksánt, Medánt, Midiánt, Jisbakot és Suah-t.
12 És a hatodik hetében, a második évben Rebeka két fiút szült Izsáknak, Jákobot és Ézsaut,
13 És [2046 AM] Jákob sima és becsületes ember volt, Ézsau pedig vad, mezei és szőrös ember, és Jákob sátrakban lakott.
14 Az ifjak pedig felnőttek, és Jákob megtanult írni; de Ézsau nem tanult meg, mert mezőember és vadász volt, és megtanult hadakozni, és minden tettei hevesek voltak.
15 Ábrahám szerette Jákobot, Izsák viszont Ézsaut szerette.
16 És Ábrahám látta Ézsau tetteit, és tudta, hogy Jákóbról fogják elnevezni a nevét és az utódokat; és elnevezte Rebekát, és parancsot adott Jákóbbal kapcsolatban, mert tudta, hogy ő is sokkal jobban szereti Jákobot, mint Ézsaut.
17 És monda néki: Leányom, vigyázz az én fiamra, Jákóbra, mert ő lesz helyettem a földön, és áldásul az emberek fiai között, és Sém egész magvának dicsőségére.
18 Mert tudom, hogy az ÚR őt választja ki magának tulajdon népévé, minden földi nép közül.
19 És íme, Izsák, az én fiam jobban szereti Ézsaut, mint Jákobot, de látom, hogy te igazán szereted Jákobot.
20 Fokozd iránta való jóságodat, és szemeid legyenek rajta szeretettel; mert áldásunk lesz a földön mostantól fogva, a föld minden nemzedékében.
21 Legyenek erősek kezeid, és ujjongjon szíved fiad, Jákób felett, mert minden fiamnál jobban szerettem őt. Áldott lesz mindörökké, és utódai betöltik az egész földet.
22 Ha valaki megszámlálhatja a föld homokját, az ő utódait is megszámlálják.
23 És minden áldás, amellyel az Úr megáldott engem és az én magvaimat, Jákóboké és az ő magvaié lesz mindörökké.
24 És az ő magvában áldattassék meg a nevem, és atyáim neve, Sém, Noáb, Énók, Mahalálél, Énós, Sét és Ádámé.
25 És ezek szolgálnak majd az ég alapjainak lerakására, a föld megerősítésére, és az égboltozat minden világítótestének megújítására.
26 És szólította Jákobot Rebeka, az ő anyja szeme láttára, megcsókolta őt, megáldotta őt, és ezt mondta:
27 „Jákob, szeretett fiam, akit szeret a lelkem, áldjon meg téged Isten az égboltról, és adja meg neked mindazokat az áldásokat, amelyekkel megáldotta Ádámot, Énókot, Noét és Sémet; és mindazokat a dolgokat, amelyekről mondott nekem, és mindazokat a dolgokat, amelyeket megígért nekem, hogy megadja, hagyja, hogy hozzád és magodhoz ragadjanak mindörökké, az ég napjai szerint a föld felett."
28 És Mastêmâ szellemei nem uralkodnak majd rajtad vagy utódaidon, hogy elfordítsanak téged az Úrtól, aki a te Istened mostantól fogva mindörökké.
29 És legyen az Úristen atyád, te elsőszülött fiú, és a népé mindörökké.
30 Menj el békével, fiam!' És együtt indultak el Ábrahámtól.
31 Rebeka pedig teljes szívéből és teljes lelkéből sokkal jobban szerette Jákobot, mint Ézsaut; Izsák azonban sokkal jobban szerette Ézsaut, mint Jákobot.

20. FEJEZET

1 És a negyvenkettedik jubileumban, a hetedik évhét első évében Ábrahám hívta Izmaelt [2052 (2045?) AM] és tizenkét fiát, Izsákot és két fiát, és Ketúra hat fiát és azok fiait.
2 És megparancsolta nekik, hogy tartsák be az Úr útját; hogy cselekedjenek igazságot, és szeressék felebarátjukat, és így viselkedjenek minden emberrel; hogy mindegyikük úgy járjon el velük kapcsolatban, hogy igazságot és igazságot tegyen a földön.
3 Hogy metéljék körül fiaikat a velük kötött szövetség szerint, és ne térjenek le se jobbra, se balra azokról az ösvényekről, amelyeket az Úr parancsolt nekünk; és hogy őrizkedjünk minden paráznaságtól és tisztátalanságtól, [és utasítsunk el magunk közül minden paráznaságot és tisztátalanságot].
4 És ha valamelyik asszony vagy szolgálólány paráználkodik közöttetek, égessétek el tűzzel, és ne paráználkodjanak vele szemeik és szívük szerint; és ne vegyenek maguknak feleségeket Kánaán lányai közül, mert Kánaán magvát gyökerestül kiirtják az országból.
5 És beszélt nekik az óriások ítéletéről és a szodomiták ítéletéről, hogyan ítélték meg őket gonoszságuk miatt, és hogyan haltak meg paráznaságuk, tisztátalanságuk és a paráznaság miatti kölcsönös romlottságuk miatt.
6 „És őrizkedjetek meg minden paráznaságtól és tisztátalanságtól, és minden bűn szennyezésétől, hogy ne tegyétek nevünket átokká, és egész életeteket gúnyolódássá, és minden fiatok kard által pusztuljon el, és átkozottá ne legyetek, mint Sodoma, és minden maradékotok, mint Gomora fiai."
7 Könyörögve kérlek titeket, fiaim, szeressétek a menny Istenét, és ragaszkodjatok minden ő parancsolatához! Ne járjatok bálványaik és tisztátalanságaik után,
8 És ne csináljatok magatoknak öntött vagy faragott isteneket; mert hiábavalóságok azok, és nincs bennük lélek;

mert (emberi) kéz alkotásai azok, és akik bennük bíznak, mind semmiben sem bíznak.
9 Ne szolgáljátok őket, se ne imádjátok őket, hanem szolgáljátok a felséges Istent, és imádjátok őt szüntelenül! Reménykedjetek az ő arcában mindenkor! Törekedjetek igazlelkűségre és igazságosságra előtte! Hogy gyönyörködjön bennetek, és megadja nektek irgalmát! Adjon rátok esőt reggel és este! Áldja meg minden földi alkotásaitokat! Áldja meg kenyereteket és vizeteket! Áldja meg méhetek gyümölcsét és földetek gyümölcsét! Baromaitokat és juhaitokat!
10 És áldás lesztek a földön, és a föld minden népe kívánni fog titeket, és megáldja fiaitokat az én nevemben, hogy ők is áldottak legyenek, ahogyan én is.
11 És adott Izmaelnek és fiainak, és Ketúra fiainak ajándékokat, és elküldte őket Izsáktól, fiától, és mindent Izsáknak, fiának adott.
12 Izmael és fiai, valamint Ketúra fiai és fiaik együtt mentek, és Párántól Babilon bejáratáig letelepedtek az egész földön, amely kelet felé, a sivataggal szemben van.
13 Ezek összekeveredtek, és a nevüket araboknak és izmaelitáknak nevezték.

21. FEJEZET

1 És ennek a jubileumnak a hetedik évhetének hatodik évében Ábrahám szólította Izsákot a fiának, és [2057 (2050?) AM] megparancsolta neki, mondván: „Megöregedtem, és nem tudom halálom napját, és betelek napjaimmal.”
2 És íme, százhetvenöt éves vagyok, és életem minden napján az Úrra gondoltam, és teljes szívemből igyekeztem az akaratát teljesíteni, és minden útján egyenesen járni.
3 Gyűlölte lelkem a bálványokat, <és megvetettem azokat, akik azokat tisztelték, és odaadtam szívemet és lelkemet,> hogy őrködjek és teljesítsem annak akaratát, aki teremtett engem.
4 Mert Ő az élő Isten, szent és hűséges, és igazabb mindenkinél, és nincs nála személyválogatás és ajándékok elfogadása; mert Isten igazságos, és ítéletet tart mindazokon, akik megszegik parancsolatait és megvetik szövetségét.
5 Te pedig, fiam, tartsd meg parancsolatait, rendeleteit és ítéleteit, és ne járj az utálatos dolgok, a faragott és az öntött képek után.
6 És semmiféle állat, szarvasmarha vagy bármilyen égen repülő madár vérét ne egyétek meg.
7 Ha pedig békeáldozatul ölsz meg állatot, öld meg, és öntsd a vérét az oltárra, az ételáldozat minden kövérjét pedig finomliszttel együtt áldozd fel az oltáron, az ételáldozatot pedig olajjal elkeverve, italáldozattal együtt pedig áldozd fel mindezeket együtt az égőáldozat oltárán; kedves illat az az Úr előtt.
8 A hálaáldozat kövérjét pedig áldozd fel az oltáron lévő tűzön, meg a hason lévő kövért, meg a beleken lévő összes kövért, meg a két vesét, és az azokon lévő összes kövért, meg a vékonyán és a májon lévő kövért, a vesékkel együtt vedd ki.
9 És áldozzátok fel mindezeket kedves illatul az ÚR előtt, ételáldozattal és italáldozattal együtt, kedves illatú kenyeret az ÚRnak.
10 És egyétek meg a húsát azon a napon és a második napon, és ne menjen le rá a nap a második napon, amíg meg nem egyétek, és semmi se maradjon belőle a harmadik napra; mert nem elfogadható [mert nem helyeselt], és ne egyétek meg többé, és mindaz, aki eszik belőle, bűnt hoz magára; mert így találtam megírva őseim könyveiben, Énók szavaiban és Noé szavaiban.
11 Szórj sót minden felajánlásodra, és ne hiányozzon a szövetség sója semmiféle felajánlásodból az ÚR előtt.
12 Ami az áldozati fát illeti, vigyázz, nehogy más fát hozz az oltárhoz ezeken kívül: ciprust, babért, mandulát, jegenyefenyőt, erdeifenyőt, cédrust, savanyt, fügét, olajfát, mirhát, babért, aszpalathoszt.
13 És ilyen fafajtákból tegyél az oltárra az áldozat alá, amelyeket megjelenésükre megvizsgáltak, és ne tegyél rá hasadt vagy sötét fát, (hanem) keményet és tiszta, hibátlant, épet és új hajtást; és ne tegyél rá régi fát, [mert elillant az illata], mert már nincs benne olyan illat, mint korábban.
14 Ezeken a fafajtákon kívül semmi mást nem tehetsz (az oltárra), mert az illat szétszóródik, és illatának illata nem jut fel az égbe.
15 Tartsd meg ezt a parancsolatot, és teljesítsd, fiam, hogy minden cselekedetedben becsületes légy.
16 És légy mindenkor tiszta testedben, és mosd meg magad vízzel, mielőtt az oltárhoz járulsz, hogy áldozzon, és mosd meg kezeidet és lábaidat, mielőtt az oltárhoz járulsz; és amikor befejezted az áldozást, mosd meg ismét kezeidet és lábaidat.
17 És se rajtad, se ruhádon ne legyen vér; óvakodj, fiam, a vértől, nagyon óvakodj, borítsd be porral!
18 És ne egyél vért, mert az a lélek; semmiféle vért ne egyél.
19 És ne fogadjatok el ajándékot embervérért, nehogy büntetlenül, ítélet nélkül ontsák ki; mert a kiontott vér az, ami bűnre készteti a földet, és a föld nem tisztítható meg embervértől, csak annak a vére által, aki kiontotta.
20 És ne fogadj el ajándékot vagy ajándékot ember véréért: vért vérért, hogy elfogadott légy az Úr, a Felséges Isten előtt; mert Ő a jók védelmezője; és hogy megőriztessen téged minden gonosztól, és hogy megmentsen téged mindenféle haláltól.
21 Látom, fiam, hogy az emberek fiainak minden cselekedete bűn és gonoszság, és minden cselekedetük tisztátalanság, utálatosság és szenny, és nincs bennük igazságosság.
22 Vigyázz, nehogy az ő útjaikon járj, és az ő ösvényeiken lépj, és halálos bűnt kövess el a Felséges Isten előtt! Különben elrejti arcát előled, és visszaad téged vétked kezébe, és gyökerestül kigyomlál téged az országból, és magodat is az ég alól, és a neved és magod elveszik az egész földről.
23 Forduljatok el minden cselekedetüktől és minden tisztátalanságuktól, és tartsátok be a Felséges Isten rendeletét, és tegyétek az Ő akaratát, és legyetek mindenben igazak.
24 És megáld téged minden cselekedetedben, és igazságosság palántáját támasztja belőled az egész földön, a föld minden nemzedékén keresztül, és az én nevem és a te neved nem merül feledésbe az ég alatt örökké.
25 Menj, fiam békével! Erősítsen meg téged a Magasságos Isten, az én Istenem és a te Istened, hogy teljesítsd akaratát,

és áldja meg minden magodat és magod maradékát nemzedékről nemzedékre mindörökké, minden igaz áldással, hogy áldás lehess az egész földön.
26 És örömmel távozott tőle.

22. FEJEZET

1 És lőn a negyvennegyedik jubileum első hetében, a második évben, azaz abban az évben, amelyben Ábrahám meghalt, hogy Izsák és Izmael eljöttek az Eskü Kútjától, hogy megünnepeljék a hetek ünnepét - azaz az aratás első zsengéjének ünnepét - Ábrahámhoz, az ő atyjukhoz, és Ábrahám örvendezett, mert két fia eljött.
2 Mert Izsáknak sok jószága volt Beérsebában, és Izsák szokása volt elmenni, megnézni a jószágát, és visszatérni apjához.
3 És azokban a napokban Izmael elment meglátogatni apját, és mindketten együtt jöttek, és Izsák égőáldozatot mutatott be, és bemutatta apja oltárán, amelyet Hebronban készített.
4 És hálaáldozatot mutatott be, és örömünnepet rendezett Izmael, a testvére előtt; és Rebeka új süteményeket sütött az új gabonából, és odaadta azokat Jákobnak, a fiának, hogy elvigye Ábrahámnak, az apjának, a föld első terméséből, hogy egyen és áldja a mindenség Teremtőjét, mielőtt meghal.
5 Izsák is küldött hálaáldozatot Jákob által Ábrahámnak, hogy egyen és igyon.
6 És evett és ivott, és áldotta a Felséges Istent, aki teremtette a mennyet és a földet, aki megalkotta a föld minden kövérjét, és odaadta azokat az emberek fiainak, hogy egyenek, igyanak és áldják Teremtőjüket.
7 És most hálát adok neked, Istenem, hogy megláthattam e napot. Íme, százhatvantizenöt éves vagyok, öreg és betelek élettel, és minden napom békesség volt számomra.
8 Az ellenség kardja nem győzött le engem mindabban, amit nekem és gyermekeimnek adtál életem minden napján mind a mai napig.
9 Istenem, a te irgalmad és békéd legyen a te szolgádon és fiainak magván, hogy legyenek ők a te választott néped és örökséged a föld minden nemzete közül mostantól fogva a föld minden nemzedékének minden napján, minden nemzedéken át.
10 És szólította Jákobot, és ezt mondta: „Fiam, Jákob, áldjon meg téged mindenek Istene, és erősítsen meg téged, hogy igazságot cselekedj, és az Ő akaratát Őelőtte, és válasszon ki téged és a te magodat, hogy az Ő örökségéül szolgáló népe lehessetek az Ő akarata szerint mindenkor."
11 És te, fiam, Jákob, jöjj közelebb, és csókolj meg engem!' És közelebb lépett, megcsókolta őt, és ezt mondta: 'Áldott legyen az én fiam, Jákob, és a Magasságos Isten minden fia, minden nemzedéken át! Adjon neked Isten igazságosság magvát; És szenteljen meg fiaid közül néhányat az egész földön; Szolgáljanak téged a népek, és hajoljanak meg minden nép a te magod előtt.
12 Légy erős az emberek előtt, és gyakorolj hatalmat Sét minden magva felett! Akkor igaznak találtatik útjaid és fiaid útjai, és szent néppé lesznek.
13 Adja meg neked a Magasságos Isten mindazokat az áldásokat, amelyekkel megáldott engem, és amelyekkel megáldotta Noét és Ádámot; nyugodjanak ezek magod szent fején nemzedékről nemzedékre mindörökké.
14 És tisztítson meg téged minden hamisságtól és tisztátalanságtól, hogy megbocsáttassanak minden vétked, amelyet tudatlanul követtél el. És erősítsen meg téged, és áldjon meg téged, és örököld az egész földet,
15 És újítsa meg szövetségét veled, hogy légy az ő népe, öröksége minden nemzedékben, és hogy Ő legyen neked és a te magodnak Istened igazságban és hűségben a föld minden napjaiban.
16 Te pedig, fiam, Jákób, emlékezzél meg szavaimról, és tartsd meg Ábrahámnak, a te atyádnak parancsolatait: Különítsd el magad a népektől, és ne egyél velük, és ne cselekedj az ő cselekedeteik szerint, és ne légy velük társa; mert az ő cselekedeteik tisztátalanok, és minden útjuk szenny, utálatosság és tisztátalanság.
17 Halottaknak áldoznak, gonosz lelkeket imádnak, a sírok felett esznek, minden munkájuk hiábavalóság és semmi.
18 Nincs szívük a megértésre, és szemeik nem látják, mik a tetteik, és hogyan tévednek, amikor azt mondják a fadarabnak: „Te vagy az én Istenem!", és a kőnek: „Te vagy az én Uram, és te vagy az én szabadítóm!" [És nincs szívük.]
19 Ami téged illet, fiam, Jákob, segítsen téged a Felséges Isten, és áldjon meg téged a menny Istene, és szabadítson meg téged tisztátalanságuktól és minden tévelygésüktől.
20 Óvakodj, fiam, Jákób, attól, hogy Kánaán leányainak magvai közül végy feleséget, mert minden magva gyökerestül kigyomláltatott a földből.
21 Mert Hám vétke miatt tévedett Kánaán, és minden magva elpusztul a földről, és minden maradéka is, és senki sem üdvözül az ítélet napján, aki tőle sarjad.
22 És ami a bálványok minden imádóját és a szentségtörőket illeti,
(a) Nem lesz reményük az élők földjén;
(b) És nem lesz róluk emlékezet a földön;
(c) Mert a Seolba szállnak alá,
(d) És a kárhozat helyére jutnak,
Ahogyan Sodoma fiai elvétettek a földről, úgy elvétetnek mindazok is, akik bálványokat imádnak.
23 Ne félj, fiam, Jákob, és ne csüggedj, Ábrahám fia! A Magasságos Isten őrizzen meg téged a pusztulástól, és mentsen meg téged minden tévelygés ösvényétől!
24 Ezt a házat magamnak építettem, hogy nevemet ráhelyezzem a földön: [neked adatik és a te magodnak örökre], és Ábrahám házának fogják nevezni; neked adatik és a te magodnak örökre; mert te építed fel az én házamat, és megerősíted az én nevemet Isten előtt mindörökké: a te magod és a te neved megáll a föld minden nemzedékén.
25 És abbahagyta a parancsolást és az áldást.
26 És ketten együtt feküdtek egy ágyban, és Jákob Ábrahámnak, atyja apjának ölében aludt, és hétszer megcsókolta őt, és szeretete és szíve örvendezett felette.
27 És teljes szívéből megáldotta őt, és ezt mondta: „A Legfelségesebb Isten, mindenek Istene és mindenek Teremtője, aki kihozott engem Úr-Káldeából, hogy nekem adja ezt a földet örökségül, és hogy szent magot alapíthassak – áldott legyen a Legfelségesebb mindörökké!"
28 És megáldotta Jákobot, és ezt mondta: „Fiam, aki felett teljes szívemből és szeretetemből örvendezem, kegyelmed és irgalmad szálljon rá és magvára mindörökké."
29 És ne hagyd el őt, se ne semmisítsd meg őt mostantól fogva mindörökké, és legyen megnyílva a szemed rajta és

az ő magván, hogy megőrizd őt, és megáldd őt, és megszenteld őt örökséged népévé;
30 És áldd meg őt minden áldásoddal mostantól fogva az örökkévalóság minden napjáig, és újítsd meg szövetségedet és kegyelmedet vele és magvával minden jótetszésed szerint a föld minden nemzedékében.

23. FEJEZET

1 És Jákob két ujját a szemére helyezte, és áldotta az istenek Istenét, és befedte arcát, kinyújtotta lábait és elaludt az örökkévalóság álmában, és megtakaríttatott atyáihoz.
2 És mindezek ellenére Jákob az ő kebelén feküdt, és nem tudta, hogy Ábrahám, atyjának apja, meghalt.
3 És Jákob felébredt álmából, és íme, Ábrahám jéghideg volt, és azt mondta: „Atyám, atyám!"; de nem volt, aki szólt volna, és tudta, hogy halott.
4 És felkelt kebeléről, elfutott, és elmondta anyjának, Rebekának; Rebeka pedig éjjel elment Izsákhoz, és elmondta neki; és együtt mentek, Jákob is velük, és egy lámpa volt a kezében, és amikor bementek, Ábrahámot holtan találták.
5 Izsák pedig az apja arcára borult, sírt és megcsókolta őt.
6 És hangok hallatszottak Ábrahám házában, és Izmael, az ő fia, felkelt, és elment Ábrahámhoz, az ő atyjához, és sírt Ábrahám felett, az ő atyja felett, ő és Ábrahám egész háza, és nagy sírással sírtak.
7 Fiai, Izsák és Izmael eltemették őt a kettős barlangban, felesége, Sára mellé, és negyven napig siratták őt háznépének minden férfia, Izsák és Izmael, és minden fiaik, és Ketúra minden fia a helyükön; és véget értek Ábrahám siratásának napjai.
8 És három jubileumot és négy évhetet élt, százhetvenöt évet, és betöltötte életének napjait, öreg lévén és betelve az élettel.
9 Mert az ősatyák napjai, életük napjai, tizenkilenc jubileumból álltak; és az özönvíz után elkezdtek kevesebb mint tizenkilenc jubileumra nőni, és a jubileumok száma csökkent, és gyorsan megöregedtek, és napjaik sokasága miatt beteltek a sok megpróbáltatás és útjaik gonoszsága miatt, Ábrahám kivételével.
10 Mert Ábrahám tökéletes volt minden tettében az Úr előtt, és kedves volt az igazságban élete minden napján; és íme, nem töltött be négy jubileumot életében, amikor megöregedett a gonoszság miatt, és beteltek napjaival.
11 És minden nemzedék, amely ettől az időtől a nagy ítélet napjáig feltörekszik, gyorsan megöregszik, mielőtt betöltené a két jubileumot, és tudásuk elhagyja őket öregségük miatt. Minden tudásuk eltűnik.
12 És azokban a napokban, ha valaki másfél jubileumot él, ezt mondják majd róla: „Hosszú ideig élt, és napjainak nagy része fájdalom, bánat és nyomorúság, és nincs békesség:
13 Mert csapás csapást követ, seb sebet, nyomorúság nyomorúságot, rossz hír rossz hírt, betegség betegséget, és minden ilyen gonosz ítélet, egyik a másik után, betegség és bukás, hó és fagy és jég, láz és hidegrázás, kábulat, éhínség és halál, kard és fogság, és mindenféle csapás és fájdalom.
14 És mindezek eljönnek a gonosz nemzedékre, amely vétkezik a földön; cselekedeteik tisztátalanság és paráznaság, fertőtlenség és utálatos dolgok.
15 Akkor ezt mondják majd: „Az ősök napjai sokak voltak, akár ezer évig is, és jók voltak; de íme, életünk napjai, ha sokat él valaki, hatvan esztendő, és ha erős, négyszáz esztendő, és ezek rosszak, és nincs béke e gonosz nemzedék napjaiban."
16 És abban a nemzedékben a fiak meggyőzik atyáikat és véneiket bűnről és hamisságról, szájuk szavairól és a nagy gonoszságokról, amelyeket elkövetnek, és amiatt, hogy elhagyták a szövetséget, amelyet az Úr kötött közöttük és Őközte, hogy megtartsák és teljesítsék minden parancsolatát, rendeletét és minden törvényét, anélkül, hogy jobbra vagy balra térnének el.
17 Mert mindnyájan gonoszságot cselekedtek, és minden száj hamisságot beszél, és minden cselekedetük tisztátalanság és utálatosság, és minden útjuk fertőtlenség, tisztátalanság és rombolás.
18 Íme, elpusztul a föld minden munkájuk miatt, és nem lesz szőlőmag, és nem lesz olaj; mert munkáik teljesen hűtlenek, és mindnyájan együtt elpusztulnak, vadállatok, szarvasmarhák, madarak és a tenger minden hala az emberek gyermekei miatt.
19 És veszekedni fognak egymással, a fiatalok az öregekkel, az öregek a fiatalokkal, a szegények a gazdagokkal, az alacsony sorúak a nagyokkal, a koldusok a fejedelmekkel a törvény és a szövetség miatt; mert elfelejtették a parancsolatokat, a szövetséget, az ünnepeket, a hónapokat, a szombatokat, az ünnepeket és minden ítéletet.
20 És megállnak majd <íjakkal és> kardokkal és háborúval, hogy visszatérítsék őket az útra; de nem térnek vissza, amíg sok vér nem ontódik a földön, egyik a másik által.
21 És akik megmenekültek, nem térnek vissza gonoszságukból az igazság útjára, hanem mindannyian felmagasztalják magukat a megtévesztésre és a gazdagságra, hogy elvegyék felebarátjuk mindenét, és a nagy nevet fogják kiáltani, de nem igazságban és nem igazságosságban, és beszennyezik a szentek szentjét tisztátalanságukkal és szennyezésük romlottságával.
22 És nagy büntetés sújtja majd az Úr e nemzedék tetteit, és kardnak, ítéletnek és fogságnak adja őket, kifosztja és felfalja őket.
23 És felébreszti ellenük a pogányok bűnöseit, akikben nincs irgalom és együttérzés, és akik senkinek a személyét sem tisztelik, sem öregnek, sem fiatalnak, sem bárkinek, mert gonoszabbak és erősebbek a gonoszságban, mint az emberek minden gyermeke. És erőszakot fognak alkalmazni Izrael ellen és vétkezni Jákob ellen, és sok vérontás fog folyni a földön, és nem lesz, aki összegyűjtse, és senki sem fog eltemetni.
24 Azokban a napokban hangosan kiáltanak majd, és könyörögnek majd, hogy megmeneküljenek a bűnösök, a pogányok kezéből, de senki sem üdvözül.
25 És a gyermekek feje fehér lesz, ősz hajjal, és a háromhetes gyermek olyan öregnek látszik majd, mint egy százéves ember, és termetük romlásba dől a nyomorúság és az elnyomás miatt.
26 És azokban a napokban a gyermekek elkezdik tanulmányozni a törvényeket, és keresni a parancsolatokat, és visszatérni az igazság ösvényére.
27 És a napok sokasodni kezdenek és gyarapodni az emberek fiai között, míg napjaik közel nem érnek ezer

évhez. És nagyobb számú évhez, mint (korábban) volt a napok száma.
28 És nem lesz öreg ember, sem olyan, aki <ne> megelégedne napjaival, mert mindnyájan (olyanok) lesznek, mint a gyermekek és az ifjak.
29 És minden napjukat békében és örömben töltik be, és élnek, és nem lesz Sátán, sem gonosz pusztító; mert minden napjuk az áldás és a gyógyulás napjai lesznek.
30 És abban az időben az Úr meggyógyítja szolgáit, és felkelnek, és nagy békét látnak, és elűzik ellenségeiket. És az igazak látni fogják, és hálásak lesznek, és örömmel örvendeznek örökkön-örökké, és látják minden ítéletüket és minden átkukat ellenségeiken.
31 És csontjaik a földben nyugszanak, és lelkük nagy örömmel telik majd, és megtudják, hogy az Úr az, aki ítéletet tart, és irgalmasságot gyakorol százakkal és ezrekkel, és mindazokkal, akik szeretik őt.
32 És te, Mózes, írd le ezeket a szavakat; mert így vannak megírva, és feljegyezték őket a mennyei táblákra bizonyságul nemzedékről nemzedékre mindörökké.

24. FEJEZET

1 És lőn Ábrahám halála után, hogy az Úr megáldotta Izsákot, az ő fiát, és felkelt Hebronból, elment és a Látomás Kútjánál lakott a harmadik évhet első évében, ebben a jubileumban, hét éven át.
2 És a negyedik hét első évében éhínség kezdődött az országban, [2080 AM] az első éhínség mellett, amely Ábrahám napjaiban volt.
3 Jákob lencsefőzeléket főzött, Ézsau pedig éhesen jött a mezőről. És monda Jákobnak, a testvérének: „Adj nekem ebből a vörös főzelékből!” Jákob pedig monda néki: „Add el nekem az [elsőszülöttségi jogodat, ezt] az elsőszülöttségi jogodat, és adok neked kenyeret, és ebből a lencsefőzelékből is.”
4 És Ézsau ezt mondta szívében: Meghalok, mi hasznom van nékem ebből az elsőszülöttségi jogból?
5 És monda Jákobnak: Neked adom. És monda Jákob: Esküdj meg nekem még ma! És megesküdött néki.
6 Jákob pedig adott kenyeret és főzeléket Ézsaunak, a ki pedig jóllakott, evett; Ézsau pedig megvetette elsőszülöttségi jogát; ezért nevezték Ézsau nevét Edomnak, a vörös főzelék miatt, a melyet Jákob adott neki elsőszülöttségi jogáért.
7 Jákob lett az idősebb, Ézsaut pedig megalázták méltóságából.
8 És éhínség volt az országban, és Izsák elindult, hogy lemegy Egyiptomba ennek az évhétnek a második évében, és elment a filiszteusok királyához Gerárba, Abimelekhez.
9 Megjelent neki az Úr, és ezt mondta neki: Ne menj le Egyiptomba; lakj azon a földön, amelyet én mondok neked, és tartózkodj ezen a földön, és én veled leszek, és megáldalak téged.
10 Mert neked és utódaidnak adom ezt az egész földet, és megerősítem az eskümet, amelyet Ábrahámnak, a te atyádnak tettem, és megsokasítom utódaidat, mint az ég csillagait, és utódaidnak adom ezt az egész földet.
11 És a te magodban nyer áldást a föld minden népe, mert atyád engedelmeskedett szavamnak, és megtartotta parancsolataimat, törvényeimet, rendeléseimet és szövetségemet; most pedig engedelmeskedj szavamnak, és lakj ezen a földön.
12 És három évhétig lakott Gelarban.
13 Abimelek pedig parancsot adott rá [2080-2101 AM] és mindenére, ami az övé volt, mondván: „Aki őt vagy bármit is illet, bizony meghal.”
14 Izsák pedig megerősödött a filiszteusok között, és sok jószágot szerzett: ökröket, juhokat, tevéket, szamarakat és nagy háznépét.
15 Vetett a filiszteusok földjén, és százszorosát termett. Izsák igen nagyra nőtt, és a filiszteusok irigyelték.
16 Mindazokat a kutakat, amelyeket Ábrahám szolgái ástak Ábrahám életében, a filiszteusok Ábrahám halála után betömték, és földdel töltötték be.
17 És Abimelek azt mondta Izsáknak: „Menj el közülünk, mert sokkal hatalmasabb vagy nálunk!” Izsák pedig elindult onnan a hetedik évhét első évében, és Gerár völgyeiben tartózkodott.
18 És újra kiásták a víz kutakat, amelyeket Ábrahámnak, az ő atyjának szolgái ástak, és amelyeket a filiszteusok bezártak Ábrahámnak, az ő atyjának halála után, és úgy nevezte el őket, ahogyan Ábrahám, az ő atyja nevezte el őket.
19 Izsák szolgái pedig kutat ástak a völgyben, és élő vizet találtak, Gerár pásztorai pedig vitatkoztak Izsák pásztoraival, mondván: „Miénk a víz!” Izsák pedig a kutat „Állandóságnak” nevezte, mivel ők álnokok voltak velünk.
20. És ástak egy második kutat, és ezért is veszekedtek, és elnevezte azt „Ellenségeskedésnek”. És onnan felkelt, és ástak egy másik kutat, de ezért sem veszekedtek, és elnevezte azt „Helynek”, és Izsák azt mondta: „Most helyet készített nekünk az Úr, és megsokasodtunk az országban.”
21 És onnan felment az Eskü kútjához, a negyvennegyedik jubileum első hetének első évében.
22 És megjelent neki az Úr azon az éjszakán, az első hónap újholdján, és ezt mondta neki: „Én vagyok Ábrahámnak, a te atyádnak Istene; ne félj, mert veled vagyok, és megáldalak téged, és megsokasítom utódaidat, mint a föld homokját, Ábrahámért, az én szolgámért.”
23 És oltárt épített ott, amelyet először Ábrahám, az ő atyja épített, és segítségül hívta az Úr nevét, és áldozatot mutatott be Ábrahám, az ő atyja Istenének.
24 És ástak egy kutat, és élő vizet találtak.
25 Izsák szolgái pedig ástak egy másik kutat, de nem találtak vizet, és elmentek, és jelentették Izsáknak, hogy nem találtak vizet. Izsák pedig ezt mondta: „Ma megesküdtem a filiszteusoknak, és ezt a dolgot kijelentették nekünk.”
26 És elnevezte azt a helyet az Eskü Kútjának, mert ott esküdött meg Abimeleknek és barátjának, Ahuzzátnak, és Pikholnak, a seregének felügyelőjének.
27 Izsák pedig azon a napon megtudta, hogy kényszer hatására megesküdött nekik, hogy békét köt velük.
28 És Izsák azon a napon megátkozta a filiszteusokat, és ezt mondta: „Átkozottak legyenek a filiszteusok a harag és a felháborodás napjáig minden nép között! Isten tegye őket gúny tárgyává és átokká, harag és felháborodás tárgyává a bűnösök, a pogányok és a kittek kezében!”
29 És aki megmenekül az ellenség és a kittimek kardjától, azt az igaz nép gyökerestül irtsa ki az ég alól ítélet által;

mert ellenségei és rémei lesznek gyermekeimnek nemzedékről nemzedékre a földön.
30 És nem marad maradékuk, senki sem marad meg az ítélet haragjának napján; mert pusztulás, gyökerestül kitépés és a földből kiűzetés vár a filiszteusok minden magvára, és nem marad többé név vagy magvak ezeknek a Kafthorimoknak a földön.
31 Mert ha fel is száll a mennybe, onnan is leszáll, és ha megerősödik is a földön, onnan is kirángatják, és ha elrejtőzik is a népek között, onnan is gyökerestül kitépik; és ha leszáll a Seolba, ott is nagy lesz az ítélete, és ott sem lesz nyugalma.
32 És ha fogságba megy, azok keze által ölik meg őt úton, akik az életét keresik, és sem neve, sem utóda nem marad néki az egész földön; mert örök átokba megy.
33 És így van megírva és vésve felőle a mennyei táblákra, hogy cselekedjenek vele az ítélet napján, hogy gyökerestül kigyomlálják a földből.

25. FEJEZET

1 És ennek a jubileumnak a hetének második évében Rebeka szólította fiát, Jákobot, és szólt hozzá [2109 AM], mondván: „Fiam, ne végy magadnak feleséget a kánaáni lányok közül, mint Ézsau, a te testvéred, aki két feleséget vett magának a kánaáni lányok közül, és megkeserítették lelkemet minden tisztátalan cselekedetükkel: mert minden cselekedetük paráznaság és bujaság, és nincs bennük igazságosság, mert (tetteik) gonoszak."
2 És én, fiam, rendkívül szeretlek téged, és szívem és szeretetem áld téged a nap minden órájában és az éjszaka minden őrségében.
3 És most, fiam, hallgass a szavamra, és teljesítsd anyád akaratát, és ne végy magadnak feleséget e föld lányai közül, hanem csak atyám házából és atyám nemzetségéből. Végy magadnak feleséget atyám házából, és a Magasságos Isten megáld téged, és gyermekeid igaz nemzedék és szent mag lesznek.
4 És akkor szólt Jákob Rebekkához, az anyjához, és ezt mondta neki: „Íme, anyám, kilenc hetes vagyok, és sem nem ismerek, sem nem érintettem asszonyt, sem nem jegyeztem el magam senkinek, sőt még csak eszembe sem jutott, hogy Kánaán lányai közül vegyek feleséget magamnak."
5 Mert emlékszem, anya, Ábrahámnak, atyánknak szavaira, mert megparancsolta nekem, hogy ne Kánaán lányai közül vegyek feleséget, hanem atyám házából és rokonságomból vegyek magamnak feleséget.
6 Hallottam már korábban is, hogy Lábánnak, a te testvérednek lányai születtek, és elhatároztam, hogy közülük veszek feleséget.
7 És ezért őriztem magam lelkemben a bűntől és a romlottságtól minden utamon életem minden napján; mert a bujasággal és a paráznasággal kapcsolatban Ábrahám, az én atyám, sok parancsot adott nekem.
8 És mindazok ellenére, amiket parancsolt nekem, a bátyám már huszonkét éve veszekszik velem, és gyakran beszél hozzám, és ezt mondja: „Testvér, végy feleségül egy nővért az én két feleségem közül!"; de én nem vagyok hajlandó úgy tenni, ahogy ő tette.
9 Esküszöm előtted, anyám, hogy életem minden napján nem veszek magamnak feleséget Kánaán magvának lányai közül, és nem cselekszem gonoszul, ahogy a testvérem tette.
10 Ne félj, anya; légy biztos benne, hogy teljesítem akaratodat, egyenes úton járok, és soha többé nem rombolom meg utaimat.
11 És ekkor felemelte arcát az ég felé, kinyújtotta keze ujjait, megnyitotta száját és áldotta a Magasságos Istent, aki teremtette az eget és a földet, és hálát és dicséretet adott Neki.
12 És ezt mondta: „Áldott legyen az Úristen, és áldott legyen az ő szent neve mindörökkön-örökké, aki tiszta fiúként és szent magként adta nekem Jákobot; mert tiéd ő, és tiéd lesz az ő magva szüntelenül és minden nemzedéken át, mindörökké."
13 Áldd meg őt, Uram, és tedd a számba az igazság áldását, hogy megáldhassam őt!
14 És abban az órában, amikor az igazság szelleme leszállt a szájába, mindkét kezét Jákob fejére tette, és ezt mondta:
15 Áldott vagy Te, igazság Ura és örök Isten, és áldjon meg téged minden emberi nemzedéken túl. Adja meg neked, Fiam, az igazság ösvényét, és nyilvánítsa ki az igazságosságot utódaidnak.
16 Sokasítsa meg fiaidat életedben, és szaporodjanak az év hónapjainak száma szerint. És fiaik sokasodjanak és naggyá váljanak az ég csillagainál is többen, és számuk több legyen, mint a tenger homokja.
17 És adja nekik ezt a jó földet – ahogyan megígérte, hogy Ábrahámnak és az ő utána következő magvának adja mindörökké –, és tartsa meg azt örök birtokként.
18 És lássam, fiam, áldott gyermekeket születni életem során, és áldott és szent mag legyen minden magod.
19 És ahogyan felüdítetted anyád lelkét életében, úgy áld meg téged szülő méhe, [szeretetem] és melleim áldanak téged, és szám és nyelvem igen dicsér téged.
20 Szaporodj és terjeszkedj a földön, és legyen a te magod tökéletes az ég és a föld örömében mindörökké; és örvendjen a te magod, és legyen békessége a béke nagy napján.
21 És maradjon meg a neved és a te magod minden nemzetségig, és a Felséges Isten legyen az ő Istenük, és az igazság Istene lakjon velük, és általuk épüljön fel szentélye minden nemzetségig.
22 Áldott legyen, aki áld téged, és átkozott legyen minden test, amely hamisan átkoz téged!
23 Megcsókolta őt, és így szólt hozzá: „A világ Ura úgy szeressen téged, ahogyan anyád szíve és szeretete ujjong rajtad, és áldjon meg téged!" És abbahagyta az áldást.

26. FEJEZET

1 És ennek a hétnek a hetedik évében Izsák szólította Ézsaut, idősebb fiát, és ezt mondta neki: „Öreg vagyok, fiam, és íme, szemeim elhomályosultak a látásban, és nem tudom halálom napját."
2 És most fogd vadászfegyvereidet, tegezedet és íjadat, és menj ki a mezőre, és vadássz, és fogj nekem (szarvast), fiam, és készíts nekem ízletes ételt, amit szeret a lelkem, és hozd el nekem, hogy egyem, és hogy a lelkem megáldjon téged, mielőtt meghalok.

3 Rebeka azonban hallotta, hogy Izsák Ézsauval beszél.
4 Ézsau pedig korán kiment a mezőre vadászni, fogni és hazavinni apjának.
5 És Rebeka szólította Jákobot, a fiát, és ezt mondta neki: Íme, hallottam, hogy Izsák, a te apád, Ézsauval, a te testvéreddel beszélt, mondván: Vadássz nekem, és készíts nekem ízletes ételt, és hozd el nekem
6 Ehetlek, és megáldhatlak téged az Úr előtt, mielőtt meghalok." És most, fiam, hallgass a szavamra abban, amit parancsolok neked: Menj a nyájadhoz, és hozz nekem két jó kecskegidát, és elkészítem azokat ízletes ételként apádnak, ahogyan szereti, és vidd el apádnak, hogy egyen, és megáldjon téged az Úr előtt, mielőtt meghal, és hogy áldott légy.
7 És Jákob ezt mondta anyjának, Rebekának: „Anyám, nem fogok megtagadni tőled semmit, amit apám megenne, és ami ízlene neki; csak attól félek, anyám, hogy felismeri a hangomat, és meg akar érinteni engem."
8 És tudod, hogy én sima vagyok, Ézsau pedig, az én testvérem, szőrös, és gonosztevőként fogok megjelenni a szeme előtt, és olyat teszek, amit nem parancsolt nekem, és haragudni fog rám, és átkot hozok magamra, és nem áldást.
9 És Rebeka, az anyja, ezt mondta neki: „Szálljon rám az átkod, fiam, csak hallgass a szavamra!"
10 Jákob engedelmeskedett anyja, Rebeka szavának, elment, hozott két szép és kövér kecskegidát, elvitte anyjának, aki ízletes ételt készített nekik, ahogyan Jákob szerette.
11 Rebeka fogta Ézsau, idősebb fiának esőjét, amely vele volt a házban, és felöltöztette Jákobot, fiatalabb fiát, a gidák bőrét pedig a kezeire és a nyaka szabadon lévő részeire tette.
12 És odaadta a húst és a kenyeret, amit elkészített, fiának, Jákóbnak a kezébe.
13 Jákob bement apjához, és ezt mondta: „A fiad vagyok! Úgy tettem, ahogy parancsoltad. Kelj fel, ülj le, és egyél abból, amit fogtam, apám, hogy megáldjon engem a lelked."
14 Izsák ezt mondta fiának: „Hogy találtál ilyen hamar, fiam?"
15 „És monda Jákob: Mert <az Úr>, a te Istened adta, hogy megtaláljam."
16 Izsák ezt mondta neki: „Gyere közelebb, hadd tapogassalak meg, fiam, hogy te vagy-e a fiam, Ézsau vagy sem?"
17 Jákob pedig odament Izsákhoz, az ő apjához, aki megtapogatta őt, és ezt mondta: A hang Jákob hangja, de a kezek Ézsau kezei.
18 És nem ismerte fel őt, mert mennyei rendelés volt, hogy elvegye tőle az érzékelését, és Izsák sem ismerte fel, mert szőrös volt a keze, mint a testvéréé, Ézsaué, ezért megáldotta őt.
19 És monda: Te vagy az én fiam, Ézsau? És monda: A te fiad vagyok. És monda: Hozd ide hozzám, hadd egyem abból, amit fogtál, fiam, hogy megáldjon téged az én lelkem.
20 Odavitte hozzá, és az evett, és bort is hozott neki, és ivott.
21 Izsák, az apja, ezt mondta neki: „Gyere közelebb, és csókolj meg, fiam!"
22 Odament, és megcsókolta. Az pedig megérezte ruhájának illatát, és megáldotta, és ezt mondta: „Íme, fiam illata olyan, mint a <teljes> mező illata, amelyet megáldott az ÚR."
23 Adjon néked az ÚR az ég harmatából és a föld harmatából, bőséges gabonát és olajat! Népek szolgáljanak néked, és népek hajoljanak meg előtted!
24 Légy úr atyádfiai felett, és hajoljanak meg előtted anyád fiai; és mindazok az áldások, amelyekkel megáldott engem az Úr, és megáldotta Ábrahámot, az én atyámat, szálljanak rád és a te magodra mindörökké! Átkozott legyen, aki átkoz téged, és áldott legyen, aki áld téged!
25 És lőn, amint Izsák befejezte fiának, Jákóbnak az áldását, és Jákób elment apjától, Izsáktól, elrejtőzött, Ézsau pedig, a testvére, hazajött a vadászatból.
26 Készített ízletes ételt is, elvitte apjának, és ezt mondta apjának: „Keljen fel apám, és egyen a vadhúsomból, hogy megáldjon engem a lelked!"
27 Izsák, az apja, ezt kérdezte tőle: „Ki vagy te?" Ő pedig ezt felelte: „Én vagyok az elsőszülötted, Ézsau fiad. Úgy tettem, ahogy parancsoltad."
28 Izsák igen elámult, és ezt mondta: „Ki az, aki vadászott, fogott és elhozta nekem, és én ettem belőle, mielőtt megjöttél, és megáldottam őt; és áldott lesz ő és minden magva mindörökké?"
29 És lőn, amikor Ézsau meghallotta apjának, Izsáknak szavait, hangos és keserű kiáltásra fakadt, és monda apjának: „Áldj meg engem is, atyám!"
30 És monda néki: A te bátyád álnoksággal jött, és elvette a te áldásodat. És monda: Most már tudom, miért hívják Jákobnak. Ímé, már kétszer is megcsalt engem: elvette az elsőszülöttségi jogomat, és most elvette az áldásomat is.
31 És monda: „Nincsen-e nekem áldásod, atyám?" Izsák pedig felelvén, monda Ézsaunak: „Íme, uraddá tettem őt, és minden testvérét szolgákká adtam néki, és bőséges gabonával, borral és olajjal megerősítettem őt. És mit tegyek most érted, fiam?"
32 Ézsau ezt mondta apjának, Izsáknak: „Csak egy áldásod van, apám? Áldj meg engem is, apám!"
33 Ézsau pedig felemelte szavát és sírt. Izsák pedig felele, és monda néki: Íme, messze lesz lakhelyed a föld harmatától, és messze az ég harmatától onnan felülről.
34 Kardod által fogsz élni, és testvéredet fogod szolgálni. És ha majd naggyá leszel, és lerázod igáját nyakadról, teljes bűnt követsz el halálig, és magodat gyökerestül kitépik az ég alól.
35 Ézsau pedig fenyegette Jákobot az áldás miatt, amellyel apja megáldotta, és ezt mondta szívében: Jöjjenek el apám gyászának napjai, hogy megölhessem testvéremet, Jákobot!

27. FEJEZET

1 Rebeka álmában hallotta idősebb fiának, Ézsaunak a szavait, és elküldött Rebeka, és hívatta kisebbik fiát, Jákobot.
2 és ezt mondta neki: Íme, Ézsau, a te testvéred bosszút áll rajtad, és megöl téged.
3 Most azért, fiam, hallgass a szavamra, kelj fel, menekülj Lábánhoz, az én testvéremhez, Háránba, és maradj nála néhány napig, amíg testvéred haragja elmúlik, és ő is leveszi rólad a haragját, és elfelejt mindent, amit tettél; akkor elküldök és elhozlak onnan.

4 Jákob pedig monda: Nem félek; ha meg akar ölni, megölöm őt.
5 De ő azt mondta neki: „Ne fosztassam meg mindkét fiamat egy napon!”
6 És Jákob ezt mondta anyjának, Rebekának: Íme, te tudod, hogy apám megöregedett, és nem lát, mert a szemei fénytelenek, és ha elhagyom, az gonosz lesz a szemében, mert elhagyom és elmegyek tőletek, és apám haragudni fog, és megátkoz engem. Nem megyek el; csak akkor megyek el, ha elküld engem.
7 Rebeka ezt mondta Jákóbnak: „Bemegyek és beszélek vele, és ő majd elbocsát téged.”
8 És Rebeka bement, és ezt mondta Izsáknak: „Utálom az életemet Hét két lánya miatt, akiket Ézsau feleségül vett magának; és ha Jákob a föld lányai közül vesz feleséget, mint ezek, minek éljek tovább? Hiszen Kánaán lányai gonoszak.”
9 Izsák szólította Jákobot, megáldotta, és megintette, és ezt mondta neki: Ne végy magadnak feleséget Kánaán leányai közül;
10 Kelj fel, menj Mezopotámiába, Betúélnek, anyád apjának házához, és onnan végy magadnak feleséget Lábánnak, anyád testvérének lányai közül.
11 Áldjon meg téged a Mindenható Isten, szaporítson és sokasítson meg, hogy népek gyülekezetévé válj, és adja meg neked Ábrahámnak, az én atyámnak áldásait, neked és utánad utódaidnak, hogy örökölhesd bujdosásod földjét és mindazt a földet, amelyet Isten adott Ábrahámnak. Menj el, fiam, békével!
12 Izsák elküldte Jákóbot, hogy elmenjen Mezopotámiába Lábánhoz, a szíriai Betúél fiához, Rebeka, Jákób anyjának testvéréhez.
13 És lőn, miután Jákob felkelt, hogy Mezopotámiába menjen, Rebeka lelke megbánkódott fia miatt, és sírt.
14 Izsák ezt mondta Rebekának: „Nővérem, ne sírj Jákob miatt, a fiam miatt, mert békében megy el, és békében is tér vissza.”
15 A Felséges Isten megőrzi őt minden gonosztól, és vele lesz, mert nem hagyja el őt élete minden napján;
16 Mert tudom, hogy bárhová is megy, mindenben sikert arat, míg békében vissza nem tér hozzánk, és békében meg nem látjuk őt.
17 Ne félj miatta, nővérem, mert az igaz úton jár, és tökéletes ember, hűséges és nem vész el. Ne sírj!
18 Izsák pedig megvigasztalta Rebekát fia, Jákob miatt, és megáldotta őt.
19 És Jákob elindult az Eskü Kútjától, hogy Háránba menjen a negyvennegyedik jubileum második hetének első évében, és megérkezett Lúzba a hegyekben, azaz Bételbe, ennek a hétnek az első hónapjának újholdján, [hajnali 21:15-kor], és estefelé érkezett arra a helyre, és letért az útról nyugatra azon az éjszakán: és ott aludt; mert a nap lenyugodott.
20 És fogott egyet arról a helyről a kövekből, és <a feje mellé> tette a fa alá, és egyedül utazott, és elaludt.
21 És álmodott azon az éjszakán, és íme, egy létra volt felállítva a földre, amelynek teteje az eget érte, és íme, az Úr angyalai fel-le jártak rajta; és íme, az Úr állt rajta.
22 És szóla Jákóbnak, és monda: Én vagyok az Úr, Ábrahámnak, a te atyádnak Istene, és Izsáknak Istene; a földet, amelyen fekszel, neked adom, és utánad a te magodnak.
23 És annyi lesz a te magod, mint a föld pora, és szaporodsz nyugatra és keletre, északra és délre, és tebenned és a te magodban nyer áldást a népek minden családja.
24 És íme, én veled leszek, és megőrizlek téged bárhová mész, és békében visszahozlak erre a földre; mert nem hagylak el, amíg mindent meg nem teszek, amit mondottam neked.
25 Jákob pedig felébredt álmából, és ezt mondta: „Bizony, ez a hely az Úr háza, és én nem tudtam.” És megijedt, és ezt mondta: „Rettenetes ez a hely, nem más, mint Isten háza, és ez a menny kapuja.”
26 Jákób pedig korán reggel felkelt, fogta a követ, amelyet a feje alá tett, és felállította azt oszlopként, jelül, és olajat öntött a tetejére. És elnevezte azt a helyet Bételnek; de azelőtt Lúz volt a neve a helynek.
27 Jákob fogadalmat tett az Úrnak, mondván: „Ha velem lesz az Úr, és megőriz engem ezen az úton, amelyen járok, és ad nekem kenyeret ételre és ruhát öltözetre, hogy békességgel visszatérhessek apám házába, akkor az Úr lesz az én Istenem, és ez a kő, amelyet jelül állíttattam fel ezen a helyen, az Úr háza lesz, és mindenből, amit adsz nekem, a tizedét neked adom, Istenem.”

28. FEJEZET

1 És útra kelt, és kelet földjére ért Lábánhoz, Rebeka testvéréhez, és vele volt, és egy hétig szolgált neki Ráhelért, a lányáért.
2 És a harmadik hét első évében [21:22] ezt mondta neki: „Add nekem a feleségemet, akiért hét évig szolgáltam téged!” Lábán pedig ezt mondta Jákobnak: „Neked adom a feleségedet.”
3 Lábán lakomát rendezett, fogta idősebb lányát, Leát, és feleségül adta Jákóbnak, szolgálóleányát, Zilpát pedig szolgálólányul adta néki; Jákób pedig nem tudta, mert azt gondolta, hogy Ráhel.
4 Bement hozzá, és íme, ő Lea volt; és Jákob haragudott Lábánra, és ezt mondta neki: Miért tetted ezt velem? Nem Ráhelért szolgáltalak-e téged, és nem Leáért? Miért bántottál meg engem?
5 Vedd a lányodat, elmegyek, mert rosszat tettél velem.’ Mert Jákob jobban szerette Ráhelt, mint Leát; Lea szeme gyenge volt, de az alakja igen szép; Ráhelnek azonban szép szemei és igen csinos alakja volt.
6 És Lábán azt mondta Jákóbnak: „A mi országunkban nem így szokás a fiatalabbat az idősebb előtt adni.” És ezt nem helyes tenni; mert így van elrendelve és megírva a mennyei táblákon, hogy senki ne adja oda a fiatalabbik lányát az idősebb előtt; hanem az idősebbet adja először, és utána a fiatalabbat – és azt a férfit, aki ezt teszi, bűnnek tekintik a mennyben, és senki sem igaz, aki ezt teszi, mert ez a tett gonosz az Úr előtt.
7 És parancsold meg Izráel fiainak, hogy ezt ne tegyék; ne vegyék el és ne adják oda a kisebbiket, mielőtt odaadták volna a nagyobbat, mert ez nagyon gonosz dolog.
8 Lábán ezt mondta Jákóbnak: „Hadd múljon el ennek az ünnepnek a hét napja, és neked adom Ráhelt, hogy szolgálj

nekem még hét évig, hogy legeltesd juhaimat, ahogyan az előző héten tetted."
9 És azon a napon, amikor elmúlt Lea ünnepének hét napja, Lábán odaadta Ráhelt Jákóbnak, hogy szolgáljon neki még hét évig, és Ráhelnek adta Bilhát, Zilpa húgát szolgálólányul.
10 És még további hét évig szolgált Ráhelért, mert Leát ingyen adták neki.
11 Az Úr megnyitotta Lea méhét, és ő fogant, és fiút szült Jákobnak, akit Jákob Rúbennek nevezett el a kilencedik hónap tizennegyedik napján, a harmadik évhét első évében. [21:22]
12 Ráhel méhe azonban bezárult, mert látta az ÚR, hogy Leát gyűlölték, Ráhelt pedig szerették.
13 Jákob ismét bement Leához, aki teherbe esett, és második fiút szült Jákobnak, akit Simeonnak nevezett el, a tizedik hónap huszonegyedikén, ennek a hétnek a harmadik évében. [21:24]
14 Jákob ismét bement Leához, aki teherbe esett, és harmadik fiút szült neki, akit Lévinek nevezett el, a holdhét hatodik évében, az első hónap újholdjának napján. [21:27]
15 Jákob ismét bement hozzá, és az fogant, és negyedik fiút szült neki, akit Jákob Júdának nevezett el, a harmadik hónap tizenötödik napján, a negyedik évhét első évében. [21:29]
16 Mindezek miatt irigyelte Ráhel Leát, mert nem szült, és ezt mondta Jákobnak: „Adj nekem gyermekeket!" Jákob pedig ezt mondta: „Tagadtam-e tőled méhed gyümölcsét? Elhagytalak-e téged?"
17 Amikor Ráhel látta, hogy Lea négy fiút szült Jákóbnak: Rúbent, Simeont, Lévit és Júdát, ezt mondta neki: „Menj be Bilhához, az én szolgálómhoz, és ő teherbe esik, és fiút szül nekem." (És feleségül adta neki Bilhát, az ő szolgálólányát.)
18 Bement hozzá, az pedig teherbe esett, és fiút szült neki, akit Dánnak nevezett el a hatodik hónap kilencedik napján, a harmadik évhét hatodik évében. [21:27]
19 Jákob ismét bement Bilhához, aki teherbe esett, és fiút szült Jákobnak. Ráhel Naftalinak nevezte el a fiút a negyedik évhét második évében, a hetedik hónap ötödikén. [21:30]
20 És amikor Lea látta, hogy meddővé vált és nem szült, irigyelte Ráhelt, és szolgálóleányát, Zilpát is feleségül adta Jákobnak, aki teherbe esett, és fiút szült, akit Lea Gádnak nevezett el a nyolcadik hónap tizenkettedik napján, a negyedik évhét harmadik évében. [21:31]
21 És ismét bement hozzá, és az teherbe esett, és második fiút szült neki, akit Lea Ásernek nevezett el, a tizenegyedik hónap második napján, a negyedik évhét ötödik évében. [21:33]
22 Jákob bement Leához, aki teherbe esett, fiút szült, akit elnevezett Izsakhárnak az ötödik hónap negyedik napján, a negyedik évhét negyedik évében, és dajkához adta.
23 Jákob ismét bement hozzá, és az fogant, és kettőt szült, egy fiút és egy lányt, és a fiút Zebulonnak, a lányt pedig Dinának nevezte el a hetedik hónap hetedik napján, a negyedik évhét hatodik évében. [21:34]
24 Az Úr pedig megkegyelmezett Ráhelnek, és megnyitotta méhét, és fogant, és fiút szült, akit Józsefnek nevezett el, a negyedik hónap újholdjának napján, a hatodik évben, ebben a negyedik évhétben. [21:34]
25 És azokban a napokban, amikor József megszületett, Jákob ezt mondta Lábánnak: „Add nekem a feleségeimet és a fiaimat, hadd menjek el atyámhoz, Izsákhoz, és hadd építsek magamnak házat; mert betöltöttem az éveket, amelyekben szolgáltam téged két lányodért, és elmegyek atyám házába."
26 Lábán ezt mondta Jákóbnak: „Maradj nálam a béredért, és legeltesd újra a juhaimat, és vedd el a béredet!"
27 És megegyeztek egymással, hogy bérül adja neki azokat a bárányokat és kecskegidákat, amelyek feketén, foltosan és fehéren születtek, (ezek) legyenek a bére.
28 És minden juh pettyes, pettyes és fekete, különféle jegyekkel ellátott bárányokat ellettek, és ismét ellettek magukhoz hasonló bárányokat; és minden pettyes Jákóboké volt, és amelyik nem volt, Lábáné.
29 Jákób vagyona pedig rendkívül megsokasodott, és voltak ökrei, juhai, szamarai, tevéi, szolgái és szolgálóleányai.
30 Lábán és fiai irigyelték Jákobot, ezért elvette tőle a juhait, és gonosz szándékkal figyelte őt.

29. FEJEZET

1 És lőn, hogy miután Ráhel megszülte Józsefet, Lábán elment juhait nyírni, mert háromnapi járóföldre voltak tőle.
2 És Jákob látta, hogy Lábán megy nyírni a juhait, ezért Jákob szólította Leát és Ráhelt, és kedvesen szólt nekik, hogy jöjjenek vele Kánaán földjére.
3 Mert elmesélte nekik, hogyan látott mindent álmában, mindazt, amit mondott neki, hogy térjen vissza apja házába, és ők azt mondták: „Bárhová mégy, veled megyünk."
4 És Jákob áldotta Izsáknak, az ő atyjának Istenét, és Ábrahámnak, az ő atyja atyjának Istenét, és felkelt, felvette feleségeit és gyermekeit, és magához vette minden vagyonát, és átkelt a folyón, és megérkezett Gileád földjére, és Jákob elrejtette szándékát Lábán elől, és nem mondta el neki.
5 És a negyedik évhét hetedik évében Jákob Gileád felé fordult, az első hónapban, annak huszonegyedikén. [21:35] Lábán pedig üldözőbe vette, és utolérte Jákobot Gileád hegyén a harmadik hónap tizenharmadikán.
6 Az ÚR pedig nem engedte meg neki, hogy ártson Jákóbnak, mert megjelent neki álmában éjszaka, és Lábán szólt Jákóbnak.
7 És azon napok tizenötödikén Jákob lakomát készített Lábánnak és mindazoknak, akik vele jöttek, és Jákob megesküdött Lábánnak azon a napon, és Lábán is Jákobnak, hogy egyikük sem kel át Gileád hegyén a másikhoz gonosz szándékkal.
8 És bizonysághalomnak épített ott egy halmot; ezért nevezik azt a helyet a halomról Tanúk Halomának.
9 De korábban Gileád földjét a refáiak földjének nevezték; mert az a refáiak földje volt, és a refáiak (ott) születtek, óriások, akiknek magassága tíz, kilenc, nyolc, sőt hét könyöknyi volt.
10 Lakóhelyük Ammon fiainak földjétől a Hermon hegyéig terjedt, királyságuk székhelyei pedig Karnajim, Astarót, Edrei, Misúr és Beón voltak.
11 És az Úr elpusztította őket tetteik gonoszsága miatt; mert nagyon rosszindulatúak voltak, és az amoriták laktak a helyükön, gonoszak és bűnösök, és ma nincs nép, amely

teljes mértékben elkövette volna minden bűnüket, és nincs már hosszú életük a földön.
12 Jákob elküldte Lábánt, aki elment Mezopotámiába, kelet földjére, Jákob pedig visszatért Gileád földjére.
13 És átkelt a Jabbókon a kilencedik hónap tizenegyedikén. És azon a napon Ézsau, az ő testvére, megérkezett hozzá, és megbékélt vele, és elment tőle Szeir földjére, Jákob pedig sátrakban lakott.
14 És az ötödik évhet első évében, ebben a jubileumban [21:36] átkelt a Jordánon, és a Jordánon túl lakott, és legeltette juhait a halom tengerétől Betsánig, Dótánig és Akrabbim erdejéig.
15 És elküldte apjának Izsáknak minden vagyonát: ruhát, élelmet, húst, italt, tejet, vajat, sajtot és a völgyből származó datolyát.
16 És Rebekkának, az ő anyjának is négyszer évente, a hónapok időszakai között, szántás és aratás között, ősz és eső (évszak) között, valamint tél és tavasz között, Ábrahám tornyához.
17 Mert Izsák visszatért az Eskü kútjától, és felment apja, Ábrahám tornyába, és ott lakott külön fiától, Ézsautól.
18 Mert azokban az időkben, amikor Jákob Mezopotámiába ment, Ézsau feleségül vette Mahalatot, Izmael lányát, és összegyűjtötte apja és feleségei minden juhnyáját, és felment, és letelepedett a Szeir hegyén, és Izsákot, az ő apját, egyedül hagyta a Fogadalom Kútjánál.
19 Izsák pedig felment az Eskü kútjától, és letelepedett apjának, Ábrahámnak a tornyában, Hebron hegyén,
20 És oda küldte Jákob mindazt, amit időről időre küldött apjának és anyjának, mindazt, amire szükségük volt, és teljes szívükből és teljes lelkükből megáldották Jákobot.

30. FEJEZET

1 És a hatodik hét első évében [21:43] békében felment Sékemtől keletre fekvő Salembe, a negyedik hónapban.
2 És ott elvitték Dinát, Jákob lányát, Sikem házába, aki Hamór, a hivvita, az ország fejedelmének fia volt, és ő vele hált, és meggyalázta; és a kislány még tizenkét éves volt.
3 És könyörgött apjának és Dinának a testvéreihez, hogy adják neki feleségül. És Jákob és fiai haragudtak Sikem embereire; mert meggyalázták Dinát, a húgukat, és gonosz szándékkal beszéltek velük, álnok módon bántak velük és becsapták őket.
4 És Simeon és Lévi váratlanul megérkeztek Sikembe, és ítéletet tartottak Sikem minden férfián, és megölték mindazokat a férfiakat, akiket ott találtak, és egyet sem hagytak életben: kínok között ölték meg mindannyiukat, mert meggyalázták húgukat, Dinát.
5 És ne történjék többé, hogy Izrael leánya megfertőztessen; mert ítélet van rendelve ellenük a mennyben, hogy karddal pusztítsák el Sikem összes férfiát, mivel gyalázatot hoztak Izraelre.
6 És az Úr Jákob fiainak kezébe adta őket, hogy karddal irtsák ki őket, és ítéletet tartsanak rajtuk, és hogy ne történhessen így többé Izraelben, hogy Izrael szűzét megfertőztessék.
7 És ha van Izraelben olyan férfi, aki lányát vagy nővérét oda akarja adni bármely pogány magvából származó férfinak, az bizony meghal, és kövezzék meg kövekkel, mert gyalázatot hozott Izraelre; az asszonyt pedig tűzzel égessék meg, mert meggyalázta apja házának nevét, és irtsák ki Izraelből.
8 És ne találtassanak házasságtörő asszonyt és tisztátalanságot Izraelben a föld minden nemzedéke alatt; mert Izrael szent az Úrnak, és mindenki, aki megfertőzte azt, bizony meghal; kövezzék meg azt.
9 Mert így rendeltetett és íratott meg a mennyei táblákon Izrael egész magvát illetően: aki megfertőzi (azt), biztosan meghal, és kövekkel kell megkövezni.
10 És ennek a törvénynek nincs napok száma, sem elengedés, sem engesztelés: hanem azt a férfit, aki meggyalázta lányát, gyökerestül irtsák ki egész Izrael közül, mert magzatát Moloknak adta, és istentelenül cselekedett, hogy megfertőzze azt.
11 Te pedig, Mózes, parancsold meg Izrael fiainak, és buzdítsd őket, hogy ne adják leányaikat a pogányoknak, és ne vegyenek fiaiknak a pogányok lányai közül senkit, mert ez utálatos az Úr előtt.
12 Ezért írtam le neked a törvény szavaival a sikemiek minden tettét, amelyet Dína ellen követtek el, és azt, hogyan beszéltek Jákob fiai, mondván: „Nem adjuk a lányunkat körülmetéletlen férfinak, mert az gyalázat lenne számunkra.”
13 És gyalázatára van ez Izráelnek, azoknak, akik élnek, és azoknak, akik feleségül veszik a pogányok lányait; mert ez tisztátalan és utálatos Izráelnek.
14 És Izráel nem mentesül ettől a tisztátalanságtól, ha pogányok lányai közül való felesége van, vagy ha lányait pogány férfinak adja.
15 Mert csapás csapásra, átok átok után jön, és minden ítélet, csapás és átok éri őt: ha ezt teszi, vagy elrejti szemét azok elől, akik tisztátalanságot követnek el, vagy akik meggyalázzák az Úr szentélyét, vagy akik meggyalázzák az ő szent nevét, (akkor) az egész nemzetet együtt ítélik meg ennek az embernek minden tisztátalanságáért és meggyaláztatásáért.
16 És nem lesz személyválogatás, és nem fogadnak el tőle gyümölcsöt, áldozatot, égőáldozatot, kövért és jó illatot, hogy elfogadják azt; és így lesz minden férfival vagy nővel Izraelben, aki megfertőzi a szentélyt.
17 Ez okból parancsoltam meg neked, mondván: „Tedd bizonyságul Izraelnek ezt a bizonyságtételt: nézd meg, hogyan jártak a sikemiták és fiaik: hogyan adták át őket Jákob két fiának kezébe, és kínzások közepette megölték őket, és (számíttatták be) nekik igazságosságul, és felíratott nekik igazságosságként.”
18 És Lévi magvát kiválasztották a papságra, és hogy leviták legyenek, hogy szolgálhassanak az Úr előtt, ahogyan mi is, folyamatosan, és hogy Lévi és fiai örökké áldottak legyenek; mert buzgón buzgó volt, hogy igazságot, ítéletet és bosszút álljon mindazokon, akik Izrael ellen támadtak.
19 És így vették fel a mennyei táblákra bizonyságul az ő javára: áldást és igazságot mindenek Istene előtt:
20 És emlékezünk az igazságosságra, amelyet az ember élete során betöltött, az év minden szakában; ezer nemzedéken át feljegyzik, és az eljut hozzá és utódaihoz, és feljegyezték a mennyei táblákon barátként és igaz emberként.
21 Mindezt a beszámolót neked írtam, és megparancsoltam neked, hogy mondd meg Izrael gyermekeinek, hogy ne

kövessenek el bűnt, ne szegjék meg a rendeleteket, és ne szegjék meg a szövetséget, amelyet nekik rendeltek, (hanem) hogy töltsék be azt, és barátokként legyenek feljegyezve.
22 De ha vétkeznek és mindenféle tisztátalanságot cselekszenek, akkor ellenségként lesznek feljegyezve a mennyei táblákra, és kitöröltetnek az élet könyvéből, és feljegyeztetnek azok könyvébe, akik elvesznek, és azokkal együtt, akiket gyökerestül kiirtanak a földből.
23 És azon a napon, amikor Jákob fiai megölték Sikem városát, egy írás született a mennyben a javukra, hogy igazságosságot, egyenességet és bosszút álltak a bűnösökön, és ez áldásul íródott.
24 És kihozták Dinát, a húgukat, Sikem házából, és fogságba ejtették mindazt, ami Sikemben volt: juhaikat, ökreiket, szamaraikat, minden vagyonukat és minden nyájukat, és mind elvitték Jákobhoz, az ő atyjukhoz.
25 És szemrehányást tett nekik, amiért kardélre hányták a várost, mert félt azoktól, akik abban a földben laktak, a kánaánitáktól és a perizitáktól.
26 Az Úrtól való rettegés szállt Sikem minden városára, és nem keltek fel, hogy üldözzék Jákób fiait, mert félelem szállta meg őket.

31. FEJEZET

1 És újholdkor szólt Jákob háza népének, mondván: „Tisztítsátok meg magatokat, váltsatok ruhátokat, és keljünk fel, és menjünk fel Bételbe, ahol fogadalmat tettem néki azon a napon, amikor Ézsau, az én testvérem elől menekültem, mert velem volt, és békében hozott engem ebbe a földbe, és távolítsátok el az idegen isteneket, akik közöttetek vannak."
2 És feladták az idegen isteneket, és azt, ami a fülükben volt és ami a nyakukon volt, és a bálványokat, amelyeket Ráhel ellopott apjától, Lábántól, egészen Jákobnak adta. És ő elégette és darabokra törte és elpusztította őket, és elrejtette egy tölgyfa alatt, amely Sikem földjén van.
3 És felment Bételbe a hetedik hónap újholdján. És oltárt épített azon a helyen, ahol aludt, és oszlopot állíttatott fel ott, és üzent apjának, Izsáknak, hogy jöjjön el hozzá az áldozatára, és anyjának, Rebekának.
4 Izsák ezt mondta: „Hadd jöjjön el a fiam, Jákob, hadd lássam, mielőtt meghalok."
5 Jákob pedig elméne apjához, Izsákhoz és anyjához, Rebekához, apjának, Ábrahámnak a házába, és magával vivé két fiát, Lévit és Júdát, és elméne apjához, Izsákhoz és anyjához, Rebekához.
6 És Rebeka kijött a toronyból, annak elejébe, hogy megcsókolja és átölelje Jákobot; mert lelke feléledt, amikor meghallotta: „Íme, Jákob, a fiad eljött!"; és megcsókolta őt.
7 És meglátta a két fiát, és felismerte őket, és így szólt hozzá: „Ezek a te fiaid, fiam?" És megölelte, megcsókolta és megáldotta őket, mondván: „Ábrahám magva dicsőségessé válik bennetek, és áldássá lesztek a földön."
8 És bement Jákob Izsákhoz, az ő atyjához, abba a szobába, ahol feküdt, és vele voltak a két fia is. Megfogta apja kezét, lehajolt és megcsókolta őt. Izsák pedig Jákobnak, az ő fiának nyakába borult, és sírt a nyakán.
9 És a sötétség elhagyta Izsák szemeit, és meglátta Jákob két fiát, Lévit és Júdát, és azt mondta: „Ezek a te fiaid, fiam? Mert olyanok, mint te."
10 És azt mondta neki, hogy ők valóban az ő fiai: „És valóban láttad, hogy ők valóban az én fiaim."
11 Odamentek hozzá, ő pedig megfordult, megcsókolta őket, és mindkettőjüket megölelte.
12 És leszállt a prófétálás lelke a szájába, és megfogta Lévit jobbkezével, Júdát pedig balkezével.
13 És először Lévihez fordult, és őt kezdte áldani, és ezt mondta neki: Áldjon meg téged és gyermekeidet minden nemzedékben a mindenek Istene, minden nemzedék Ura!
14 És adjon az Úr neked és utódaidnak nagyságot és nagy dicsőséget, és engedje, hogy te és utódaid minden test közül közeledjetek Hozzá, hogy szolgáljatok szentélyében, mint a jelenlét angyalai és mint a szentek. (Mert) ahogyan ők, úgy lesznek fiaid utódai is dicsőségre, nagyságra és szentségre, és tegye őket naggyá minden nemzedékben.
15 És ők lesznek bírák, fejedelmek és Jákob fiainak minden magvának vezetői; Igazságban hirdetik az Úr igéjét, és igazságban ítélik meg minden ítéletét. És hirdetik útjaimat Jákóbnak, és ösvényeimet Izráelnek. Az Úr áldása lesz a szájukban, hogy megáldják a szeretettnek minden magvát.
16 Anyád Lévinek nevezett el, és jogosan nevezte el nevedet; Csatlakozol az Úrhoz, és Jákob minden fiának társa leszel; az ő asztala legyen tiéd, és egyetek arról te és fiaid; és legyen asztalod tele nemzedékről nemzedékre, és elédeled ne fogyjon el nem örökké.
17 Boruljanak le előtted mindazok, akik gyűlölnek téged, és irtsanak ki gyökerestül és vesszen el minden ellenséged; és áldott legyen, aki áld téged, és átkozott legyen minden nép, amely átkoz téged!
18 Júdának pedig ezt mondta: „Adjon néked az ÚR erőt és hatalmat, hogy eltaposd mindazokat, akik gyűlölnek téged! Fejedelmi méltóságod leszel te és egy fiad Jákób fiai felett! Jusson el a neved és fiaid neve, és vonuljon be minden földet és vidéket! Akkor félni fognak színed előtt a pogányok, és remegni fognak mind a nemzetek."
19 Benned lesz Jákób segítsége, és benned található Izráel szabadulása.
20 És amikor igazságod dicsőséges trónján ülsz, nagy békesség lesz a szeretett fiainak minden magvának; Áldott legyen, aki áld téged, és mindazok, akik gyűlölnek, sújtanak és átkoznak téged, gyökerestül kigyomlálódnak és elpusztulnak a földről, és átkozottak lesznek.
21 És megfordulva ismét megcsókolta és megölelte őt, és igen örült; mert látta fia, Jákób fiait igazán.
22 És eltávolodott a lábai közül, leborult és meghajolt előtte, és megáldotta őket, és ott nyugodott aznap éjjel az ő atyjával, Izsákkal, és örömmel ettek és ittak.
23 És elaltatta Jákob két fiát, az egyiket a jobb keze felől, a másikat a bal keze felől, és ez igazságul tulajdoníttatott neki.
24 És Jákob mindent elmesélt apjának az éjszaka folyamán, hogy az Úr hogyan mutatott neki nagy irgalmat, és hogyan segítette őt minden útján, és hogyan védte meg minden gonosztól.
25 Izsák pedig áldotta atyja, Ábrahám Istenét, aki nem vonta meg irgalmát és igazságát szolgájának, Izsáknak a fiaitól.

26 Reggel pedig Jákob elmondta apjának, Izsáknak a fogadalmat, amelyet az ÚRnak tett, és a látomást, amelyet látott, és hogy oltárt épített, és hogy minden készen áll az áldozat bemutatására az ÚR előtt, ahogyan megfogadta, és hogy eljött, hogy felültesse őt egy szamárra.
27 Izsák ezt mondta fiának, Jákóbnak: „Nem mehetek veled, mert öreg vagyok, és nem bírom az utat. Menj el, fiam, békével, mert ma százhatvanöt éves vagyok, nem bírom tovább az utat. Ültesd fel anyádat (a szamárra), és menjen veled."
28 És tudom, fiam, hogy miattam jöttél, és áldott legyen ez a nap, amelyen élve láttál engem, és én is láttalak téged, fiam.
29 Bárcsak sikerülne neked, és teljesítenéd a fogadalmadat, a melyet fogadtál; és ne halaszd el a fogadásodat, mert számon fogják kérni rajtad a fogadalom miatt; most azért siess a teljesítésével, és legyen kedves az előtt, a ki mindent teremtett, a kinek fogadtál.
30 És monda Rebekának: Menj el Jákóbbal, a te fiaddal! És elment Rebeka Jákóbbal, az ő fiával, és Debóra is vele, és megérkeztek Bételbe.
31 Jákob pedig megemlékezett az imáról, amellyel apja megáldotta őt és két fiát, Lévit és Júdát, és örvendezett, és áldotta atyái, Ábrahám és Izsák Istenét.
32 És azt mondta: „Most már tudom, hogy örök reménységem van nekem és fiaimnak is mindenek Istene előtt." És így van elrendelve a kettőjükkel kapcsolatban, és örök bizonyságként feljegyezték nekik a mennyei táblákon, hogyan áldotta meg őket Izsák.

32. FEJEZET

1 És azon az éjszakán Bételben maradt, és Lévi azt álmodta, hogy felszentelték és a Magasságos Isten papjává tették őt és fiait mindörökre; és felébredt álmából, és áldotta az Urat.
2 És Jákob korán reggel, ennek a hónapnak a tizennegyedikén, és tizedet adott mindenből, ami vele jött, emberekből és jószágokból egyaránt, aranyból és minden edényből és ruhából egyaránt, igen, tizedet adott mindenből.
3 És azokban a napokban teherbe esett Ráhel fiával, Benjáminnal. Jákob pedig számba vette fiait tőle felfelé, és Lévi az Úr osztályrészére szállt, és apja felöltöztette őt a papi ruhákba, és betöltötte kezeit.
4 És ennek a hónapnak tizenötödikén tizennégy ökröt vitt az állatok közül, huszonnyolc kost, negyvenkilenc juhot, hét bárányt és huszonegy kecskegidát égőáldozatul az áldozati oltáron, kellemes illatként Isten előtt.
5 Ez volt az áldozata, a fogadalom következtében, amelyet tett, hogy tizedet ad a gyümölcsáldozataikkal és italáldozataikkal együtt.
6 És miután a tűz megemésztette, füstölőt égetett a tűzön, hálaáldozatul pedig két ökröt, négy kost és négy juhot, négy kecskebakot, két egyéves juhot és két kecskegidát; és így tett mindennap hét napon át.
7 És ő, minden fia és embere örömmel ették ott hét napon át, és áldották és hálát adtak az Úrnak, aki megszabadította őt minden nyomorúságából, és aki megadta neki a fogadalmát.
8 És megtiztelte minden tiszta állatot, és égőáldozatot mutatott be, de a tisztátalan állatokat nem adta Lévinek, a fiának, és az emberek minden lelkét neki adta.
9 És Lévi Bételben töltötte be a papi tisztséget apja, Jákob előtt, tíz testvére előtt, és ott volt pap, és Jákob letette a fogadalmát: így ismét megadta a tizedet az Úrnak, és megszentelte azt, és szentté lőn az Ő előtte.
10 És ezért rendeltetett a mennyei táblákon törvényként a tized, ismét a tized, hogy évről évre egyenek az Úr előtt, azon a helyen, ahol az Ő neve lakozik, és ennek a törvénynek nincs korlátja a napoknak örökké.
11 Ez a rendelet azért íródott, hogy évről évre betartsák a második tized elfogyasztásával az Úr előtt, azon a helyen, ahol kiválasztották, és semmi ne maradjon belőle ebben az évben a következő évben.
12 Mert az ő esztendőjében a vetést az év vetésbetakarításának napjaiig, a bort a bor napjaiig, az olajat pedig az ő idejében való betakarítás napjaiig eszik.
13 Ami pedig megmarad belőle és megöregszik, azt tisztátalannak kell tekinteni, tűzzel kell égetni, mert tisztátalan.
14 És így egyék meg együtt a szentélyben, és ne engedjék, hogy megöregedjen.
15 Az ökrök és juhok minden tizede pedig szent legyen az Úrnak, és az ő papjaié legyen, amelyeket évről évre az ő színe előtt esznek; mert így van elrendelve és vésve a tizeddel kapcsolatban a mennyei táblákra.
16 És a következő éjszakán, ennek a hónapnak a huszonkettedik napján, Jákob elhatározta, hogy felépíti azt a helyet, és fallal veszi körül az udvart, és megszenteli azt, és szentté teszi örökre, magának és utána következő gyermekei számára.
17 És megjelent neki az Úr éjszaka, megáldotta őt, és ezt mondta neki: „Ne Jákobnak hívják a nevedet, hanem Izraelnek nevezzék a neved."
18 És ismét ezt mondta neki: Én vagyok az Úr, aki teremtette az eget és a földet, és megsokasítalak és megsokasítalak felette, és királyok származnak majd tőled, és ítélkezni fognak mindenütt, ahová az emberek fiainak lába lépett.
19 És a te magodnak adom az egész földet, amely az ég alatt van, és ők megítélik majd a népeket kívánságaik szerint, és azután birtokba veszik az egész földet, és örökségül birtokolják azt örökre.
20 És miután befejezte vele való beszélgetését, felment tőle. Jákob pedig látta, hogy felmegy a mennybe.
21 És látta egy éjszakai látomásban, és íme, egy angyal szállt le a mennyből hét táblával a kezében, és odaadta azokat Jákobnak, aki elolvasta azokat, és tudta mindazt, ami rajtuk volt írva, ami őt és fiait minden korban érinteni fogja.
22 És megmutatta neki mindazt, ami a táblákra volt írva, és ezt mondta neki: „Ne építsd ezt a helyet, és ne tedd örök szentéllyé, és ne lakj itt, mert ez nem az a hely. Menj Ábrahámnak, a te atyádnak házába, és lakj Izsákkal, a te atyáddal a te halálának napjáig."
23 Mert Egyiptomban békében halsz meg, és ebben a földben temettek el tisztelettel atyáid sírjába, Ábrahámmal és Izsákkal.
24 Ne félj, mert ahogyan láttad és olvastad, úgy lesz minden; és írj le mindent, ahogyan láttál és olvastál.
25 És Jákob azt mondta: „Uram, hogyan emlékezhetnék mindarra, amit olvastam és láttam?" És ő azt mondta neki: „Mindent eszedbe juttatok."

26 És felment tőle, és felébredt álmából, és eszébe jutott minden, amit olvasott és látott, és leírta mindazokat a szavakat, amelyeket olvasott és látott.
27 És ünnepelt ott még egy napot, és áldozott azon a napon mindazok szerint, amelyeket az előző napokon áldozott, és elnevezte azt „Kiegészítésnek”, mert ezt a napot hozzáadták, a korábbi napokat pedig „Ünnepnek” nevezte.
28 És így nyilvánvalóvá lett, hogy megtörténjen, és ez meg van írva a mennyei táblákon: ezért kinyilatkoztattatott neki, hogy megünnepelje azt, és hozzátegye az ünnep hét napjához.
29 És elnevezték „Kiegészítésnek”, mivel feljegyezték az ünnepek napjai között, az év napjainak száma szerint.
30 És e hónap huszonharmadikán, éjjel meghalt Debóra, Rebeka dajkája, és eltemették a város alatt, a folyó menti tölgyfában, és ezt a helyet Debóra folyójának nevezte, a tölgyfát pedig Debóra gyászának tölgyfájának.
31 És Rebeka elment és visszatért házába apjához, Izsákhoz, és Jákob kosokat, juhokat és kecskéket küldött vele, hogy készítsen ételt apjának, ahogyan azt kívánja.
32 És anyja után ment, míg Kabratan földjére nem ért, és ott letelepedett.
33 Ráhel fiút szült éjszaka, és ezt a nevet adta neki: „Fájdalmam fia”, mert szenvedéssel szülte meg. Az apja azonban Benjáminnak nevezte el, a jubileum hatodik évhetének első napján, a nyolcadik hónap tizenegyedikén. [21:43]
34 És ott halt meg Ráhel, és eltemették Efráta földjén, azaz Betlehemben, és Jákob oszlopot épített Ráhel sírján, a sírja feletti úton.

33. FEJEZET

1 Jákob pedig elméne és Magdaladraef déli részén telepedett le. És elméne apjához, Izsákhoz, ő és Lea, az ő felesége, a tizedik hónap újholdján.
2 És meglátta Rúben Bilhát, Ráhel szolgálóját, apja ágyasát, amint egy titkos helyen fürdik a vízben, és beleszeretett.
3 És elrejtőzött éjszaka, és bement Bilha házába [éjszaka], és megtalálta őt egyedül aludni egy ágyon a házában.
4 És ő vele feküdt, és az felébredt, és látta, hogy íme Rúben feküdt vele az ágyban, és felemelte takarója szegélyét, megragadta őt, és felkiáltott, és felfedezte, hogy Rúben az.
5 Szégyellte magát miatta, elengedte a kezét, és az elfutott.
6 És nagyon kesergett emiatt, és senkinek sem mondta el.
7 És amikor Jákob visszatért és kereste őt, azt mondta neki: „Nem vagyok tiszta számodra, mert beszennyeztem magam miattad; mert Rúben beszennyezett engem, és velem hált éjszaka, és én aludtam, és nem vettem észre, amíg fel nem fedte a ruhámat, és velem nem feküdt.”
8 Jákób pedig igen haragudott Rúbenre, mivel Bilhával hált, mivel felfedte apja alsóruháját.
9 És Jákob többé nem közeledett hozzá, mert Rúben megfertőztette őt. És ha valaki felfedi apja ruhájának alsóruháját, az igen gonosz, mert utálatos az Úr előtt.
10 Ezért van megírva és elrendelve a mennyei táblákon, hogy a férfi ne háljon apja feleségével, és ne fedje fel apja ruhájának alsóruháját, mert ez tisztátalan: együtt halnak meg, a férfi, aki apja feleségével hál, és az asszony is, mert tisztátalanságot vittek a földre.
11 És semmi sem lesz tisztátalan a mi Istenünk előtt abban a népben, amelyet magának birtokul választott.
12 És ismét másodszor is meg van írva: „Átkozott, aki apja feleségével hál, mert felfedte apja gyalázatát!” És az Úr minden szentjei ezt mondták: „Legyen úgy, legyen úgy!”
13 És te, Mózes, parancsold meg Izrael gyermekeinek, hogy tartsák be ezt az igét; mert halálos büntetést von maga után; és tisztátalan, és nincs örök engesztelés annak az embernek, aki ezt elkövette, hanem halállal kell büntetni, meg kell kövezni, és gyökerestül ki kell irtani Istenünk népe közül.
14 Mert aki így cselekszik Izráelben, annak egy napig sem szabad életben maradnia a földön, mert utálatos és tisztátalan.
15 És ne mondják: Rúben életet és bűnbocsánatot nyert, miután apja ágyasával hált, és neki is, bár férje volt, és férje, Jákob, az apja, még élt.
16 Mert addig az időig nem volt kinyilatkoztatva a rendelet, az ítélet és a törvény a maga teljességében mindenki számára, de a te napjaidban (kinyilatkoztatott) az évszakok és napok törvényeként, és örök törvényként az örökkévaló nemzedékek számára.
17 És ennek a törvénynek nincs napok beteljesedése, és nincs engesztelés érte, hanem mindkettőt ki kell irtani a nemzet közül: azon a napon, amelyen elkövették, megölik őket.
18 Te pedig, Mózes, írd le Izraelnek, hogy megtarthassák, és cselekedjenek ezek szerint, és ne kövessenek el halálos bűnt; mert az Úr, a mi Istenünk, a bíró, aki nem személyválogató és ajándékokat nem fogad el.
19 És mondd el nekik a szövetség eme igéit, hogy hallják és tartsák be, és óvakodjanak azoktól, hogy el ne pusztuljanak és ne irtsanak ki őket a földről; mert tisztátalanság, utálatosság, fertőtlenség és meggyaláztatás mindazok, akik ezt teszik a földön a mi Istenünk előtt.
20 És nincs nagyobb bűn annál a paráznaságnál, amelyet a földön elkövetnek; mert Izrael szent nép az Úrnak, az ő Istenének, és örökség nemzete, és papi és királyi nemzet és (az Ő saját) tulajdona; és ilyen tisztátalanság nem jelenhet meg a szent nemzet között.
21 És ennek a hatodik hétnek a harmadik évében [21:45] Jákob és minden fia elment és Ábrahám házában lakott, Izsák, az ő apja és Rebeka, az ő anyja közelében.
22 Ezek voltak Jákob fiainak nevei: az elsőszülött Rúben, Simeon, Lévi, Júda, Izsakhár, Zebulon, Lea fiai; Ráhel fiai, József és Benjámin; Bilha fiai, Dán és Naftali; Zilpa fiai, Gád és Áser; és Dina, Lea lánya, Jákob egyetlen lánya.
23 És odamentek és meghajoltak Izsák és Rebeka előtt, és amikor meglátták őket, megáldották Jákobot és minden fiát, és Izsák rendkívül örült, mert látta Jákobot, a fiatalabb fiának fiait, és megáldotta őket.

34. FEJEZET

1 És a negyvennegyedik jubileum ezen évhetének hatodik évében [21:48] Jákob elküldte fiait juhaik legeltetésére, szolgáit pedig velük Sikem legelőire.
2 Az amoriták hét királya összegyűlt ellenük, hogy megöljék őket, a fák alá rejtőzve, és jószágukat prédára ejtve.

3 Jákob, Lévi, Júda és József a házban voltak apjukkal, Izsákkal, mert lelkében szomorúság gyötörte őket, és nem tudták elhagyni. Benjámin volt a legfiatalabb, ezért maradt apjukkal.
4 És eljöttek Taphu királyai, Aresa királyai, Szeragan királyai, Selo királyai, Ga'as királyai, Bethoron királya és Ma'anisakir királya, és mindazok, akik ezekben a hegyekben laknak, (és) akik Kánaán földjének erdőiben laknak.
5 És ezt jelentették Jákóbnak, mondván: Íme, az amoriták királyai körülvették fiaidat, és kifosztották nyájaikat.
6 És felkelt házából, ő és három fia, és apja minden szolgája, meg a saját szolgái is, és hatezer kardforgató emberrel ellenük ment.
7 És megölte őket Sikem legelőin, és üldözte azokat, akik elmenekültek, kard élével ölte meg őket, és megölte Aresát, Taput, Saregant, Selót, Amaniszakirt és Ga[gát], és visszaszerezte nyájait.
8 És győzedelmeskedett felettük, és sarcot vetett ki rájuk, hogy adót fizessenek neki, földjük öt gyümölcséből, és megépítette Robelt és Tamnatarest.
9 És békével tért vissza, és békét kötött velük, és ők a szolgái lettek addig a napig, amíg ő és fiai lementek Egyiptomba.
10 És ennek a hétnek a hetedik évében [21:49] elküldte Józsefet, hogy megtudja, hogy vannak-e testvérei a házából Sikem földjére, és megtalálta őket Dótán földjén.
11 És álnokul bántak vele, és összeesküvést szőttek ellene, hogy megöljék, de miután meggondolták magukat, eladták izmaelita kereskedőknek, akik levitték Egyiptomba, és eladták Potifárnak, a fáraó eunuchjának, a szakácsok főemberének, Elew városának papjának.
12 Jákob fiai pedig levágtak egy kecskegidát, József ruháját belemártották a vérbe, és elküldték apjuknak, Jákobnak a hetedik hónap tizedikén.
13 És egész éjjel gyászolta, mert este hozták el neki, és lázas lett a halála miatti gyásztól, és azt mondta: „Egy gonosz vadállat falta fel Józsefet!"; és háznépének minden tagja [vele gyászolt azon a napon, és ők is] vele együtt gyászoltak és jajveszékeltek egész azon a napon.
14 Fiai és lánya pedig felkeltek, hogy vigasztalják, de ő nem hagyta magát vigasztalni fia kedvéért.
15 És azon a napon Bilha meghallotta, hogy József meghalt, és gyászában halt meg, és Kafrátefben lakott, és Dina, a lánya is, József halála után meghalt.
16 És jött ez a három gyászolás Izraelre egy hónap alatt. És eltemették Bilhát Ráhel sírjával szemben, és Dinát, a lányát is, ott temették el.
17 És egy esztendeig gyászolta Józsefet, és nem szűnt meg, mert azt mondta: „Hadd menjek le a sírba, és gyászoljam fiamat!"
18 Ezért rendeltetett Izrael gyermekei számára, hogy a hetedik hónap tizedikén sanyargassák magukat – azon a napon, amikor a hír, amely József miatti sírásra késztette, eljutott apjához, Jákóbhoz –, hogy évente egyszer engesztelést végezzenek magukért egy kecskegidával a hetedik hónap tizedikén bűneikért, mert megszomorították apjuk szeretetét fia, József iránt.
19 És ez a nap azért van elrendelve, hogy gyászolják azon bűneiket, minden vétküket és minden hibájukat, hogy évente egyszer ezen a napon megtisztíthassák magukat.
20 Miután József meghalt, Jákob fiai feleségeket vettek maguknak. Rúben feleségének a neve Ada volt, Simeon feleségének a neve Adlbaa, egy kánaánita; Lévi feleségének a neve Melka, Arám lányai közül, Terah fiainak magvából; Júda feleségének a neve Betasuel, egy kánaánita; Issakár feleségének a neve Hezaka; Zebulon feleségének a neve Ni'iman; Dán feleségének a neve Egla; Naftali feleségének a neve Rasu'u, Mezopotámiából; Gád feleségének a neve Maka; Áser feleségének a neve Ijona; József feleségének a neve Aszenát, az egyiptomi; Benjámin feleségének a neve Ijaszaka.
21 Simeon megbánta bűneit, és vett magának egy második feleséget Mezopotámiából, testvérei közül.

35. FEJEZET

1 És a negyvenötödik jubileum első hetének első évében [2157 AM] Rebeka magához hívta fiát, Jákobot, és megparancsolta neki apjával és testvérével kapcsolatban, hogy tisztelje őket élete minden napján.
2 És Jákob azt mondta: Mindent úgy teszek, ahogy parancsoltad nekem; mert ez lesz nekem a dicsőség és a nagyság, és az Úr előtt igazság, ha megtisztelem őket.
3 És te is, anya, tudod születésemtől fogva mind a mai napig, minden cselekedetemmel és mindazzal, ami szívemben van, hogy mindig jót gondolok mindenről.
4 Hogyan ne tenném meg azt, amit parancsoltál nekem, hogy tiszteljem atyámat és testvéremet?
5 Mondd meg nekem, anya, milyen romlottságot láttál bennem, és én elfordulok tőle, és irgalom lesz rajtam.
6 És azt mondta neki: „Fiam, életem minden napján nem láttam benned semmi gonoszságot, csak igaz cselekedeteket. Mégis elmondom neked az igazat, fiam: Meghalok ebben az évben, és nem élem túl ezt az évet az életemben; mert álmomban láttam a halálom napját, hogy nem élek tovább százötvenöt évnél: és íme, betöltöttem életem minden napját, amelyet élnem kell."
7 Jákob nevetett anyja szavain, mert anyja azt mondta neki, hogy meg kell halnia; és az ereje birtokában vele szemben ült, és nem volt gyenge az ereje; mert be- és kijárt és látott, és erősek voltak a fogai, és semmi baj nem érte élete minden napján.
8 És Jákob ezt mondta neki: „Áldott vagyok, anyám, ha napjaim közelednek életed napjaihoz, és erőm úgy marad velem, mint a te erőd: és nem halsz meg, mert csak tréfálkozol velem a haláloddal kapcsolatban."
9 Bement Izsákhoz, és ezt mondta neki: „Egy kérésem van hozzád: Esketesd meg Ézsaut, hogy nem fog ártani Jákóbnak, és nem üldözi ellenségesen; mert tudod Ézsaú gondolatait, hogy azok ifjúságától fogva romlottak, és nincs benne jóság; mert halálod után meg akarja ölni őt.
10 És te tudod mindazt, amit tett attól a naptól fogva, hogy testvére, Jákób Háránba ment, mind a mai napig: hogyan hagyott el minket teljes szívéből, és hogyan tett rosszat velünk; nyájaidat magának vette, és minden vagyonodat elvitte előled.
11 És amikor könyörögtünk és esedeztünk hozzá a mi javainkért, úgy tett, mint egy ember, aki könyörül rajtunk.
12 És keserűen neheztel rád, mert megáldottad Jákobot, a te tökéletes és igaz fiadat; mert nincs benne gonoszság, csak jóság, és amióta Háránból jött, mind a mai napig nem

fosztott meg minket semmitől, mert mindig mindent a maga idejében hoz nekünk, és teljes szívéből örül, amikor elfogadunk a kezéből, és ő megáld minket, és nem szakadt el tőlünk, mióta Háránból jött, mind a mai napig, és folyamatosan velünk marad otthon, tisztelve minket.
13 Izsák ezt mondta neki: „Én is tudom és látom Jákob tetteit, aki velünk van, hogy teljes szívéből tisztel minket; de Ézsaut jobban szerettem régen, mint Jákobot, mert ő volt az elsőszülött; de most jobban szeretem Jákobot, mint Ézsaut, mert sok gonoszságot cselekedett, és nincs benne igazság, mert minden útja hamisság és erőszak, [és nincs körülötte igazság].
14 És most a szívem nyugtalan minden cselekedete miatt, és sem ő, sem az utódai nem üdvözülnek, mert ők azok, akiket el fognak pusztítani a földről, és akiket gyökerestül ki fognak irtani az ég alól, mert elhagyta Ábrahám Istenét, és feleségei után ment, tisztátalanságuk és tévelygésük után, ő és gyermekei.
15 És megparancsolod nekem, hogy eskesse meg, hogy nem öli meg testvérét, Jákobot; még ha meg is esküszik, nem tartja be az esküjét, és nem tesz jót, hanem csak rosszat.
16 De ha meg akarja ölni Jákobot, a testvérét, akkor Jákob kezébe adatik, és nem menekülhet meg a kezéből [mert a kezébe fog szállni].
17 És ne félj Jákób miatt; mert Jákób oltalmazója nagy és hatalmas és tisztelt, és dicséretre méltóbb Ézsau oltalmazójánál.
18 Rebeka elküldött, és hívatta Ézsaut, aki elment hozzá, és ezt mondta neki: „Van egy kérésem hozzád, fiam, és ígérd meg, hogy megteszed, fiam.”
19 És ő monda: Mindent megteszek, amit mondasz nekem, és nem utasítom el kérésedet.
20 És azt mondta neki: „Arra kérlek, hogy azon a napon, amikor meghalok, vigyél magaddal és temess el Sára, atyád anyja mellé, és hogy te és Jákob szeressétek egymást, és egyikőtök se kívánjon rosszat a másik ellen, hanem csak kölcsönös szeretetet, és (így) boldogulni fogtok, fiaim, és tisztelnek titeket az országban, és egyetlen ellenség sem fog örülni nektek, és áldás és irgalom lesztek mindazok szemében, akik szeretnek titeket.”
21 És azt mondta: „Mindazt megteszem, amit mondtál nekem, és azon a napon, amelyen meghalsz, eltemetlek Sára, apám anyjának mellé, ahogyan kívántad, hogy csontjai a te csontjaid mellett legyenek.”
22 És Jákobot, az én testvéremet is minden test felett szeretni fogom; mert nincs testvérem az egész földön, csak ő egyedül: és ez nem nagy érdem nekem, ha szeretem őt; mert ő az én testvérem, és együtt vettetett el minket a testedben, és együtt jöttünk ki a te méhedből; és ha nem szeretem az én testvéremet, kit szeressek?
23 És én magam kérlek, buzdítsd Jákobot rólam és fiaimról, mert tudom, hogy biztosan király lesz felettem és fiaim felett, mert azon a napon, amikor apám megáldotta őt, őt tette magasabbá, engem pedig alacsonyabbá.
24 És megesküszöm neked, hogy szeretni fogom őt, és életem minden napján nem kívánok ellene rosszat, hanem csak jót.
25 És megesküdött neki mindezek felől. És szólította Jákobot Ézsau szeme láttára, és parancsot adott neki a szavak szerint, amelyeket Ézsaunak mondott.
26 És monda: „Megteszem a te akaratodat; hidd el nekem, hogy semmi gonosz nem származhat tőlem vagy fiaimtól Ézsau ellen, és semmiben sem leszek első, csak a szeretetben.”
27 És ettek és ittak, ő és fiai azon az éjszakán, és meghalt, három jubileumkorában, egyhetes és egyéves korában, azon az éjszakán, és két fia, Ézsau és Jákob, eltemették őt a kettős barlangban Sára, apjuk anyja közelében.

36. FEJEZET

1 És ennek a hétnek a hatodik évében [2162 AM] Izsák magához szólította két fiát, Ézsaut és Jákobot, és ők odamentek hozzá, és ezt mondta nekik: „Fiaim, én atyáim útján megyek, abba az örök házba, ahol atyáim vannak.”
2 Azért temess el engem Ábrahám, az én atyám mellé, a kettős barlangba, Efron, a hettita mezején, ahol Ábrahám sírt vett temetkezésre; abba a sírba, amelyet magamnak ástam, ott temess el engem.
3 És ezt parancsolom nektek, fiaim, hogy gyakoroljátok az igazságosságot és a becsületességet a földön, hogy az Úr beteljesítse rajtatok mindazt, amit az Úr megmondott, hogy Ábrahámmal és az ő magvával tesz.
4 És szeressétek egymást, fiaim, testvéreitek, mint aki szereti a saját lelkét, és mindegyikük keresse azt, amivel testvére javát szolgálhatja, és cselekedjenek együtt a földön; és szeressék egymást, mint a saját lelküket.
5 Ami a bálványok kérdését illeti, megparancsolom és figyelmeztetlek titeket, hogy utasítsátok el, gyűlöljétek és ne szeressétek őket, mert tele vannak megtévesztéssel azok számára, akik imádják őket, és azok számára, akik meghajolnak előttük.
6 Emlékezzetek meg, fiaim, Ábrahámnak, atyátok Istenéről, az Úrról, és arról, hogyan imádtam és szolgáltam Őt én is igazságban és örömmel, hogy megsokasítson titeket, és megsokasítsa magvatokat, mint az ég csillagait, és megszilárdítson titeket a földön, mint az igazság palántáját, amelyet nem irtanak ki gyökerestül minden nemzedéken át örökké.
7 És most megesketlek titeket egy nagy esküvel – mert nincs nagyobb eskü annál, mint a dicsőséges, tiszteletre méltó, nagyszerű, csodálatos és hatalmas név, aki teremtette az eget, a földet és mindent együtt –, hogy félni fogjátok és imádni fogjátok őt.
8 És hogy mindegyikőtök szeretettel és igazsággal szeresse testvérét, és hogy senki se kívánjon rosszat testvére ellen mostantól fogva örökké életetek minden napján, hogy boldoguljatok minden cselekedetetekben, és ne pusztuljatok el.
9 És ha közületek bármelyikőtök gonoszt forral testvére ellen, tudjátok meg, hogy mostantól fogva mindenki, aki gonoszt forral testvére ellen, annak kezébe esik, és kiirtják az élők földjéről, és magva elpusztul az ég alól.
10 Hanem a zűrzavar, az átok, a felháborodás és a harag napján, lángoló, emésztő tűzzel, ahogyan Szodomát felégette, úgy fogja felégetni földjét, városát és mindent, ami az övé, és kitöröltetik az emberek fiainak fegyelmezéséről szóló könyvből, és nem írják be az élet könyvébe, hanem abba, ami pusztulásra van ítélve, és az örök átokba megy át; hogy kárhoztatásuk mindig megújuljon gyűlöletben, átokban, haragban, gyötrelemben,

felháborodásban, csapásokban és betegségekben mindörökké.
11 Azt mondom és bizonyságot teszek nektek, fiaim, arról az ítéletről, amely arra az emberre jön, aki ártani akar testvérének.
12 És azon a napon elosztotta minden vagyonát a kettő között, és a nagyobb részt az elsőszülöttnek adta, a tornyot és mindent, ami körülötte volt, és mindent, ami Ábrahám birtokolt az Eskü Kútjánál.
13 És monda: Ezt a nagyobb részt az elsőszülöttnek adom.
14 Ézsau ezt mondta: „Eladtam Jákóbnak, és neki adtam az elsőszülöttségi jogomat; adják neki, és egy szavam sincs róla, mert az övé."
15 Izsák pedig monda: Áldás szálljon rátok, fiaim, és a ti magotokra ma, mert megnyugvást adtatok nékem, és nem bánkódik a szívem az elsőszülöttségi jog miatt, hogy ne cselekedj gonoszságot miatta.
16 Áldja meg a Magasságos Isten azt az embert, aki igazságot cselekszik, őt és utódait mindörökké!
17 És befejezte a parancsolást és az áldást, és együtt ettek és ittak előtte, és örült, mert egy akarat volt közöttük, és elmentek tőle, és megpihentek azon a napon és elaludtak.
18 És Izsák azon a napon örömmel aludt el ágyában; és örök álmot aludt, és meghalt száznyolcvan éves korában. Huszonöt hetet és öt évet töltött be; és két fia, Ézsau és Jákob eltemette őt.
19 Ézsau pedig elméne Edom földjére, a Szeir hegyére, és ott lakozék.
20 És Jákob Hebron hegyeiben lakott, Ábrahám, az ő atyja tartózkodási földjének tornyában, és teljes szívéből imádta az Urat, a látható parancsolatok szerint, ahogyan Ő felosztotta nemzedékeinek napjait.
21 És Lea, a felesége meghalt a negyvenötödik jubileum második hetének negyedik évében, [2167-ben], és eltemette őt a kettős barlangban Rebeka, az ő anyja közelében, Sára, az ő apja anyjának sírjától balra.
22 És eljöttek mind a fiai, és Lea fiai is, hogy gyászolják vele feleségét, Leát, és vigasztalják őt miatta, mert gyászolta őt, mivel nagyon szerette őt, miután meghalt Ráhel, a húga.
23 Mert tökéletes és igaz volt minden útjában, és tisztelte Jákobot, és mindazokban az időkben, amíg vele élt, nem hallott Jákob szájából egyetlen durva szót sem, mert szelíd, békés, igaz és tiszteletreméltó volt.
24 És visszaemlékezett minden tettére, amit életében tett, és rendkívül megsiratta; mert teljes szívéből és teljes lelkéből szerette.

37. FEJEZET

1 És azon a napon, amelyen Izsák, Jákob és Ézsau apja meghalt, [2162-ben] meghallották Ézsau fiai, hogy Izsák az idősebb fiának részét odaadta ifjabb fiának, Jákobnak, és nagyon haragudtak.
2 És vitatkoztak apjukkal, mondván: „Miért adta apád Jákobnak az idősebb részét, és miért hagyott el téged, holott te vagy az idősebb, Jákob pedig a fiatalabb?"
3 És azt mondta nekik: „Mivel eladtam az elsőszülöttségi jogomat Jákobnak egy kis adag lencséért, és azon a napon, amikor apám elküldött vadászni és fogni, és vinni neki valamit, amit megehet és megáldhat, álnoksággal jött, és ételt és italt hozott apámnak, és apám megáldotta őt, és a keze alá adott engem."
4 És most apánk megeskettetett minket, engem és őt, hogy nem fogunk egymás között gonoszt tervezni sem a testvére ellen, és hogy szeretetben és békében maradunk egymás testvérével, és nem rontjuk meg útjainkat.
5 És azt mondták neki: Nem hallgatunk rád, hogy békét kössünk vele, mert a mi erőnk nagyobb az ő erejénél, és mi hatalmasabbak vagyunk nála; mi megyünk ellene, megöljük őt, és elpusztítjuk őt és fiait. És ha nem jössz velünk, neked is ártunk.
6 És most hallgass ránk: Küldjünk Arámba, Filiszteába, Moábba és Ammonba, és válasszunk ki magunknak harcra kész, válogatott férfiakat, és menjünk ellene, és harcoljunk vele, és irtsuk ki őt a földről, mielőtt megerősödne.
7 Az apjuk pedig monda nékik: Ne menjetek, és ne harcoljatok vele, hogy el ne essetek előtte.
8 És ezt mondták neki: „Pontosan így teszel ifjúságodtól fogva mind a mai napig, és az ő igája alá helyezed a nyakadat."
9 Nem fogunk hallgatni ezekre a szavakra.' És küldtek Arámba és Adurámba, apjuk barátjához, és felbéreltek magukkal ezer harcost, válogatott harcosokat.
10 És jött hozzájuk Moábból és Ammon fiai közül ezer válogatott zsoldos, Filiszteából ezer válogatott harcos, Edomból és a hóriak közül ezer válogatott harcos, és Kittimből harcos vitézek.
11 És azt mondták apjuknak: Menj ki velük, és vezesd őket, különben megölünk téged.
12 És haraggal és felháborodással telt meg, amikor látta, hogy fiai arra kényszerítik, hogy előttük menjen, és vezesse őket testvére, Jákob ellen.
13 De később visszaemlékezett mindazokra a gonoszságokra, amelyek szívében Jákob, az ő testvére ellen lappanogtak; és nem emlékezett meg az esküről, amelyet apjának és anyjának megesküdött, hogy nem forral gonoszságot Jákob, az ő testvére ellen élete végéig.
14 És mindezek ellenére Jákob nem tudta, hogy csatába jönnek ellene, és gyászolta Leát, a feleségét, mígnem egészen a torony közelébe értek négyezer harcossal és válogatott harcosokkal.
15 Hebron férfiai pedig ezt üzenték neki: „Íme, a testvéred ellened jött, hogy harcoljon veled, négyezer kardforgatóval, pajzsot és fegyvert hordanak."; mert jobban szerették Jákobot, mint Ézsaut. Így hát megmondták neki; mert Jákob nagylelkűbb és irgalmasabb ember volt, mint Ézsau.
16 Jákob azonban nem hitt, míg egészen közel nem értek a toronyhoz.
17 Bezárta a torony kapuit, és a mellvédre állt, és így szólt testvéréhez, Ézsauhoz: „Nemes vigasztalás, amellyel eljöttél, hogy megvigasztalj engem meghalt feleségemért. Ez az eskü, amelyet megesküdtél apádnak, majd anyádnak, mielőtt meghaltak? Megszegted az esküt, és abban a pillanatban, hogy megesküdtél apádnak, elítéltek."
18 És Ézsau felele, és monda néki: Sem az emberek fiainak, sem a föld vadjainak nincsen igazságra vonatkozó esküjük, melyet örökre esküvésben tettek volna; hanem minden nap gonoszságot forralnak egymás ellen, és hogyan ölheti meg mindegyik ellenségét és ellenségét.
19 És gyűlölsz engem és gyermekeimet örökké. És nem őrzöm meg a testvériség kötelékét veled.

20 Halld meg ezeket a szavakat, melyeket kijelentek neked: Ha a vaddisznó megváltoztathatja bőrét, és sörtéit olyan puhává teheti, mint a gyapjú, vagy ha szarvakat növeszthet a fején, mint a szarvas vagy a juh szarvait, akkor megtartom a testvériség kötelékét veled, és ha a mellek el is válnak anyjuktól, mert nem voltál nekem testvér.
21 És ha a farkasok békét kötnek a bárányokkal, hogy ne falják fel és ne erőszakoskodjanak velük, és ha szívük a javukra fordul, akkor békesség lesz a szívemben irántad.
22 És ha az oroszlán barátja lesz az ökörnek és békét köt vele, És ha egy iga alá köttetik vele és vele szánt, Akkor békét kötök veled.
23 És amikor a holló fehérré válik, mint a raza, Akkor tudd meg, hogy szerettelek téged, És békét kötök veled, Gyomlálatlanná teszlek, És fiaid is gyökerestül kiirtatnak, És nem lesz békességed.
24 És amikor Jákob látta, hogy szívéből és teljes lelkéből annyira gonosz iránta, hogy meg akarja ölni, és hogy úgy ugrott elő, mint a vaddisznó, amelyik rátámad a lándzsára, amely átszúrja és megöli azt, és nem hátrál meg előle;
25 Akkor megparancsolta övéinek és szolgáinak, hogy támadják meg őt és minden társait.

38. FEJEZET

1 És ezután Júda szólt Jákóbhoz, az apjához, és ezt mondta neki: „Fűzd meg íjadat, apám, és lődd ki nyilaidat, és lődd le az ellenséget, és öld meg az ellenséget; és legyen hatalmad, mert nem öljük meg a testvéredet, mert olyan, mint te, és olyan, mint te, adjuk meg neki ezt a tiszteletet."
2 Jákob ekkor megfeszítette íját, kilőtte a nyilat, és eltalálta Ézsaut, a testvérét (jobb mellén), és megölte.
3 És ismét kiküldött egy nyilat, és eltalálta az arám Adorán a bal mellkasán, hátraszorította és megölte.
4 És akkor kivonultak Jákob fiai, ők és szolgáik, csapatokra osztva magukat a torony négy oldala mentén.
5 Júda pedig elöl vonult, Naftali és Gád pedig vele, és ötven szolga vele a torony déli oldalán, és megöltek mindenkit, akit előttük találtak, és senki sem menekült meg közülük.
6 És Lévi, Dán és Áser kivonultak a torony keleti oldala felé, és ötven (férfi) velük, és megölték Moáb és Ammon harcosait.
7 Rúben, Izsakár és Zebulon pedig kivonultak a torony északi oldala felé, és ötven emberrel velük, és megölték a filiszteusok harcosait.
8 És Simeon, Benjámin és Énók, Rúben fia, kivonultak a torony nyugati oldalán, és ötven (férfi) velük, és megöltek négyszáz edomitát és hóriakat, erős harcosokat; és hatszázan elmenekültek, és Ézsau négy fia is velük menekült, és otthagyták apjukat holtan fekve, amint elesett azon a dombon, amely Adurámban van.
9 Jákob fiai pedig üldözőbe vették őket Szeir hegyéig. Jákob eltemette testvérét azon a dombon, amely Adurámban van, majd visszatért házába.
10 Jákob fiai pedig rátámadtak Ézsau fiaira Szeir hegyén, és meghajoltak, úgyhogy Jákob fiainak szolgái lettek.
11 És elküldtek az apjukhoz (megkérdezni), hogy békét kössenek-e velük, vagy megöljék őket.
12 És Jákob üzent fiainak, hogy kössenek békét, és ők békét kötöttek velük, és a szolgaság igáját vetették rájuk, úgyhogy mindig adót fizettek Jákobnak és fiainak.
13 És továbbra is adót fizettek Jákóbnak egészen addig a napig, amíg lement Egyiptomba.
14 És Edom fiai nem szabadultak meg a szolgaság igájától, amelyet Jákob tizenkét fia rakott rájuk, mind a mai napig.
15 Ezek voltak azok a királyok, akik Edom földjén uralkodtak, mielőtt Izráel fiai felett király uralkodott volna [egészen a mai napig] Edom földjén.
16 Edomban Bálák, Beór fia uralkodott, városának neve pedig Danaba volt.
17 Balak meghalt, és Jobáb, a bószeri Zárának fia uralkodott helyette.
18 Jóbáb meghalt, és helyette a Témán földjéről való Asám uralkodott.
19 És meghalt Asám, és uralkodott helyette Adát, Barád fia, aki megölte Midiánt Moáb mezején, és városának neve Ávit volt.
20 És meghalt Adath, és helyette az Amasekából való Salman uralkodott.
21 Salman meghalt, és helyette a folyó menti Ra'abotból való Saul uralkodott.
22 Saul meghalt, és helyette Ba'elunán, Akbór fia uralkodott.
23 És meghalt Ba'elunan, Akhbor fia, és helyette Adath uralkodott, feleségének neve pedig Maitabit volt, Matarat lánya, aki Metabedza'ab lánya volt.
24 Ezek azok a királyok, akik Edom földjén uralkodtak.

39. FEJEZET

1 Jákób pedig atyja bujdosásának földjén, Kánaán földjén lakott. Ezek Jákób nemzetségei.
2 József tizenhét éves volt, amikor levitték Egyiptom földjére, és megvette őt Potifár, a fáraó eunuchja, a főszakács.
3 Józsefet pedig egész háza fölé helyezte, és az Úr áldása szállt az egyiptomi házára József miatt, és az Úr sikert adott neki mindenben, amit tett.
4 Az egyiptomi pedig mindent József kezébe adott, mert látta, hogy az Úr vele van, és hogy az Úr mindenben sikert ad neki, amit tesz.
5 József arca igen szép volt, urának felesége pedig felemelte szemeit, meglátta Józsefet, megszerette őt, és kérte, hogy feküdjön vele.
6 De nem adta fel a lelkét, és emlékezett az Úrra és azokra a szavakra, amelyeket apja, Jákob, Ábrahám szavai közül olvasott fel, hogy senki ne paráználkodjon olyan nővel, akinek férje van; hogy számára a halál büntetése elrendeltetett a mennyekben a Magasságos Isten előtt, és a bűn fel lesz jegyezve ellene az örök könyvekben, állandóan az Úr előtt.
7 József pedig megemlékezett ezekről a szavakról, és nem volt hajlandó vele hálni.
8 Egy évig kérlelte őt, de ő vonakodott, és nem hallgatott rá.
9 De az asszony átölelte és szorosan tartotta őt a házban, hogy kényszerítse, hogy feküdjön vele, bezárta a ház ajtaját és szorosan tartotta őt; de ő a ruháját az asszony kezében hagyta, betörte az ajtót és elmenekült előle.

10 És látta az asszony, hogy nem akar vele hálni, és rágalmat adott neki ura előtt, mondván: „A te héber szolgád, akit szeretsz, erőszakkal akart rám hatni, hogy velem feküdjön; és lőn, hogy amikor felemeltem a hangomat, elmenekült, és ruháját a kezemben hagyta, miközben fogtam, és betört az ajtón.”
11 Az egyiptomi meglátta József ruháját és a betört ajtót, és hallotta felesége szavait, ezért börtönbe vetette Józsefet, oda, ahol a király által fogva tartott foglyokat őrizték.
12 És ott volt a börtönben, és az Úr kegyessé tette Józsefet a börtönőrök parancsnoka előtt, és irgalmat iránta, mert látta, hogy az Úr vele van, és hogy az Úr mindenét sikeressé teszi, amit tesz.
13 És mindent a kezébe adott, és a börtönőrök főnöke semmiről sem tudott, ami nála volt, mert József csinált mindent, és az Úr tette tökéletessé.
14 És két évig maradt ott. Azokban a napokban a fáraó, Egyiptom királya haragra gerjedt két udvarmestere, a főpohárnok és a fősütő ellen, és fogságba vetette őket a főszakács házában, abban a börtönben, ahol Józsefet is fogva tartották.
15 A börtönőrök parancsnoka Józsefet bízta meg szolgálatukkal, aki előttük szolgált.
16 És álmot álmodtak mindketten, a főpohárnok és a fősütő, és elmondták Józsefnek.
17 És ahogy megfejtette nekik, úgy történt velük, és a fáraó visszahelyezte hivatalába a főpohárnokot, a főpékmestert pedig megölette, ahogyan József megfejtette nekik.
18 De a főpohárnok elfelejtette Józsefet a börtönben, bár tudatta vele, mi fog történni vele, és nem emlékezett meg arról, hogy elmondja a fáraónak, hogyan mondta meg neki József, mert elfelejtette.

40. FEJEZET

1 Azokban a napokban a fáraó egy éjjel két álmot látott egy éhínségről, amely az egész országban lesz. Felébredt álmából, és összehívta az összes álomfejtőt és mágust, akik Egyiptomban voltak, és elmondta nekik két álmát, de ők nem tudták megfejteni.
2 És akkor a főpohárnok megemlékezett Józsefről, és beszélt róla a királynak, és kihozta őt a börtönből, és elmesélte előtte két álmát.
3 És azt mondta a fáraó előtt, hogy a két álma egy, és ezt mondta neki: „Hét év jön, (amelyben) bőség lesz egész Egyiptom földjén, és azután hét év éhínség, olyan éhínség, amilyen még nem volt az egész földön.”
4 Most pedig rendeljen a fáraó felügyelőket egész Egyiptom földjére, és halmozzon fel élelmet minden városban a bőség esztendőinek idejére, hogy legyen élelem az éhínség hét esztendejére, és ne vesszen el a föld az éhínség miatt, mert igen súlyos lesz.
5 Az Úr pedig kegyessé és irgalmassá tette Józsefet a fáraó szemében, és a fáraó ezt mondta szolgáinak: Nem találunk ilyen bölcs és értelmes embert, mint ez az ember, mert az Úr lelke van vele.
6 És kinevezte őt a másodiknak egész országában, hatalmat adott neki egész Egyiptom felett, és a fáraó második szekerén utaztatta.
7 És byssus ruhákba öltöztette, és aranyláncot tett a nyakába, és (egy hírnök) kiáltotta előtte: „El 'El wa 'Abirer!”, és gyűrűt húzott a kezére, és egész háza fölé rendelte, és felmagasztalta őt, és ezt mondta neki: „Csak a trónon leszek nagyobb nálad.”
8 József pedig uralkodott egész Egyiptom földjén, és a fáraó minden fejedelme, minden szolgája és mindaz, aki a király ügyeit intézte, szerették őt, mert igaz életet élt, mivel nem volt benne büszkeség és gőg, nem volt személyválogató, és nem fogadott el ajándékokat, hanem igaz életet élt az ország minden népe felett.
9 És Egyiptom földje békében volt a fáraó előtt József miatt, mert az Úr vele volt, és kegyelmet és irgalmat adott neki minden nemzedékében mindazok előtt, akik ismerték őt, és akik hallottak róla, és a fáraó királysága jól rendezett volt, és nem volt benne Sátán vagy gonosz ember.
10 A király József nevét Szefantifánsznak nevezte el, és feleségül adta Józsefnek Potifár leányát, aki a heliopoliszi pap, a főszakács leánya volt.
11 És azon a napon, amelyen József a fáraó előtt állt, harmincéves volt.
12 És abban az évben meghalt Izsák. És lőn, ahogyan József megmondta két álmának értelmezésekor, ahogyan megmondta, hét bő esztendő volt egész Egyiptom földjén, és Egyiptom földje bőségesen termett, egy szekérnyi termést, tizennyolcszáz szekérnyit.
13 József pedig minden városba gyűjtött élelmet, mígnem tele lettek gabonával, annyira, hogy már nem tudták megszámolni és megmérni a sokaságát.

41. FEJEZET

1 És a negyvenötödik jubileum második évhetében, (és) a második évben, [2165 AM] Júda feleségül vette elsőszülött fiát, Ért, Arám lányai közül, akit Támárnak hívtak.
2 De gyűlölte őt, és nem hált vele, mert anyja Kánaán leányai közül való volt, és anyja rokonai közül akart magának feleséget venni, de Júda, az apja, nem engedte meg neki.
3 És ez az Ér, Júda elsőszülöttje, gonosz volt, és az Úr megölte őt.
4 És Júda monda Onánnak, az ő testvérének: Menj be a te testvéred feleségéhez, és teljesítsd a férjed testvérének kötelességét, és támassz magot a te testvérednek.
5 Ónán pedig tudta, hogy a mag nem az övé lesz, (hanem) csak a testvéréé, ezért bement testvére feleségének házába, és a földre szórta a magot, és gonosznak találta az Úr szemét, ezért megölte őt.
6 Júda ezt mondta menyének, Támárnak: „Maradj özvegyen atyád házában, amíg felnő a fiam, Séla, és akkor feleségül adok néki.”
7 És felnőtt; de Bedsu'el, Júda felesége, nem engedte meg fiának, Sélának, hogy férjhez menjen. És Bedsu'el, Júda felesége, meghalt [2168-ban] ennek a hétnek az ötödik évében.
8 A hatodik évben Júda felment Timnába juhait nyírni. [2169] És mondták Támárnak: Íme, apósod felmegy Timnába juhait nyírni.
9 Levette özvegyi ruháját, fátylat tett magára, felékesítette magát, és leült a Timnába vezető út melletti kapuban.
10 Amikor Júda ment, rátalált, és azt gondolta, hogy parázna, ezért ezt mondta neki: „Hadd menjek be hozzád!” Az pedig azt mondta neki: „Gyere be!”, és ő bement.

11 És monda néki: Add meg a béremet! És monda néki: Nincs semmi a kezemben, csak a gyűrűm, mely az ujjamon van, a nyakláncom és a botom, mely a kezemben van.
12 És azt mondta neki: Add ide nekem, amíg el nem küldöd a béremet. És ő azt mondta neki: Küldök neked egy kecskegidát. És odaadta neki, és bement hozzá, és teherbe esett tőle.
13 Júda pedig elment a juhaihoz, és ő is hazament apja házához.
14 Júda elküldött egy kecskegidát adullámiai pásztorával, de az nem találta meg, és megkérdezte a hely lakóit, mondván: „Hol van az a parázna nő, aki itt volt?" Azok pedig azt mondták neki: „Nincs itt köztünk parázna nő."
15 És visszatért, és jelentette neki, és azt mondta neki, hogy nem találta meg: „Megkérdeztem a hely lakóit, és azt mondták nekem: Nincs itt semmiféle parázna nő."
16 És azt mondta: „Hadd tartsa meg (azokat), nehogy gúny tárgyává váljunk." És amikor eltelt a három hónap, nyilvánvalóvá vált, hogy terhes, és hírt adtak Júdának, mondván: „Íme, Támár, a menyed, paráznaságból teherbe esett."
17 Júda pedig bement apja házába, és ezt mondta apjának és testvéreinek: „Hozzátok ki, és égessék el, mert tisztátalanságot követett el Izráelben!"
18 És lőn, hogy amikor kivitték, hogy elégessék, elküldte apósának a gyűrűt, a nyakláncot és a botot, mondván: „Tudd meg, kiéi ezek, mert tőle vagyok teherbe esve."
19 Júda elismerte, és ezt mondta: „Támár igazabb nálam."
20 És ezért ne égessék el őt!' És ezért nem adták Sélának, és ő többé nem közeledett hozzá.
21 És ezután két fiút szült, Pérecet [2170 AM] és Zerahot, ennek a második hétnek a hetedik évében.
22 És akkor teltek el a hét termő esztendő, amelyről József beszélt a fáraónak.
23 És Júda elismerte, hogy gonosz volt a tett, amit tett, mert a menyével hált, és utálatosnak tartotta azt a szemében, és elismerte, hogy vétkezett és eltévelyedett, mert felfedte fia ruhájának alsóruháját, és elkezdett jajgatni és könyörögni az Úr előtt a vétke miatt.
24 És álomban mondtuk neki, hogy megbocsáttatott neki, mert buzgón könyörgött, jajveszékelt, és többé nem követte el azt.
25 És megbocsátást nyert, mert elfordult bűnétől és tudatlanságától, mert súlyosan vétkezett Istenünk előtt; és mindenkit, aki így cselekszik, mindenkit, aki az anyósával hál, égessék meg tűzzel, hogy eléghessen benne, mert tisztátalanság és fertőtlenség van rajtuk, tűzzel égessék meg őket.
26 És parancsold meg Izrael fiainak, hogy ne legyen közöttük tisztátalanság, mert aki a menyével vagy anyósával hál, tisztátalanságot követ el; tűzzel égessék el a férfit, aki vele hált, és az asszonyt is, és elfordítja az Úr a haragot és a büntetést Izraelről.
27 És Júdának azt mondtuk, hogy két fia nem hált vele, és emiatt az ő magva egy második generációra megszilárdult, és nem fogják kiirtani.
28 Mert szemmel láthatóan ment, és büntetést keresett, nevezetesen Ábrahám ítélete szerint, amelyet fiainak parancsolt, Júda tűzzel akarta megégetni őt.

42. FEJEZET

1 És a negyvenötödik jubileum harmadik hetének első évében éhínség kezdett jönni a földre, és az eső nem volt hajlandó hullani a földre, mert semmi sem esett.
2 És a föld terméketlenné vált, de Egyiptom földjén volt élelem, mert József begyűjtötte a föld magját a bőség hét esztendejében, és megőrizte azt.
3 És elmentek az egyiptomiak Józsefhez, hogy élelmet adjon nekik, és kinyitotta a raktárakat, ahol az első év gabonája volt, és aranyért eladta az ország népének.
4 <Nagy volt az éhínség Kánaán földjén>, és Jákob meghallotta, hogy van élelem Egyiptomban, és elküldte tíz fiát, hogy szerezzenek neki élelmet Egyiptomban; de Benjámint nem küldte el, és <Jákob tíz fia> megérkezett <Egyiptomba> azok között, akik (oda)mentek.
5 József felismerte őket, de ők nem ismerték fel őt, ezért szólt hozzájuk, kérdezősködött tőlük, és ezt mondta nekik: „Nem kémek vagytok-e, és nem azért jöttetek, hogy kikémleljetek az országot?" És őrizetbe vette őket.
6 Azután szabadon engedte őket, Simeont pedig egyedül tartotta fogva, kilenc testvérét pedig elküldte.
7 És megtöltötte zsákjaikat gabonával, és aranyukat is a zsákjaikba tette, és ők nem vették észre.
8 És megparancsolta nekik, hogy hozzák el öccsüket, mert azt mondták neki, hogy apjuk él, és öccsük is.
9 És felmentek Egyiptom földjéről, és megérkeztek Kánaán földjére; és elbeszélték apjuknak mindazt, ami velük történt, és hogy az ország ura hogyan szólt keményen hozzájuk, és hogyan fogta el Simeont, amíg el nem hozzák Benjámint.
10 Jákob pedig monda: Megfosztottatok engem gyermekeimtől! József nincsen, Simeon sincsen, és Benjámint is elviszitek. Rám szállt a ti gonoszságtok.
11 „És monda: A fiam nem megy le veletek, nehogy megbetegszik; mert anyjuk két fiút szült, és az egyik meghalt, ezt is elveszitek tőlem. Ha netán lázas lesz útközben, öregségemet bánattal halálra hozzátok."
12 Látta ugyanis, hogy a pénzük visszakerült mindenkinek a zsákjába, ezért félt elküldeni őt.
13 És az éhínség fokozódott és súlyosbodott Kánaán földjén, és minden földön, kivéve Egyiptom földjét, mert az egyiptomiak közül sokan felhalmozták a magot élelemnek attól az időtől fogva, hogy látták Józsefet magot gyűjteni és raktárakba tenni, és megőrizni az éhínség éveire.
14 És Egyiptom népe ebből élt az éhínség első évében.
15 Amikor Izráel látta, hogy az éhínség igen súlyos az országban, és hogy nincs segítség, ezt mondta fiainak: Menjetek vissza, és hozzatok nekünk élelmet, hogy meg ne haljunk!
16 Ők pedig mondták: „Nem megyünk; ha a legkisebb testvérünk nem jön velünk, akkor nem megyünk."
17 Izráel látta, hogy ha nem küldi el őt velük, mindnyájan elpusztulnak az éhínség miatt.
18 És Rúben ezt mondta: Add őt a kezembe, és ha nem hozom vissza neked, öld meg két fiamat a lelke helyett.
19 És ő azt mondta neki: „Ne menjen veled." Júda pedig odalépett, és ezt mondta: „Küldd el őt velem, és ha nem hozom vissza hozzád, viseljem előtted a bűnt életem minden napján."
20 És elküldte őt velük a hét második évében, a hónap első napján, és megérkeztek Egyiptom földjére mindazokkal,

akik mentek, és ajándékok voltak a kezükben: dió, mandula, terebint és tiszta méz.
21 És elmentek és megálltak József előtt, és ő meglátta Benjámint, az ő testvérét, és felismerte őt, és megkérdezte tőlük: Ez a ti legkisebb testvéretek? És azt mondták neki: Ő az. És mondta: Az Úr legyen irgalmas hozzád, fiam!
22 És elküldte őt a házába, és kihozta hozzájuk Simeont, és lakomát készített nekik, és bemutatták neki az ajándékot, amelyet a kezükben hoztak.
23 És ettek előtte, és mindnyájuknak adott egy részt, de Benjámin része hétszerte nagyobb volt, mint bármelyiküké.
24 Ettek és ittak, majd felkeltek és szamaraik mellett maradtak.
25 József pedig tervet eszelt ki, hogy megtudja a véleményüket arról, hogy vajon békesség uralkodik-e közöttük, és ezt mondta a háza gondviselőjének: „Töltsd meg minden zsákjukat élelemmel, és tedd vissza nekik a pénzüket az edényeikbe, az én poharamat pedig, az ezüstpoharat, amelyből én iszom, tedd a legkisebb zsákjába, és küldd el őket!”

43. FEJEZET

1 És úgy tett, ahogyan József meghagyta neki, és megtöltötte nekik minden zsákjukat élelemmel, a pénzüket is a zsákjaikba tette, a poharat pedig Benjámin zsákjába tette.
2 És kora reggel elindultak, és lőn, hogy miután elmentek onnan, József így szólt háza gondviselőjehöz: „Üldözd őket, fuss és fogd el őket, mondván: »Jóért rosszal fizettetek nekem; elloptátok tőlem az ezüstpoharat, amelyből az én uram iszik.« És hozzátok vissza hozzám a legfiatalabb testvérüket, és hozzátok el gyorsan, mielőtt kimegyek az ítélőszékemhez.«”
3 És utánuk futott, és így szólt hozzájuk.
4 És mondának néki: Isten őrizzen attól, hogy a te szolgáid ezt tegyék, és ellopjanak a te urad házából bármilyen edényt, sőt a pénzt is, a melyet először találtunk a mi zsákjainkban, mi hoztuk vissza a te szolgáid Kánaán földjéről.
5 Hogyan lophatnánk hát bármilyen eszközt? Íme, itt vagyunk mi, zsákjainkkal együtt, és ahol csak megtalálod a poharat bármelyikünk zsákjában, öljék meg, és mi, szamarainkkal együtt, szolgálunk uradnak.
6 És monda nékik: Nem úgy van, csak azt az embert veszem szolgának, akinél találok, és ti békében térhettek vissza házatokba.
7 És amikor a legidősebbel kezdve és a legkisebbel végezve a tárolóedényeikben kutatott, megtalálták azt Benjámin zsákjában.
8 És megszaggatták ruháikat, megrakodtak szamaraikra, és visszatértek a városba, és megérkeztek József házához, és mindnyájan arcra borultak előtte a földre.
9 József pedig monda nékik: Rosszul cselekedtetek. És ők mondák: Mit mondjunk, és hogyan védekezzünk? Urunk leleplezte szolgái vétkét; íme, mi a mi urunk szolgái vagyunk, és a szamaraink is.
10 József pedig monda nékik: Én is félem az Urat; ti pedig menjetek haza, és legyen a testvéretek a szolgám, mert gonoszul cselekedtetek. Nem tudjátok, hogy az ember gyönyörködik a poharában, mint én ebben a pohárban? És ti mégis elloptátok tőlem?
11 És Júda ezt mondta: „Ó, uram, hadd szóljon kérlek a te szolgád egy szót uram fülébe: két testvért szült szolgád anyja apánknak; az egyik elment, elveszett, és nem találták meg, és egyedül ő maradt meg anyjától, és a te szolgád, a mi apánk szereti őt, és az ő élete is ehhez (a fiúhoz) van kötve.”
12 És ha majd elmegyünk a te szolgádhoz, a mi atyánkhoz, és a fiú nincs velünk, akkor meghal, és mi bánattal viszsük atyánkat a halálba.
13 Hadd maradjak én, a te szolgád, a fiú helyett uramnál rabszolgaként, a fiú pedig menjen el testvéreivel, mert én kezeskedtem érte a te szolgád, a mi apánk kezében, és ha nem hozom vissza, a te szolgád örökre viselni fogja apánk bűnét.
14 József pedig látta, hogy mindannyian egyetértenek a jóságban egymással, és nem tudta visszafogni magát, és elmondta nekik, hogy ő József.
15 És héber nyelven beszélgetett velük, nyakukba borult és sírt.
16 De ők nem ismerték meg őt, és sírni kezdtek. És ő azt mondta nekik: „Ne sírjatok miattam, hanem siessetek, hozzátok hozzám apámat; és meglátjátok, hogy az én szám szól, és az én testvérem, Benjámin szemei látnak.”
17 Mert íme, ez az éhínség második éve, és még öt év van aratás, fatermés vagy szántás nélkül.
18 Jertek le hamar ti és a családotok, hogy el ne vesszetek az éhség miatt, és ne bánkódjatok a javaitok miatt! Mert az ÚR küldött engem előttetek, hogy rendet tegyek, és sokan élhessenek.
19 Mondjátok meg apámnak, hogy még élek, és íme, látjátok, hogy az ÚR a fáraó atyjává tett engem, és uralkodóvá az ő háza és egész Egyiptom földje felett.
20 És beszéljétek el apámnak minden dicsőségemet, és mindazt a gazdagságot és dicsőséget, amit az Úr adott nekem.
21 A fáraó parancsára adott nekik szekereket és úti élelmet, és adott nekik tarka ruhákat és ezüstöt.
22 Apjuknak ruhákat, ezüstöt és tíz szamarat küldött, amelyek gabonát vittek, és elküldte őket.
23 Felmentek, és hírt adtak apjuknak, hogy József él, és gabonát oszt a föld minden népének, és hogy ő uralkodik egész Egyiptom földjén.
24 Apjuk azonban nem hitte el, mert teljesen elkalandozott; de amikor meglátta a szekereket, amelyeket József küldött, lelke feléledt, és ezt mondta: „Elég nekem, ha József él; lemegyek és meglátogatom, mielőtt meghalok.”

44. FEJEZET

1 És elindult Izráel Háránból, házából a harmadik hónap újholdján, és a Fogadalom Kútjának útján ment, és áldozatot mutatott be atyja, Izsák Istenének ennek a hónapnak a hetedikén.
2 Jákóbnak eszébe jutott az álom, amelyet Bételben látott, és félt lemenni Egyiptomba.
3 És miközben azon gondolkodott, hogy üzen Józsefnek, hogy jöjjön el hozzá, de hogy nem akar lemenni, hét napig ott maradt, hátha látomást kap, hogy maradjon-e vagy lemegy-e.

4 És megünnepelte az első termés aratásának ünnepét az ősi gabonával, mert egész Kánaán földjén egy maréknyi mag sem volt [az országban], mert éhség sújtotta az összes vadállatot, szarvasmarhát, madarat és az embert is.
5 És a tizenhatodik napon megjelent neki az Úr, és így szólt hozzá: „Jákob, Jákob!” Ő pedig felelte: „Itt vagyok.” Ő pedig ezt mondta neki: „Én vagyok atyáid Istene, Ábrahám és Izsák Istene; ne félj lemenni Egyiptomba, mert ott teszlek nagy néppé. Lemegyek veled, és felhozlak (ismét), és ezen a földön temetnek el, és József a szemeidre teszi a kezét.”
6 Ne félj, menj le Egyiptomba!
7 Fiai és fiainak fiai is felkeltek, és apjukat és holmijukat szekerekre rakták.
8 És felkelt Izráel az Eskü Kútjától ennek a harmadik hónapnak a tizenhatodik napján, és elment Egyiptom földjére.
9 Izráel elküldte Júdát maga előtt a fiához, Józsefhez, hogy vizsgálja meg Gósen földjét, mert József megmondta testvéreinek, hogy jöjjenek és lakjanak ott, hogy közel lehessenek hozzá.
10 És ez volt a legszebb (föld) Egyiptom földjén, és közel hozzá, mindnyájuknak (és a jószágnak is).
11 Ezek pedig Jákob fiainak a nevei, akik Jákobbal, az ő atyjukkal Egyiptomba mentek.
12 Rúben, Izráel elsőszülöttje; és ezek fiainak a nevei: Énók, Pallu, Hecron és Karmi, öten.
13 Simeon és fiai; ezek pedig fiainak nevei: Jemuél, Jámin, Óhad, Jákin, Cóhár és Saul, a cefátai asszony fia, – hét.
14 Lévi és fiai; és ezek fiainak nevei: Gerson, Kehát és Merári, négyen.
15 Júda és fiai; ezek pedig fiainak nevei: Séla, Pérec és Zerah – négyen.
16 Issakár és fiai; és ezek az ő fiainak nevei: Tóla, Fúa, Jásub és Simron, öten.
17 Zebulon és fiai; és ezek az ő fiainak nevei: Szered, Elon és Jahleel, négyen.
18 És ezek Jákob fiai és fiaik, akiket Lea Mezopotámiában szült Jákobnak, hatan, és egy húguk, Dina, és Lea fiainak és fiaiknak minden lelke, akik Jákobbal, az ő atyjukkal Egyiptomba mentek, huszonkilencen voltak, és Jákob, az ő atyjuk velük volt, harmincan voltak.
19 Zilpának, Lea szolgálólányának, Jákób feleségének fiai pedig Gádot és Ássúrt szülték Jákóbnak.
20 Ezek pedig fiaik nevei, akik vele mentek Egyiptomba: Gád fiai: Cifjon, Haggi, Suni, Ezbon, <és Éri>, Areli és Aródi – nyolcan.
21 Áser fiai pedig: Jimná, Jisvá, <és Jisvi>, Berija és Szerá, egy húguk, hat.
22 Összesen tizennégy lélek volt, Lea családja pedig negyvennégy.
23 Ráhelnek, Jákob feleségének fiai voltak: József és Benjámin.
24 Józsefnek Egyiptomban, mielőtt apja Egyiptomba jött volna, születtek a következő fiak: Aszenát, Pótifár, Heliopolisz papjának lánya, Manassé és Efraim, hárman.
25 Benjámin fiai pedig: Bela, Beker, Asbél, Géra, Naamán, Éhi, Rós, Muppim, Huppim és Ard-tizenegy.
26 Ráhel összesen tizennégy lelket számlált.
27 Bilhának, Ráhel szolgálólányának, Jákob feleségének fiai, akiket Jákobnak szült, Dán és Naftali voltak.
28 Ezek fiaik nevei, akik velük mentek Egyiptomba. Dán fiai voltak: Khúsim, Sámon, Aszúdi, Ijáka és Salamon – hat.
29 És meghaltak abban az évben, amelyikben Egyiptomba érkeztek, és csak Dán Husim maradt meg.
30 Naftali fiainak nevei pedig ezek voltak: Jahciel, Gúni, Jezer, Sallum és Iv.
31 Iv pedig, aki az éhínség évei után született, Egyiptomban halt meg.
32 Ráhel összes lelke huszonhat volt.
33 Jákob összes lelke, aki Egyiptomba ment, hetven lélek volt. Ezek az ő gyermekei és unokáinak gyermekei, összesen hetvenen; de öten haltak meg Egyiptomban József előtt, és nem voltak gyermekeik.
34 És Kánaán földjén meghalt Júda két fia, Ér és Ónán, és nem születtek gyermekeik, és Izrael gyermekei eltemették azokat, akik elvesztek, és a hetven pogány nemzet közé számlálták őket.

45. FEJEZET

1 És Izrael Egyiptom földjére, Gósen földjére ment, a negyedik hónap újholdján, a negyvenötödik jubileum harmadik évhetének második évében.
2 József pedig elébe ment apjának, Jákóbnak Gósen földjére, és apja nyakába borult, és sírt.
3 És monda Izráel Józsefnek: Hadd haljak meg most, mivel láttalak téged, és most legyen áldott az Úr, Izráel Istene, Ábrahám Istene és Izsák Istene, aki nem vonta meg irgalmát és kegyelmét szolgájától, Jákóbtól.
4 Elég nekem, hogy még életemben láttam arcodat; igen, igaz a látomás, amelyet Bételben láttam. Áldott legyen az Úr, az én Istenem mindörökkön-örökké, és áldott legyen a neve!
5 József és testvérei kenyeret ettek apjuk előtt és bort ittak, Jákob pedig rendkívül nagy örömmel örvendezett, mert látta, hogy József a testvéreivel eszik és előtte iszik, és áldotta a mindenség Teremtőjét, aki megőrizte őt, és megőrizte számára tizenkét fiát.
6 József ajándékba adta apjának és testvéreinek, hogy lakhassanak Gósen földjén, Ramszeszben és az egész környező vidéken, amely felett a fáraó előtt uralkodott. Izráel és fiai Gósen földjén, Egyiptom földjének legjobb részén laktak, és Izráel százharminc éves volt, amikor Egyiptomba érkezett.
7 József pedig ellátta apját, testvéreit és vagyonukat kenyérrel, amennyi elég volt nekik az éhínség hét esztendejére.
8 Egyiptom földje pedig szenvedett az éhínség miatt, és József megszerezte Egyiptom egész földjét a fáraónak élelemért cserébe, és birtokba vette az embereket, jószágaikat és mindent a fáraó számára.
9 És beteltek az éhínség évei, és József magot és élelmet adott a föld népének, hogy bevethessék (a földet) a nyolcadik évben, mert a folyó kiáradt Egyiptom egész földjén.
10 Mert az éhínség hét évében (nem) áradt ki, és csak néhány helyet öntözött a folyó partján, de most túlcsordult, és az egyiptomiak bevetették a földet, és sok gabonát termett abban az évben.

11 És ez volt a negyvenötödik jubileum negyedik hetének első éve [2178 AM].
12 József pedig a betakarított gabonából vett egyötöd részt a királynak, négy részt pedig otthagyott nekik élelemnek és vetőmagnak, és József ezt rendeletté tette Egyiptom földjén mind a mai napig.
13 És Izrael tizenhét évig élt Egyiptom földjén, és minden napja, amit élt, három jubileumnak felelt meg, száznegyvenhét év, és meghalt a negyvenötödik jubileum ötödik évhetének negyedik [2188] évében.
14 És megáldotta Izráel fiait, mielőtt meghalt, és elmondta nekik mindazt, ami Egyiptom földjén fog történni velük; és tudtukra adta, mi fog történni velük az utolsó napokban, és megáldotta őket, és adott Józsefnek két részt az országban.
15 És elaludt atyáival, és eltemették a kettős barlangban Kánaán földjén, Ábrahám, az ő atyja mellé, abba a sírba, amelyet ő ásott magának a kettős barlangban Hebron földjén.
16 És minden könyvét és atyái könyveit Lévinek, a fiának adta, hogy megőrizze és megújítsa azokat gyermekei számára mind a mai napig.

46. FEJEZET

1 És lőn, hogy Jákób halála után Izráel gyermekei megsokasodtak Egyiptom földjén, és nagy nemzetté váltak, és egy akarattal voltak szívükben, úgyhogy testvér szerette testvérét, és minden ember segített testvérének, és bőségesen megsokasodtak és rendkívül megsokasodtak, tíz [2242 AM] évhétig, József életének minden napján.
2 És nem volt Sátán, sem semmi gonosz József életének minden napjában, amelyeket apja, Jákob után élt, mert az összes egyiptomi tisztelte Izrael gyermekeit József életének minden napjában.
3 József száztíz éves korában halt meg; tizenhét évig élt Kánaán földjén, tíz évig volt szolga, három évig börtönben, és nyolcvan évig volt a király alatt, uralkodva Egyiptom egész földjén.
4 És meghalt ő és minden testvére, és az egész nemzedék.
5 És megparancsolta Izrael gyermekeinek, mielőtt meghalt, hogy vigyék magukkal csontjait, amikor kijönnek Egyiptom földjéről.
6 És megeskettette őket csontjaira nézve, mert tudta, hogy az egyiptomiak nem hozzák ki és nem temetik el őt többé Kánaán földjén, mert Makamaron, Kánaán királya, amikor Asszíria földjén lakott, harcolt a völgyben Egyiptom királyával, és ott megölte őt, majd Ermon kapujáig üldözte az egyiptomiakat.
7 De nem mehetett be, mert egy másik, új király lett Egyiptom királya, aki erősebb volt nála, és visszatért Kánaán földjére, Egyiptom kapui pedig bezárultak, és senki sem mehetett ki, és senki sem mehetett be Egyiptomba.
8 És József meghalt a negyvenhatodik jubileumban, a hatodik évhetében, a második évben, és eltemették Egyiptom földjén, és [2242-ben] minden testvére meghalt utána.
9 És Egyiptom királya háborúba vonult Kánaán királyával [2263-ban] a negyvenhetedik jubileumban, a második év második hetében, és Izrael gyermekei előhozták Jákob gyermekeinek minden csontját, kivéve József csontjait, és eltemették őket a hegy kettős barlangjában a mezőn.
10 És a legtöbben visszatértek Egyiptomba, de néhányan közülük Hebron hegyeiben maradtak, és Amrám, a te atyád is velük maradt.
11 És győzött Kánaán királya Egyiptom királya felett, és bezárta Egyiptom kapuit.
12 És gonosz tervet eszelt ki Izrael fiai ellen, hogy sanyargassa őket, és ezt mondta Egyiptom népének: „Íme, Izrael fiai népe jobban megsokasodott és megsokasodott, mint mi.”
13 Gyertek, bánjunk velük bölcsen, mielőtt túl sokan lesznek, és sanyargassuk őket rabszolgasággal, mielőtt háború tör ránk, és mielőtt ők is harcolnak ellenünk; különben ellenségeinkhez csatlakoznak, és kiűzik őket földünkről, mert szívük és arcuk Kánaán földje felé fordul.
14 És robotmestereket rendelt föléjük, hogy rabszolgasorba taszítsák őket; és erős városokat építettek a fáraónak, Pitómnak és Ramszesznek, és megépítették az összes falat és az összes erődítményt, amelyek leomlottak Egyiptom városaiban.
15 Keményen rabszolgasorba kényszerítették őket, és minél gonoszabbul bántak velük, annál inkább szaporodtak és sokasodtak.
16 Egyiptom népe pedig utálta Izráel fiait.

47. FEJEZET

1 És a hetedik héten, a hetedik évben, a negyvenhetedik jubileumban, a te atyád elindult [2303-kor] Kánaán földjéről, és te a negyedik héten, annak hatodik évében születtél, a negyvennyolcadik jubileumban [2330-kor]; ez volt a nyomorúság ideje Izrael gyermekeinek.
2 És a fáraó, Egyiptom királya parancsot adott ki felőlük, hogy minden fiúgyermeküket, aki született, vessék a folyóba.
3 És hét hónapig vetették be őket, egészen a te születésed napjáig,
4 És anyád három hónapig rejtegetett téged, és hírét vették. És készített neked egy bárkát, és beborította szurokkal és aszfalttal, és elhelyezte a folyó partján lévő kőlapok között, és hét napig benne tartott téged, és anyád éjjel eljött, és szoptatott téged, nappal pedig Miriam, a nővéred, őrzött téged a madaraktól.
5 És azokban a napokban Tharmuth, a fáraó lánya, eljött fürödni a folyóban, és meghallotta a hangod kiáltását, és megmondta szolgálóinak, hogy hozzanak ki téged, és azok elhoztak hozzá.
6 És kivett téged a bárkából, és megszánt téged.
7 És a húgod ezt mondta neki: Elmenjek, és hívjak hozzád egyet a héber asszonyok közül, hogy szoptassa és ápolja neked ezt a csecsemőt?
8 És monda <néki>: „Menj!” És elment, és hívta anyádat, Jókebedet, és ő megadta neki a bért, és szoptatott téged.
9 És miután felnőttél, elvittek a fáraó lányához, és a fia lettél, és apád, Amrám megtanított írni, és miután eltöltöttél három hetet, elvittek a királyi udvarba.
10 És három évhétig voltál az udvarban, amíg [2351-] ki nem mentél a királyi udvarból, és láttál egy egyiptomit, amint megverte barátodat, aki [2372 AM] Izrael gyermekei közül való volt, és te megölted és elrejtetted a homokban.

11 A második napon pedig te és Izráel két fia veszekedtetek egymással, és te azt mondtad annak, aki gonoszul cselekedett: Miért ütöd meg a testvéredet?
12 És haragudott és felháborodott, és ezt mondta: „Ki tett téged fejedelemmé és bíróvá felettünk? Azt hiszed, hogy megölsz engem, ahogyan tegnap megölted az egyiptomit?” Te pedig megijedtél és elmenekültél e szavak miatt.

48. FEJEZET

1 És a negyvenkilencedik jubileum harmadik hetének hatodik évében elindultál és <Midián földjén laktál> öt hétig és egy évig. És visszatértél Egyiptomba az ötvenedik jubileum második évének második hetében.
2 És te magad is tudod, mit mondott neked a Sínai-hegyen [2410 AM], és mit kívánt tenni veled Masztêmâ herceg, amikor visszatérőben voltál Egyiptomba <úton, amikor találkoztál vele a szálláshelyen>.
3 Nemde minden erejével arra törekedett, hogy megöljön téged, és megszabadítsa az egyiptomiakat a kezedből, amikor látta, hogy azért küldöttél, hogy ítéletet és bosszút állj az egyiptomiakon?
4 És megmentettelek téged a kezéből, és te megtetted azokat a jeleket és csodákat, amelyeket azért küldöttél Egyiptomba, hogy megtegyél a fáraó, egész háza, szolgái és népe ellen.
5 És az Úr nagy bosszút állt rajtuk Izraelért, és megverte őket vérrel, békákkal, tetvekkel, legyekkel és rosszindulatú fekélyekkel, amelyek az ürülékükben támadtak fel; jószágaikat pedig halállal; jégesővel, ezáltal elpusztítva mindent, ami nekik termett; és sáskákkal, amelyek felfalták a jégeső maradékát; és sötétséggel; és az emberek és állatok elsőszülötteinek halálával, és minden bálványképükön bosszút állt az Úr, és tűzzel égette meg őket.
6 És mindez a te kezed által küldetett, hogy hirdesd (ezeket a dolgokat), mielőtt megtörténnének, és te beszéltél Egyiptom királyával minden szolgája és népe előtt.
7 És minden a te szavaid szerint történt; tíz nagy és rettenetes ítélet következett Egyiptom földjére, hogy bosszút állj rajta Izráelért.
8 És az Úr mindent Izráelért tett, és az ő szövetsége szerint, amelyet Ábrahámmal kötött, hogy bosszút álljon rajtuk, amiért erőszakkal rabszolgaságba vitték őket.
9 És Masztêmâ fejedelem felkelt ellened, és a fáraó kezébe akart adni, és segített az egyiptomi varázslóknak,
10 És felálltak, és elkövették előtted azokat a gonoszságokat, amelyeket ugyan megengedtünk nekik, de az orvosságokat nem engedtük meg a kezük által.
11 És az Úr rosszindulatú fekélyekkel sújtotta őket, és nem tudtak megállni, mert elpusztítottuk őket, úgyhogy egyetlen jelet sem tudtak tenni.
12 És mindezen jelek és csodák ellenére Mastêmâ fejedelem nem szégyenült meg, mert bátorságot vett, és felszólította az egyiptomiakat, hogy üldözzenek téged az egyiptomiak minden erejével, szekereikkel, lovaikkal és Egyiptom népeinek minden seregével.
13 Én pedig az egyiptomiak és Izráel között álltam, és mi megszabadítottuk Izráelt az ő kezéből és népe kezéből, és az Úr átvezette őket a tenger közepén, mintha szárazföld lenne.
14 És mindazokat a népeket, akiket Izráel üldözésére hozott, az Úr, a mi Istenünk a tenger közepébe vetette, a mélység mélyébe Izráel gyermekei alatt, ahogyan Egyiptom népe is a folyóba dobta gyermekeit. Bosszút állt 1000000-en közülük, és ezer erős és energikus férfi pusztult el néped gyermekei közül egyetlen szopós csecsemő miatt, akit a folyóba dobtak.
15 És a tizennegyedik, a tizenötödik, a tizenhatodik, a tizenhetedik és a tizennyolcadik napon Masztêmâ herceget megkötözték és bebörtönözték Izrael gyermekei mögött, hogy ne vádolhassa őket.
16 És a tizenkilencedikén szabadon engedtük őket, hogy segítsenek az egyiptomiaknak és üldözzék Izrael gyermekeit.
17 És megkeményítette szívüket, és makacsná tette őket, és ezt a tervet az Úr, a mi Istenünk eszelte ki, hogy megverje az egyiptomiakat, és a tengerbe vesse őket.
18 És a tizennegyedik napon megkötöztük őt, hogy ne vádolhassa Izrael gyermekeit azon a napon, amikor edényeket és ruhákat, ezüst, arany és bronz edényeket kértek az egyiptomiatól, hogy kifosszák az egyiptomiakat a rabszolgaságért cserébe, amelyben szolgálatra kényszerítették őket.
19 És nem üres kézzel vezettük ki Izrael gyermekeit Egyiptomból.

49. FEJEZET

1 Emlékezzél meg a parancsolatról, amelyet az ÚR parancsolt neked a pászkával kapcsolatban, hogy a maga idejében, az első hónap tizennegyedikén ünnepeld meg; öld le, mielőtt beesteledik, és egyék meg éjjel, naplemente után tizenötödik nap este.
2 Mert ezen az éjszakán – az ünnep és az öröm kezdetén – ettetek a pászkavacsorát Egyiptomban, amikor Masztêmâ minden hatalma elszabadult, hogy megöljön minden elsőszülöttet Egyiptom földjén, a fáraó elsőszülöttjétől a malomban fogva tartott szolgáló elsőszülöttjéig és a jószágokig.
3 És ez a jel, amelyet az Úr adott nekik: Minden olyan házba, amelynek szemöldökfáján egyéves bárány vérét látták, ne menjenek be leölni, hanem menjenek el mellette, hogy mindazok üdvözüljenek, akik a házban voltak, mert a vér jele a szemöldökfákon volt.
4 És az Úr hatalmai mindent aszerint tettek, ahogyan az Úr megparancsolta nekik, és elhaladtak Izrael minden gyermeke mellett, és a csapás nem érte őket, hogy elpusztítson közülük egyetlen lelket sem, sem szarvasmarhát, sem embert, sem kutyát.
5 És igen súlyos volt a csapás Egyiptomban, és nem volt Egyiptomban olyan ház, ahol ne lett volna halott, sírás és jajgatás.
6 És egész Izráel ette a húsvéti bárány húsát, itta a bort, és dicsérte, áldotta és hálát adott az Úrnak, atyáik Istenének, és készen állt arra, hogy kijöjjön Egyiptom igájából és a gonosz szolgaságból.
7 És emlékezzél meg erről a napról életed minden napján, és tartsd meg azt évről évre életed minden napján, évente egyszer, a maga napján, minden törvénye szerint, és ne halaszd el napról napra, vagy hónapról hónapra.

8 Mert örök rendelet ez, és a mennyei táblákra vésve Izrael minden gyermekére vonatkozóan, hogy minden évben egyszer egy évben meg kell ünnepelniük, minden nemzedékükön keresztül; és nincs korlátja a napoknak, mert ez örökre elrendeltetett.
9 Az az ember pedig, aki mentes a tisztátalanságtól, és nem megy el megünnepelni azt a nap alkalmából, hogy elfogadható áldozatot mutasson be az ÚRnak, és hogy egyen és igyon az ÚR előtt az ünnep napján, az a tiszta és közeli ember irttassék ki; mivel nem ajánlotta fel az ÚRnak szánt áldozatot a meghatározott időben, magára vállalja a bűnt.
10 Izrael fiai jöjjenek el, és tartsák meg a pászkát a meghatározott időben, az első hónap tizennegyedik napján, az esték között, a nap harmadától az éjszaka harmadáig, mert a nap két része a világosságnak, és egy harmadik része az estének adatik.
11 Ezt parancsolta neked az ÚR, hogy esték között tartsd meg.
12 És nem szabad azt a világosság bármely szakaszában levágni, hanem csak az estéhez közeledő időszakban, és egyék meg azt az est beálltával, az éjszaka harmadáig, és ami megmarad a húsából az éjszaka harmadától kezdve, azt égessék el tűzzel.
13 Ne főzzék vízben, ne egyék meg nyersen, hanem tűzön süssék meg; szorgalmasan egyék meg, a fejét a beleivel együtt és a lábait tűzön süssék meg, és ne törjenek össze csontot, mert Izráel fiai közül egyetlen csontot sem törjenek össze.
14 Ezért parancsolta az ÚR Izráel fiainak, hogy a pászkát a meghatározott időben tartsák meg, és ne törjenek el belőle egyetlen csontot sem; mert ünnepnap az, és parancsolt nap, és nem szabad napról napra és hónapról hónapra átugrani, hanem az ünnep napján tartsák meg.
15 És parancsold meg Izrael gyermekeinek, hogy tartsák meg a pászkát napjaikban, minden évben, évente egyszer, a meghatározott idejük napján, és ez legyen az Úr előtt kedves emlékeztetőül, és ne érje őket csapás, hogy megöljön vagy lesújtson abban az évben, amelyben a pászkát annak idején, minden tekintetben az Ő parancsolata szerint ünneplik.
16 Ne egyék meg azt az ÚR szentélyén kívül, hanem az ÚR szentélye előtt, és Izráel gyülekezetének egész népe ünnepelje meg azt a meghatározott időben.
17 És minden férfi, aki elérkezik annak a napjára, húszéves kortól fogva és feljebb egye meg azt Istened szentélyében az Úr előtt; mert így van megírva és elrendelve, hogy az Úr szentélyében egyék meg.
18 És amikor Izráel fiai eljutnak arra a földre, amelyet birtokba vesznek, Kánaán földjére, és felállítják az Úr sátorát az ország közepén egyik törzsükben, amíg az Úr szentélye fel nem épül az országban, jöjjenek el, és ünnepeljék meg a páskát az Úr sátorának közepén, és öljék meg azt az Úr előtt évről évre.
19 És azokban a napokban, amikor a házat az Úr nevében felépítik örökségük földjén, menjenek oda, és este, napnyugtakor, a nap harmadában vágják le a pászkabárányt.
20 És áldozzák fel annak vérét az oltár küszöbén, és öntsék annak kövérjét az oltáron lévő tűzre, és egyék meg annak húsát tűzön sütve a ház pitvarában, amely megszentelt az ÚR nevében.
21 Ne ünnepeljék a pászkát városaikban, sehol máshol, csak az Úr sátora előtt, vagy az ő háza előtt, ahol az ő neve lakozik; és ne tévelyedjenek el az Úrtól.
22 Te pedig, Mózes, parancsold meg Izrael fiainak, hogy tartsák be a pászka szertartásait, ahogyan megparancsolták neked; hirdesd ki nekik minden évben és annak napjait, és a kovásztalan kenyér ünnepét, hogy hét napon át kovásztalan kenyeret egyenek, (és) hogy megtartsák annak ünnepét, és hogy minden nap felajánlást mutassanak be az öröm hét napja alatt az Úr előtt Istenetek oltárán.
23 Mert sietve ünnepeltétek ezt az ünnepet, amikor kijöttetek Egyiptomból, míglen Súr pusztájába nem jutottatok; hiszen a tenger partján fejeztétek be azt.

50. FEJEZET

1 És e törvény után megismertettem veled a szombatok napjait a Sinai pusztájában, amely Élim és a Sinai között van.
2 És megmondtam neked a föld szombatjait a Sínai-hegyen, és megmondtam neked a jubileumi éveket az évek szombatjaiban; de azok évét nem mondtam meg neked, amíg be nem juttok arra a földre, amelyet birtokba vesztek.
3 A föld pedig megtartja a sabbatjait, amíg azon laknak, és ismeri a jubileumi évet.
4 Azért rendeltem el neked az évheteket, az éveket és a jubileumokat: negyvenkilenc jubileum van Ádám napjaitól a mai napig, [2410 AM], és egy hét és két év: és még negyven év van hátra (szó szerint 'távoli'), hogy megtanulják az Úr [2450 AM] parancsolatait, amíg át nem mennek Kánaán földjére, átkelve a Jordánon nyugatra.
5 És eltelnek a jubileumok, mígnem Izrael megtisztul minden paráznaság, tisztátalanság, szennyezés, bűn és tévedés bűnétől, és bizalommal lakozik az egész földön, és nem lesz többé Sátán vagy bármilyen gonosz, és a föld tiszta lesz attól az időtől fogva örökre.
6 És íme a sabbatokra vonatkozó parancsolat – leírtam (azokat) neked – és törvényeinek minden ítéletét.
7 Hat napon át munkálkodj, de a hetedik nap az Úrnak, a te Istenednek szombatja. Semmiféle munkát ne végezzetek azon, se ti, se fiaitok, se szolgáitok, se szolgálóleányaitok, se minden jószágotok, se a veletek lévő jövevény.
8 És aki bármilyen munkát végez azon, meghal; aki meggyalázza azt a napot, aki a feleségével hál, vagy aki azt mondja, hogy valamit tenni fog rajta, hogy útra kel azon bármilyen vétel vagy eladás miatt; és aki vizet merít rajta, amelyet nem készített magának a hatodik napon, és aki bármilyen terhet vesz fel, hogy kivigye sátrából vagy házából, meghal.
9 Semmiféle munkát ne végezzetek szombatnapon, csak azt, amit a hatodik napon elkészítettetek: egyetek, igyatok, pihenjetek, és tartsátok meg a szombatot mindenféle munkától azon a napon, és áldjátok az Urat, a ti Isteneteket, aki adott nektek ünnepnapot és szent napot; és a szent királyság napja egész Izrael számára ez a nap az ő napjaik között örökké.
10 Mert nagy az a megtiszteltetés, amelyet az Úr adott Izraelnek, hogy esznek, isznak és jóllaknak ezen az ünnepnapon, és megnyugszanak minden fáradozástól, ami az emberek fiainak munkájához tartozik, kivéve a tömjén

égetését és az áldozatok és felajánlások bemutatását az Úr előtt napokon és sabbatokon.
11 Csak ezt a munkát végezzék szombatnapokon az Úrnak, a ti Isteneteknek szentélyében, hogy állandóan, napról napra engesztelést szerezzenek Izráelért áldozattal, kedves emlékeztetőül az Úr előtt, és hogy Ő mindig, napról napra fogadja őket, ahogyan megparancsolták néked.
12 És aki azon bármilyen munkát végez, vagy útra kel, vagy földjét műveli, akár házában, akár máshol, és aki tüzet gyújt, vagy bármilyen állaton felül, vagy hajón utazik a tengeren, és aki bármit megüt vagy megöl, vagy állatot vagy madarat levág, vagy aki állatot, madarat vagy halat fog, vagy aki böjtöl vagy háborúzik szombaton:
13 Aki ezek közül bármelyiket is megteszi szombaton, haljon meg, hogy Izráel fiai megtartsák a szombatokat az ország szombatjaira vonatkozó parancsolatai szerint, ahogyan meg van írva a táblákon, amelyeket kezembe adott, hogy leírjam neked az évszakok törvényét és az évszakokat napjaik beosztása szerint. Ezzel teljessé válik a napok beosztásának beszámolója.